Editura pentru Literatură Universală

Fiecare scriitor năzuieşte, într-un fel, spre desăvîrşire în genul în care creează, caută să atingă idealul.
Romanul poliţist îşi are şi el idealul său: crima perfectă. Este tocmai culmea spre care a tins şi pe care a realizat-o Agatha Christie în „Zece negri mititei". Dar întrecîndu-se pe sine, ne-a dat crima perfectă multiplicată cu zece — deci zece oameni ucişi, zece crime rămase nedezlegate, zece enigme propuse cititorului.
În stilul alert care i-a devenit caracteristic, scriitoarea engleză oferă o lectură plăcută, solicitînd la maximum interesul cititorilor.

Lei 4,50

10

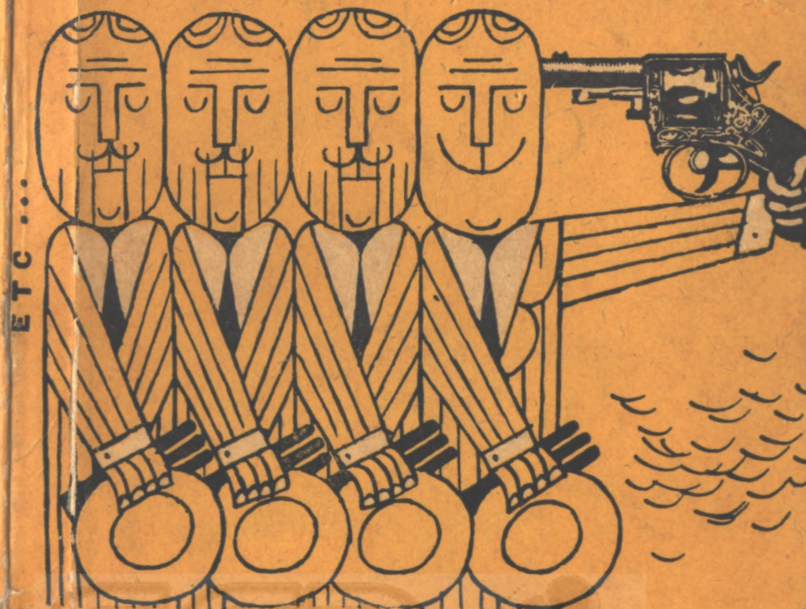
Agatha Christie

Zece negri mititei

Agatha Christie

Zece negri mititei

Colecţia Meridiane

Agatha Christie

Zece negri mititei

În românește de
E. Stamatescu

Editura pentru Literatură Universală

București — 1966

PREFAŢA

Dacă mi s-ar fi cerut să aleg, dintre nenumăratele romane poliţiste pe cel mai reuşit, sînt sigur că l-aş fi ales pe acesta. Cunoaşteţi desigur severa operaţie de purificare care se cheamă rafinare a petrolului prin distilare fracţionată. Alegerea povestirii *Zece negri mititei* a Agathei Christie este tocmai o asemenea extracţie, o asemenea selecţie pe patru etape, pe patru trepte succesive.

Din cele trei modalităţi posibile, romanul Agathei Christie a ales-o pe cea mai bună. Iată care sînt aceste trei moduri de a compune un roman poliţist.

Este mai întîi acela bazat pe „Cine-i vinovatul ?" ; apoi acela bazat pe „Îl prinde, sau scapă ?", şi este, în sfîrşit, a treia categorie, romanul zis *de serie neagră* unde cele două preocupări (aflarea vinovatului şi prinderea criminalului) sînt cu totul secundare, accentul punîndu-se pe alte efecte literare, multe şi variate, precum : suscitarea unei atmosfere de groază, de oroare, de exhibiţii „grand-guignol"[1], de cruzimi monstruoase ; sau evocarea unei atmosfere de insolit, de absurd, de neaşteptat, unde toate legile de psihologie

[1] Gen de teatru parizian specializat în scene brutale, sîngeroase.

sînt întoarse pe dos ; sau un climat „oniric", adică asemănător celor din vise, cu incoerența și fantasmagoria lor ; sau o ambianță freudiană, cu psihanalize naiv exploatate, cu refulări ticluite, cu incesturi oedipiene mai mult rizibile decît bizare etc., etc...

În această a treia categorie de roman polițist, crima e doar un pretext, o fecundă sursă de cruzime, nebunie, perversitate, spaimă și erotism.

Romanul Agathei Christie prezentat aici (ca și majoritatea romanelor sale) aparține mai cu seamă primei categorii — categorie de o calitate intelectuală, artistică și morală mult superioară celorlalte două. Totuși, prezentul roman a luat și din acestea cîte ceva, dar numai aspecte vrednice de a figura decent într-o poveste literară, ferindu-se de exagerările vulgare și comerciale în care asemenea cărți aproape mereu sucombă. Este a doua treaptă de „distilare fracționată". Iată acum și pe a treia, ba și pe a patra. Dintre toate romanele detective existente bazate pe „Cine-i vinovatul ?", *Zece negri mititei* e poate cel mai original. În sfîrșit : dintre toate romanele Agathei Christie bazate pe „Cine-i vinovatul ? ", acesta e poate cel mai reușit. Și voi arăta îndată de ce.

Desigur, e greu să găsești (și încă mai greu să ticluiești cu mintea) situații unde la fiecare pas să crezi despre un personaj că este vinovatul și tocmai acela să nu fie. Deși cititorul cunoaște regula jocului, totuși necontenit „pariază" greșit, și știe, conștient, că se va înșela iară. Oricît s-ar căzni, oricît de isteț ar fi, oricît ar ști dinainte că vinovatul e totdeauna suspectul cel mai nesuspectat, el mai știe și că, pînă la urmă, tot

greșit va alege. Abia cînd află numele criminalului, își dă retrospectiv seama, limpede ca lumina zilei, că numai acela putea să fie...

Desigur, nu-i ușor să compui asemenea povestiri, de aceea ele nu au fost niciodată foarte dese, iar în ultima vreme au devenit rare de tot ; ba chiar disprețuite ca demodate, ca depășite, potrivit vechiului obicei practicat de orice onestă vulpe în fața unor struguri prea acri. Disprețul merge pînă acolo încît unor asemenea lucrări nici nu li se face onoarea să mai fie numite literatură, ci-s relegate la rubrica minoră a documentelor de arhivă. Nu li se mai zice roman polițist sau *detective story*, sau *crime book*, ci „documentar polițienesc".

Toate cele trei categorii de povești criminale au un element comun, pe care englezii îl desemnează cu două cuvinte : *thriller* (adică dătător de fiori) și *suspense*, adică oprire a respirației în așteptare palpitantă și mereu reînnoită.

Trebuie să recunoaștem că, în materie de „suspense", romanele din a doua categorie, bazate pe „Îl prinde, sau scapă ?" sînt cantitativ mai bogate în asemenea emoții, căci goana după vinovat declanșează o întrecere de șiretlicuri, din ambele părți, o competiție de iscusință uneori pasionantă. Am zis : uneori. Căci de obicei, această operație degenerează lesne într-o monotonă vînătoare după om, fără mister, unde știm și cine-i vinovatul și cine-i urmăritorul, și unde micile lor invenții țin mai mult de reflexe istețe, decît de gîndire pătrunzătoare. Aparțin ieftinei categorii a șmecheriei și nicidecum aceleia a deducțiilor inteligente,

așa cum aventurile din prima categorie tocmai sînt. De altfel, în aceasta din urmă există de asemenea „suspense". Dar de o mai bună calitate, de o specie mai intelectuală. De îndată ce detectivul a format o nouă ipoteză, începe urmărirea pînă în pînzele albe a tuturor consecințelor logice generate de noua concepție. E nu atît o goană după om, cît o goană după idei. De altfel, în limbaj polițist aceste ipoteze poartă filozoficul nume de *theory*, iar raționamentul practicat aci este cel mai adeseori raționamentul zis „reconstitutiv" (raționamentul lui Cuvier, care dintr-un singur oscior reconstituia animalul), raționament care — zicea logicianul Lallande la cursul său de la Sorbona — este cea mai strălucită podoabă a minții omenești.

Adăugați și că, ori de cîte ori o ipoteză cade și deci o alta îi ia locul, urmăritorii pornesc la o goană nouă, pe alte drumuri, cu alte mijloace, inaugurînd un „suspense" proaspăt. Un „suspense" de mult mai intelectuală calitate, care duce la găsirea nu a unui om, ci a unui adevăr.

Spuneam că romancierul *de serie neagră* caută cu luminarea insolitul, se complace în absurd, în situații trăsnite și deconcertante. Asta se găsește, ba încă în abundență, și în romanele polițiste pe temă de descoperire a adevărului. Aici insolitul, absurdul, nedumerirea joacă un rol enorm, mult mai mare decît în acele *histoires de fous* care fac din lipsa de logică unicul lor țel. În romanele unor Wallace sau Agatha Christie găsim din belșug acel insolit după care le lasă gura apă romancierilor *de serie neagră*. Ba chiar acest element de nedumerire și de bizarerie este indispensa-

bil. Dar... altfel. Nu-i frumusețe în sine, ci amorsă pentru revenire la logică. Absurditatea e stimulentul care duce la detectarea adevărului. La fiecare pas, ceva „nu se potrivește". Asta incită la căutarea unui altceva care să se potrivească.

Ajungem astfel la portretul principalului erou creat de Agatha Christie, faimosul Hercule Poirot, un omuleț caraghios, cu cap în formă de ou, bătrînel și cochet foc. El disprețuiește munca de rutină (gen amprente digitale). Instrumentul său aproape unic este *the little grey cells*, micile celule cenușii. Căutările lui cele mai aprige le face în fotoliu. Ca un laitmotiv revine imaginea enervărilor sale pentru că un anumit mic detaliu (obiect, acțiune, eveniment), în aparență neînsemnat, *nu se potrivește* de loc cu restul întîmplărilor. De ce nu se potrivește, asta numai el știe. Pe noi, acel mic amănunt nu ne deranjase. Și asta merge tot așa, pînă ce criminalul este prins. De abia atunci, Hercule al nostru își va descărca bateriile. Și prima bombă va fi aceasta : criminalul pe care l-ați prins nu e adevăratul criminal. E inocent. Vinovatul este altul. Urmează o mică reexpunere a faptelor deja știute de cititor, dar care acum capătă o semnificație nouă, limpede ca cristalul. Explicație în care rolul mare îl joacă faptele mici. Și aproape totdeauna acest expozeu al lui Poirot este pe bază de raționament reconstitutiv de tip Cuvier.

O altă eroină a Agathei Christie este o domnișoară bătrînă, săracă și urîtă, dar înzestrată cu spirit de observație, cu darul de a nota lucrurile care altora le scapă. Se cheamă Miss Marple și, spre deosebire de

Poirot care e lăudăros și plin de el, este o persoană ștearsă și modestă. Poate încă mai pregnant decît Hercule Poirot, ea simbolizează inteligența în funcțiune, și mai ales o calitate tipică a inteligenței : modestia. Conduită tăcută, ștearsă, plină de umilitate, inteligența este, cum zicea Ibrăileanu „supunere la obiect".

Cum tema e totdeauna aceeași (aflarea adevărului), aceste povestiri riscă să cadă în monotonie. Ceea ce are un neașteptat avantaj artistic și literar, căci incită pe autor să caute variația și diversitatea pe alte căi. Pentru ca lecția de inteligență să nu fie mereu aceeași, autorii o vor plimba prin medii cît mai diverse. Acțiunea se va petrece de pildă în Mesopotamia, într-un cerc de arheologi, alte ori într-un liceu-internat de burghezi bogați *(public school)*, sau în mediile ofițerești, sau aviatice, sau la un colegiu într-un orășel universitar, sau într-un avion de pasageri, sau într-o localitate de provincie, jumătate urbană, jumătate rurală, sau într-un hotel pe o șosea turistică unde perechi de amanți nelegitimi vin să guste plăcerea căsniciilor clandestine, sau în casa unui pastor parohial, sau în mediul medical al unui mare spital, sau într-o stațiune de vilegiatură balneară, sau pe o insulă pustie unde sînt aruncați o duzină de naufragiați, sau într-o închisoare, sau...

Fiindcă decorul exterior are aci rostul de a neutraliza monotonia și a varia povestea, zugrăvirea acestui cadru capătă o importanță enormă și obligă pe romancier să-i dea o deosebită îngrijire literară, ridicînd nivelul artistic al povestirii mult deasupra celui din celelalte două categorii de roman polițist. Aceste rafinamente de tratare merg cîteodată uimitor de departe. Iat-o de pildă pe Agatha Christie făcînd un voiaj în Egipt

și venindu-i ideea să-și situeze acolo acțiunea viitorului ei roman. Să nu credeți că se va informa asupra particularităților acelor meleaguri ca un simplu călător, obținînd culoarea locală din Baedekere și Ghiduri Albastre. Nu ca turist, ci ca istoric va studia ea Egiptul. Și va scrie un uluitor roman polițist petrecut în Egiptul Faraonilor, nu știu cîte mii de ani înainte de era noastră. Infracțiunile, vinovățiile, judecățile și prejudecățile sînt acele de atunci, legate de instituții religioase și morale care de mult nu mai există. În mijlocul unor gînduri străine de cele de azi, articulate după mecanisme de gîndire complet deosebite de ale noastre, Agatha Christie a ticluit o poveste criminală care se desfășoară totuși exact ca una din zilele noastre.

Un alt punct culminant în creația acestei admirabile scriitoare a fost romanul *Cărțile pe masă*. Un grec bogat, deștept foc și cu fantezie diabolică, invită la un dineu urmat de bridge opt persoane, printre care un înalt funcționar de la Scotland Yard (acțiunea se petrece la Londra), plus extraordinarul Hercule Poirot. Înainte de masă, le spune că în lumea de azi circulă adesea nenumărați criminali, nepedepsiți, nejudecați, nedescoperiți și care se bucură în societatea cea mai severă de o prestigioasă stimă. După-masă se alcătuiesc două partide de bridge în salon. Amfitrionul stă pe un fotoliu la gura sobei, și în timpul jocului adoarme. La sfîrșitul partidei se constată că el fusese ucis cu un cuțit de tăiat foile, înfipt pe la spate drept în inimă. Toți cei opt jucători, în momentele în care erau „morți"[1] avuseseră fiecare prilejul să se scoale, să se

[1] La bridge unul din cei patru parteneri, zis „mortul", după ce își etalează cărțile pe masă, nu mai participă la joc, partenerul său fiind cel care joacă și în locul lui.

ducă la șemineu, să arunce un lemn în foc și să se întoarcă la masa de joc, trecînd prin fața gazdei adormite. Bridge-ul e un joc foarte absorbant, așa că nici unul dintre oaspeți n-a fost atent la aceste preumblări. Bineînțeles, Poirot, precum și colonelul de poliție încep investigațiile, acesta din urmă pe linie pur polițienească. Fiindcă toți își dăduseră seama (după malițioasele cuvinte ale defunctului), că acesta cunoștea din viața fiecăruia o crimă, despre care nimeni nu se gîndea că va fi vreodată scoasă la lumină, motivul asasinatului era deci limpede : suprimarea omului care știe. Colonelul de la Scotland Yard dibuiește și dezgroapă toate aceste delicte uitate, studiindu-le particularitățile de psihologie și de execuție, ca să descopere astfel care din ele se potrivește mai bine cu genul de crimă comisă în seara aceea. Poirot, desigur, urmărește și el această linie, care îl duce pe el și pe colegul lui la rezultate destul de concludente. Poirot însă nu era mulțumit. Indiciul pe care el se încăpățîna să-l tot studieze erau hîrtiuțele de la cele două mese de bridge, fițuicile pe care fusese marcat scorul partidelor jucate. Prietenul său, colonelul de poliție, zîmbea ironic la aceste apucături de maniac. Dar pînă la urmă, acele socoteli de aritmetică vor aduce dezlegarea enigmei, descoperirea adevăratului vinovat și salvarea unui nevinovat asupra capului căruia dovezile de vinovăție ajunseseră covîrșitoare. Bridge-ul e un joc unde te lauzi tot timpul. Pretinzi că vei face atîtea levate, bazat pe vagile informații culese din declarațiile celorlalți trei sau din opunerile lor la laudele adversarului. Sancțiunile, amenzile în caz de nereușită sînt severe. Iată de ce acest joc e bazat și pe îndrăzneală. Felul

de a-l juca reflectă gradul și genul de curaj, de temeritate, de inconștiență, chiar de impulsivitate, de dispreț al riscului. Crima comisă în seara aceea, executată repede și în fața a șapte martori, cere curaj, sînge rece, imaginație, temeritate...

Iată de ce hîrtiuțele cu cifre, cu adunări și scăderi, cu premii și amenzi erau niște prețioase surse de psihologie. Și felul cum, la sfîrșit, Hercule Poirot, pe baza lor, dovedește simplu și precis, ca un $2 \times 2 = 4$, cine este vinovatul — această demonstrație este o capodoperă de roman detectiv. Am pomenit-o nu numai pentru că e un punct culminant în cariera acestei scriitoare, dar și pentru că acest punct, chiar culminant, a fost totuși depășit în romanul pe care îl prezentăm acum, care cuprinde elemente și din *Cărțile pe masă*, precum cuprinde, cum spuneam, elemente din toate romanele americane *de serie neagră*.

Am spus „americane" ; într-adevăr, polițistele *de serie neagră*, sînt specific americane. Ceea ce ne aduce aminte că foarte britanica persoană numită Agatha Christie este în fond americană, de vreme ce tatăl ei, newyorkezul Alvaah Miller, era cetățean al Statelor Unite. De la el a deprins dinamismul și prolificitatea literară (aproximativ 70 de „best-sellers", însumînd peste 60 de milioane de exemplare vîndute). De la maică-sa, engleză, și de la cea de a treia patrie a ei, Franța, a căpătat gustul descrierilor de calitate literară bună, zugrăvirea artistică a ambianței, iscusință în redarea culorii locale. Dar mai ales a găsit în Englitera două modele strălucite : Conan Doyle și Edgar Wallace, care au făcut-o să prefere totdeauna categoria romanului bazat pe logică și pe descoperirea adevărului.

Agatha Christie şi-a petrecut copilăria în Franţa. La Paris a studiat pianul şi muzica vocală. În ambele discipline promitea mult. Dar a venit războiul din 1914—1918, în care timp s-a ocupat cu îngrijirea răniţilor englezi din Franţa. Acolo l-a cunoscut pe primul ei soţ, colonelul Archibald Christie, cu care după război călătoreşte prin Africa, Asia şi Americi, ceea ce va permite romanelor sale viitoare o mare varietate de decoruri. În 1930, se mărită cu un ilustru arheolog, Sir Max Mallown. Patru luni pe an le petrece în Mesopotamia sau prin alte arheologice meleaguri, iar restul anului se retrage în calma ei căsuţă din Greenway, unde îşi scrie romanele. Pe coperta din spate a unuia din ele, o mică notiţă publicitară ne informează că prima ei carte fusese rezultatul unei prinsori. Termenii pariului nu erau: „va scrie un roman poliţist", ci va scrie un roman poliţist „care va avea succes". Rămăşagul a fost cîştigat. Dar ştirea publicitară de pe contracopertă nu era totuşi decît pe jumătate adevărată. Căci chiar şi fără acel pariu, o scriitoare cu atîta talent tot s-ar fi apucat să scrie.

În *Zece negri mititei*, găsim şi ambianţa de staţiune de vilegiatură, şi aceea de insulă pustie pe care au fost aruncaţi nouă naufragiaţi, şi atmosfera de puşcărie, şi climatul de musafiri la acelaşi amfitrion; apoi găsim picanta situaţie din *Cărţile pe masă*, unde toată lumea are ceva pe conştiinţă, o crimă ascunsă în trecutul său; apoi avem, cînd şi cînd, o impresie de ospiciu de nebuni, precum şi cîteva cazuri, dintre care unul teribil, de refulare freudiană şi de *catharsis*[1]. În sfîrşit, încă

[1] În teoriile lui Freud, se numeşte aşa sublimarea unor fapte refulate prin canalizarea lor pe alte căi: literatură, religie, aventuri.

două trăsături foarte originale: vinovatul este şi nu este *unul dintre* personajele povestirii. Iar crima fiecăruia *este şi nu este* propriu-zis crimă. Ceea ce ne face să vorbim despre altă tulburătoare problemă de roman poliţist.

Spuneam că poveştile criminale bune, singurele de nivel cu adevărat „literar", sînt cele bazate pe „Cine e vinovatul?", bazate pe descoperirea dificilă a unui adevăr încurcat, a unei vinovăţii bine ascunse. Asta ne face să ne gîndim că, în fond, vînătoarea după adevăr, campania de dezlegare a unei enigme, are un cîmp foarte larg, care se întinde dincolo de delincvenţă şi de codul penal. Există vinovăţii de o înfiorătoare gravitate, pe care legea nu le pedepseşte. Există murdării morale mai abjecte decît orice crimă, pe care textele juridice nu le prevăd şi care produc catastrofe în viaţa unor nevinovaţi. Aceasta cu privire la vinovăţie. Iar cu privire la enigmă, există situaţii morale complicate, încurcate, delicate, cu ramificaţii în sentimente copleşitoare, bune şi rele, situaţii indescifrabile, care nu au nici o legătură cu codul penal, dar care generează drame mai mari decît asasinatul sau brigandajul. Nişte situaţii în care oamenii nu înţeleg ce se petrece, nu înţeleg nici faptele altora, nici pe ale lor. În acest climat, fie brusc, fie încetul cu încetul lumina se face, adevărul se dezvăluie, mintea se dumireşte, pacea sufletească vine.

Spuneam că unele vinovăţii morale sînt mai grave decît crima prevăzută în cod. Cînd e vorba de o faptă murdară, de o mare mîrşăvie morală, oricît ne-am munci imaginaţia, nu putem găsi vreo împrejurare, oricît de specială, în care ignominia să devină act cît de cît scuzabil. Vina omului şi oroarea noastră rămîn

intacte. Iată de ce sînt așa de importante, pe de o parte vinovățiile nepedepsite de cod, și, pe de altă parte, enigmele nepolițiste, enigmele vieții de toate zilele, căutarea unor adevăruri delicate, care se derobează înțelegerii noastre cu atît mai ușor cu cît curțile de justiție nu se ocupă de ele.

În *Zece negri mititei* găsim și această subtilă, misterioasă, dramatică substanță, alături bineînțeles de o avalanșă de crime perfecte. Că nu există crimă perfectă, asta e o veche, nedezmințită teorie a povestirilor polițiste. Romanul Agathei Christie o dezminte, sau mai exact îi substituie alta, mai dialectică: *crimă perfectă, poliție incapabilă s-o descopere, și criminal totuși pedepsit.* Cum ? Cititorul o va afla singur.

D. I. SUCHIANU

Capitolul întîi

I

În colțul unui compartiment de clasa întîi pentru fumători, judecătorul Wargrave, de curînd retras din magistratură, urmărea cu interes, pufăind dintr-o țigară de foi, știrile politice din ziarul „Times".

Lăsă ziarul și privi pe fereastră. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas — încă două ore de mers.

Revăzu în minte tot ce citise în ziare despre Insula Negrului : o cumpărase mai întîi un milionar american nebun după iahting, care construise pe această insuliță din preajma Devonului o casă modernă și luxoasă. Cum însă cea de a treia soție a milionarului american nu suporta marea, casa și insula fuseseră puse în vînzare. Ziarele publicaseră o vreme ofertele cele mai avantajoase. Și pe urmă, prima informație, de data asta exactă : insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Și deodată rubricile de scandal lansară zvonurile : Insula Negrului fusese de fapt cumpărată de Miss Gabrielle Turl, steaua de cinema de la Hollywood, care dorea să stea acolo cîteva luni departe de orice publi-

2—3461

citate. Revista „Busy bee" sugerase că s-ar putea ca acolo să locuiască familia regală. „Merryweather" aflase că insula urma să găzduiască o tînără pereche în luna de miere — tînărul lord L. cedase, în sfîrșit, în fața lui Cupidon. „Jonas" știa *cu certitudine* că fusese cumpărată de Amiralitate pentru efectuarea unor experiențe ultrasecrete.

Categoric, Insula Negrului era un subiect de senzație !

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare cu un scris foarte greu de descifrat, în care doar unele cuvinte apăreau ici și colo neașteptat de clar :

Dragul meu Lawrence... atîția ani de cînd n-am mai auzit nimic de dumneata... trebuie să vii pe Insula Negrului... locul cel mai încîntător... atît de multe de discutat... zilele de altădată... plajă însorită... trenul de 12,40 din gara Paddington... ești așteptat la Oakbridge... și corespondenta semna cu o înfloritură *A dumitale, Constance Culmington.*

Judecătorul Wargrave încercă să-și amintească data exactă cînd o văzuse pentru ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trebuie să fi fost acum șapte — ba nu, opt ani. Lady Constance pleca atunci spre țărmurile însorite ale Italiei să facă plajă, să fie una cu Natura și cu *contadini*-i [1]. Auzise pe urmă că pornise spre Siria, unde-și propunea de asemenea să facă plajă și să fie una cu Natura și cu beduinii.

[1] Țăranii (ital.).

Constance Culmington, gîndi, era exact tipul de femeie care să cumpere o insulă și să se înconjoare de mister. Mulțumit de o asemenea logică, judecătorul Wargrave începu să moțăie...

Și în curînd adormi ..

II

Într-un compartiment de clasa a treia, în care mai erau cinci călători, Vera Claythorne își lăsă capul pe spate și închise ochii. Ce cald e în tren ! O să fie frumos la mare ! Într-adevăr, a fost un noroc că a găsit slujba asta. În vacanță e mult mai greu să obții un post de secretară — aproape totdeauna e vorba de însoțit un cîrd de copii. Nici agenția nu avea prea mari speranțe.

Cînd deodată, sosise scrisoarea :

Mi-ați fost recomandată de Agenția „Femeile Îndemînatice". După cîte am înțeles, sînteți cunoscută personal acolo. Sînt de acord cu salariul pe care-l cereți și aștept să vă luați postul în primire la 8 august. Trenul cel mai indicat este cel de 12,40 din Paddington ; veți fi așteptată în gară la Oakbridge. În plic aveți cinci lire pentru cheltuieli.

Cu multă simpatie,
Una Nancy Owen

Iar sus, în colț, adresa cu litere de tipar : *Insula Negrului. Sticklehaven, Devon...*

Insula Negrului ! În ultima vreme ziarele nu vorbiseră decît despre asta ! Tot felul de aluzii și zvonuri fantastice. Deși cele mai multe erau probabil false. Dar casa fusese fără îndoială construită de un milionar și se spune că reprezintă ultima expresie în materie de lux...

Obosită după un semestru istovitor de școală, Vera Claythorne își spuse : „Nu e nici o afacere să fii profesoară de sport la o școală de mîna a treia... Dacă aș putea să găsesc o slujbă la o școală *mai ca lumea.*“

Un fior rece îi trecu prin inimă : „La urma urmei, bine că am și atît. Lumea nu-i vede cu ochi buni pe cei care au avut de-a face cu justiția — chiar dacă *n-am fost găsită vinovată.*“

Fusese chiar felicitată pentru curajul și prezența ei de spirit. Dar, de fapt, la ce te puteai aștepta de la o anchetă ? Doamna Hamilton însăși se purtase mai mult decît amabil — numai Hugo — *dar nu voia să se gîndească la Hugo.*

Deodată, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure : mai bine nu s-ar fi dus la mare ! O imagine clară îi apăru în minte. *Capul lui Cyril, săltînd în sus și în jos, plutind spre stîncă...* sus — jos, sus — jos... Și ea însăși, înotînd spre el cu mișcări ușoare, experimentate — tăindu-și drum prin apă, dar fiind, vai, sigură că nu va mai ajunge la timp...

Marea — albastrul ei cald, adînc — diminețile pe nisip — Hugo — Hugo care i-a spus că o iubește...

Nu trebuie să se gîndească la Hugo...

Deschise ochii și privi încruntată la bărbatul care ședea în fața ei. Înalt, cu fața arămie, cu ochii de culoare deschisă, foarte apropiați, cu o gură arogantă, aproape crudă.

Își spuse în gînd : „Cred că a călătorit mult și fac prinsoare că a văzut destule lucruri interesante.“

III

O singură privire spre tînăra din fața lui și ochii ageri ai lui Philip Lombard au înțeles dintr-o dată cu cine are de-a face :

„Destul de atrăgătoare — păcat că are un aer pedagogic... Pare să aibă sînge rece, îmi închipui, nu cedează ușor în dragoste sau luptă.“

Parcă l-ar fi tentat să intre în vorbă cu ea...

Se încruntă. La naiba cu asemenea gînduri !... Are treabă acum și mintea trebuie să-i fie acolo.

În fond, despre ce era vorba ?

Evreul acela mititel fusese al dracului de misterios :

— Ești liber să accepți sau nu, căpitane Lombard.

La care Lombard, pe un ton indiferent răspunsese :

— O sută de guinee, zici ?

Ca și cum o sută de guinee ar fi fost pentru el o nimica toată. *O sută de guinee !* Cînd nu mai avea o lețcaie !

Își dădea seama totuși că evreul cel mititel nu fusese păcălit — asta e nenorocirea cu evreii, nu pot fi înșelați în materie de bani — *se pricep!*

Reluase pe același ton indiferent :

— Și nu-mi poți da nici o informație ?

Domnul Isaac Morris își scuturase cu hotărîre capul chel :

— Nu, căpitane Lombard, asta-i tot. Clientul meu m-a lăsat să-nțeleg că te bucuri de reputația unui om care știe să se descurce. Sarcina mea e să-ți înmînez o sută de guinee, iar dumneata trebuie să ajungi la Sticklehaven, Devon. În gara cea mai apropiată, Oakbridge, te așteaptă o mașină care te va duce la Sticklehaven, iar de acolo o barcă cu motor te va transporta pe Insula Negrului, unde vei rămîne la dispoziția clientului meu.

— Pentru cîtă vreme ?

— Nu mai mult de o săptămînă.

Căpitanul Lombard își mîngîiase mustața. Apoi, aruncîndu-i celuilalt o privire pătrunzătoare :

— Înțelegi, cred, că nu mă pot angaja la ceva ilegal.

Buzele groase, semite ale domnului Morris schițaseră un zîmbet aproape imperceptibil în timp ce răspundea grav :

— Dacă ți se va propune ceva ilegal, vei fi bineînțeles liber să te retragi.

Blestemata creatură zîmbise mieros, ca și cum ar fi știut bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu constituise totdeauna o însușire *sine qua non...*

Lombard rînji.

La naiba, fusese gata, gata s-o pățească de cîteva ori ! Dar întotdeauna a scăpat cu fața curată. De fapt, rareori a dat înapoi în fața unei încercări. Da, da, rareori...

Presimțea că o să se distreze bine pe Insula Negrului...

IV

Într-un compartiment pentru nefumători, domnișoara Emily Brent stătea, ca de obicei, foarte țeapănă. Avea 65 de ani și nu-i plăcea să trîndăvească. Tatăl său, colonel de școală veche, fusese foarte pedant în ce privește ținuta.

E o rușine cît de neglijenți sînt tinerii de azi în ținută, *ca și în toate celelalte...*

Învăluită într-o aureolă de virtute și principii de neclintit, domnișoara Brent reușise să învingă căldura și lipsa de confort a compartimentului aglomerat de clasa a treia.

În ziua de azi se face atîta caz pentru orice ! Oamenii nu-și mai scot un dinte fără injecții, iau doctorii pentru dormit, preferă scaune comode și perne moi, fetele nu mai știu ce-i aia o rochie decentă, iar vara umblă aproape goale pe plajă.

Domnișoara Brent strînse din buze : unii oameni erau chiar o adevărată pacoste.

Își aminti de vacanța din vara trecută ! Anul ăsta va fi ceva cu totul deosebit. Insula Negrului...

Revăzu în minte scrisoarea pe care o citise de mai multe ori :

Dragă domnişoară Brent,

Sper că îţi aminteşti de mine. Am fost împreună la Pensiunea „Belhaven“ acum cîţiva ani, prin luna august şi, după cît se pare, aveam în multe privinţe aceleaşi gusturi.

Am deschis şi eu o pensiune pe o insulă de lîngă coasta Devonului. Cred că pentru asta e de ajuns o mîncare bună şi o gazdă primitoare, puţin demodată. Nu vei găsi aici femei despuiate, iar patefoanele nu vor urla pînă la miezul nopţii. Aş fi foarte bucuroasă dacă ai accepta să-ţi petreci vacanţa de vară pe Insula Negrului. N-o să te coste nimic ; trebuie să te consideri invitata mea. Pe la începutul lunii august îţi convine ? Pe data de 8, eventual.

Cu multă simpatie,
U.N.O.

Cine iscălea ? Semnătura era destul de greu de descifrat. Şi Emily Brent se gîndeşte nervoasă : „Sînt atîtea persoane cărora nu le poţi descifra semnătura.“

Îşi reaminti de oamenii pe care îi cunoscuse la „Belhaven“. Se dusese acolo două veri la rînd. Să fi fost oare femeia aceea drăguţă, cam în vîrstă, domnişoara, domnişoara... cum o chema ? Tatăl ei fusese preot. Şi mai era o doamnă Olten, Ormen, nu — era precis *Oliver !* Da, Oliver !

Insula Negrului ! Parcă scrisese ceva în ziare despre Insula Negrului — ceva despre o stea de cinema, sau despre un milionar american ?

Sigur că astfel de locuri sînt adesea foarte ieftine — insulele nu convin oricui. Ideea li se pare romantică, dar cînd ajung să locuiască acolo îşi dau seama de inconveniente şi apoi sînt chiar destul de bucuroşi să vîndă.

„În orice caz, vacanţa asta n-o să mă coste nimic“, îşi spuse Emily Brent.

Era ceva, dacă te gîndeai la venitul ei atît de redus şi la atîtea dividende neachitate. Numai dacă şi-ar putea aminti ceva despre doamna — sau domnişoara Oliver !

V

Generalul Macarthur privea pe fereastra vagonului. Tocmai intrau în Exeter şi aici trebuia să schimbe trenul. Afurisitele astea de personale de pe liniile secundare ! Şi era tare întortocheat drumul pînă la Insula Negrului.

Nu prea ştia bine cine e acest individ Owen — un prieten de-al lui Spoof Leggard, pare-se, şi de-al lui Johnnie Dyer. *Vin şi cîţiva dintre vechii amici — am mai vorbi despre vremurile de altădată.*

Sigur că i-ar place şi lui să stea de vorbă despre zilele de altădată. În ultima vreme avusese impresia că oamenii se cam feresc de el. Şi toate acestea — din cauza zvonului acela nenorocit.

Doamne, tare greu a fost — sînt aproape treizeci de ani de atunci ! Bănuia că Armitage era cel care scăpase o vorbă. Afurisită javră ! Ce știa *el* despre asta ? Ei, gata, nu e bine să te gîndești prea mult la astfel de lucruri. Începi să ai închipuiri, ți se pare că oamenii se uită chiorîș la tine.

Și acum, povestea asta cu Insula Negrului. Era curios s-o vadă. Se vorbește atîta despre ea. Părea adevărată știrea că Amiralitatea, ori Ministerul de Război, ori cel al Aerului pusese mîna pe ea...

Casa fusese construită într-adevăr de tînărul Elmer Robson, milionarul american. Se spune că l-a costat mii de dolari. Tot ce-și poate imagina un muritor în materie de lux...

Gara Exeter ! Încă o oră de așteptare ! Și el nu avea nici un chef să aștepte. Voia să meargă mai departe...

VI

Doctorul Armstrong își conducea Morrisul prin cîmpia Salisbury. Era tare obosit... Succesul se plătește uneori scump. Își amintea de zilele acelea de demult cînd stătea în cabinetul lui din strada Harley, corect îmbrăcat, înconjurat de cele mai moderne aparate, de mobilierul cel mai luxos și aștepta, aștepta zile întregi și pustii întîmplarea care să-i aducă succesul sau eșecul...

Și i-a adus succesul ! A avut noroc ! Noroc și, *firește*, îndemînare. Își cunoștea bine meseria — dar nu-i destul ca să ai succes. Trebuie să ai și noroc. Și a avut ! Un diagnostic bine pus, cîteva paciente recunoscătoare — femei cu bani și poziție socială — și i s-a dus vestea. „Ar trebui să încerci la Armstrong, e *destul* de tînăr, dar *grozav* de deștept. Pam a fost *ani de zile* pe la tot felul de doctori și numai el a găsit imediat ce are."

Și bulgărele începuse să se rostogolească.

Acum, nu mai încăpea nici o îndoială — doctorul Armstrong era cineva. Nu avea o clipă liberă. Se odihnea puțin. Așa că, în această dimineață de august, era bucuros că pleacă din Londra să stea cîteva zile pe o insulă de lîngă coasta Devonului, chiar dacă nu era vorba de o vacanță adevărată.

Scrisoarea pe care o primise era destul de vagă, dar nu și cecul alăturat. Un onorariu fantastic. Acești Oweni par să se scalde în bani. Era vorba, după cît se pare, de o mică neplăcere... un soț îngrijorat din pricina sănătății soției... dorea un control fără s-o alarmeze. Soția nici nu voia să audă de doctori. Nervii...

Nervii ! Doctorul înălță din sprîncene. Femeile astea cu nervii lor ! Dar, la urma urmei, afacerile mergeau bine. Jumătate dintre femeile care veneau să fie consultate nu sufereau decît de plictiseală, dar n-avea rost să le-o spună. Și de obicei, se putea găsi ceva.

„O stare puțin neobișnuită a (aici venea un cuvînt lung), nimic grav, dar trebuie să vă îngrijiți. Un tratament simplu."

În fond, dacă stai să te gîndești bine, orice vindecare are la bază mai ales credința. Iar el avea un fel de a fi care inspira speranță și încredere.

Noroc că reușise să-și revină la timp după afacerea aceea de acum zece... ba nu, cincisprezece ani. A fost la un pas de prăbușire. Dar șocul l-a făcut să se trezească. A renunțat definitiv la băutură. La naiba, a fost totuși la un pas de prăbușire !

Cu un claxon asurzitor, un enorm automobil Super Sports Dalmain zvîcni pe lîngă el cu 80 de mile pe oră. Doctorul Armstrong fu cît pe-aci să intre în gard. Iarăși unul dintre tinerii ăștia zăpăciți care străbat țara în lung și-n lat. Îi detesta. Încă o dată scăpase ca prin urechile acului.

Nebun, afurisit !

VII

Gonind spre Mere, Tony Marston se gîndea : „Mulțimea asta de mașini care se tîrăsc ca melcul pe străzi e înspăimîntătoare. Totdeauna se găsește cîte unul să-ți blocheze calea. *Și* nu merg decît prin mijlocul șoselei. E aproape im-

posibil să șofezi în Anglia... nu ca în Franța, unde *poți* într-adevăr să-ți dai drumul..."

Să oprească să bea ceva, sau să-i dea înainte ? Timp avea destul. Și numai o sută de mile și ceva. O să ia niște gin și *gingerbeer*. Al dracului de cald !

Pare că se va distra bine pe insula asta — dacă ține vremea bună. Cine *erau* acești Oweni? Bogați și scîrboși, probabil. „Bursucul" mirosea imediat cînd avea de-a face cu astfel de indivizi. *Trebuia* s-o facă, săracul, cînd n-avea un ban...

Cel puțin, să le dea de băut. Nu știi la ce să te aștepți de la asemenea indivizi care și-au făcut singuri averea, nu s-au născut cu ea. Păcat că n-a cumpărat Gabrielle Turl Insula Negrului ! I-ar fi plăcut să facă parte din cercul acestei stele de cinema.

Ei, dar probabil că or să fie niște puicuțe acolo...

Ieșind din hotel, se întinse, căscă, se uită la cerul albastru și se urcă în mașină.

Cîteva fete tinere se uitară la el cu admirație, la trupul lui bine legat — 1,82 —, la părul cîrlionțat, la fața bronzată și la ochii de un albastru adînc.

Decuplă cu zgomot ambreiajul și mașina țîșni pe strada îngustă. Cîțiva bătrîni și băieți de prăvălie se feriră să nu-i calce. Băiețandrii se uitau cu admirație după mașină.

Anthony Marston porni în marșul său triumfal.

VIII

Domnul Blore se afla în personalul de Plymouth. În compartiment nu mai era decît un marinar cam în vîrstă, cu o privire tulbure, somnoroasă. Şi deodată îl văzu închizînd ochii şi adormind.

Domnul Blore scria cu grijă într-un carneţel. „Ăştia-s toţi, murmură el. Emily Brent, Vera Claythorne, doctorul Armstrong, Anthony Marston, bătrînul judecător Wargrave, Philip Lombard, generalul Macarthur — C.M.G. [1], D.S.O. [2] — valetul cu nevasta : perechea Rogers."

Închise carneţelul şi-l puse la loc în buzunar. Aruncă o privire în colţ, spre omul care dormea.

„A luat cam mult la măsea", puse domnul Blore diagnosticul exact.

Recapitulă în minte, conştiincios şi atent, ce avea de făcut.

„Treaba pare să fie destul de uşoară, reflectă el. Nu văd cum aş putea să greşesc. Cred că am înfăţişarea potrivită."

Se ridică şi se privi cu atenţie în geam. Geamul oglindi un chip cam milităros, cu mustaţă, aproape lipsit de expresie, ochii cenuşii şi destul de apropiaţi.

„Aş putea să mă dau drept maior, îşi spuse domnul Blore. Ba nu, am uitat. Militarul acela bătrînel m-ar dibui imediat.

---

[1] şi [2] Cavaler al Ordinului Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe ; Ordinul pentru merite deosebite.

Africa de Sud, ăsta mi-e rolul. Nici unul dintre ei n-are nimic de-a face cu Africa de Sud. Tocmai am citit revista aceea de călătorie, aşa că am să mă descurc."

Din fericire, existau tot soiul de oameni veniţi din colonii. Domnul Blore simţea că poate pătrunde foarte uşor în orice societate pozînd într-un om înstărit din Africa de Sud.

Insula Negrului. Îşi amintea de ea, din copilărie... Cam la o milă de coastă, o stîncă împuţită, plină mereu de pescăruşi. Seamănă cu un cap de om — cap de negru buzat — de unde şi numele...

Ce idee să construieşti o casă acolo ! Trebuie să fie ceva groaznic pe vreme rea ! Dar milionarii ăştia-s plini de toane.

Bătrînul din colţ se trezi şi spuse :

— Cu marea nu ştii niciodată cum stai — niciodată !

— Ai dreptate. Nu poţi şti, îl linişti domnul Blore.

Bătrînul sughiţă de două ori şi spuse cu glas plîngăreţ :

— Vine furtuna.

— Nu, nu, prietene, e o zi minunată.

— Vine furtuna. Nu mă-nşel niciodată, afirmă bătrînul furios.

— Poate că ai dreptate, spuse domnul Blore împăciuitor.

Trenul se opri într-o gară şi bătrînul se ridică anevoie, bîjbîind la fereastră.

— Aici mă dau jos.

Domnul Blore îl ajută.

Bătrînul stătea în ușă. Ridică solemn mîna și clipi din ochii tulburi :

— Vegheați și vă rugați. Vegheați și vă rugați. Ziua Judecății de apoi se apropie.

Gata să cadă prin ușă, se pomeni nici el nu știa cum pe peron. De jos privi spre domnul Blore și spuse cu demnitate :

— Cu *dumneata* vorbesc, tinere. Ziua Judecății de apoi este aproape.

„E mai aproape de tine decît de mine !" gîndi domnul Blore așezîndu-se pe banchetă.

Numai că de data aceasta se înșela.

Capitolul al doilea

I

Nehotărîte, cîteva persoane așteptau în gara Oakbridge ; în spatele lor, hamalii încărcaseră bagajele. Unul dintre hamali strigă : „Jim", și îndată se apropie șoferul unuia dintre cele două taxiuri.

— Mergeți cumva pe Insula Negrului ? întrebă el cu accent moale din Devon.

Patru glasuri răspunseră afirmativ și, imediat, tot atîtea priviri se încrucișară.

Șoferul spuse adresîndu-se judecătorului Wargrave, care părea cel mai în vîrstă din grup :

— Mai e un taxi aici, domnule. Dar trebuie să aștepte un domn la personalul de Exeter — chestie de cinci minute. Poate că cineva dintre

dumneavoastră nu se supără dacă rămîne pentru mașina ailaltă. O să călătoriți mai lesne așa.

Cu conștiința funcției ei de secretară, Vera Claythorne interveni :

— Rămîn eu, dacă vă hotărîți să plecați acum.

Avea în privire și în glas o ușoară nuanță dictatorială, caracteristică celor obișnuiți să comande. Parcă dădea indicații unor fetițe ce jucau tenis.

— Mulțumesc, zise înțepată domnișoara Brent, apoi se aplecă și intră într-unul din taxiuri, a cărui ușă șoferul o ținea deschisă.

O urmă judecătorul Wargrave.

Căpitanul Lombard spuse :

— Eu am să aștept cu domnișoara...

— Claythorne, completă Vera.

— Numele meu e Lombard, Philip Lombard.

Hamalii cărară bagajele în taxi. Înăuntru, cu rezerva caracteristică omului legii, judecătorul Wargrave remarcă :

— Avem vreme frumoasă.

— Da, într-adevăr, răspunse domnișoara Brent, iar în sinea ei gîndi : „Un domn bătrîn foarte distins. Cu totul deosebit de tipul obișnuit în pensiunile de la mare. E limpede, doamna sau domnișoara Oliver are relații selecte...".

Judecătorul Wargrave urmă :

— Cunoașteți bine acest colț al țării ?

— Am fost în Cornwall și la Torquay, dar acum vin pentru prima oară în această parte a Devonului.

— Nici eu nu cunosc regiunea, adăugă judecătorul.

Taxiul porni.

Şoferul celuilalt taxi se adresă celor rămaşi :

— Poate doriţi să staţi jos pînă plecăm.

— Cîtuşi de puţin, hotărî Vera.

Căpitanul Lombard zîmbi :

— Zidul acela însorit pare mai atrăgător. Sau poate preferaţi să intraţi în gară ?

— Nu, de loc. E aşa de plăcut afară, după aerul îmbîcsit din tren.

— Da, e într-adevăr insuportabil să călătoreşti cu trenul pe o astfel de vreme.

— Sper să se menţină — vremea, vreau să spun. Verile noastre englezeşti sînt atît de înşelătoare, spuse Vera pe un ton convenţional.

Cu o uşoară lipsă de originalitate, căpitanul Lombard se interesă :

— Cunoaşteţi bine acest colţ al ţării ?

— Nu, n-am mai fost niciodată pe aici.

Apoi, hotărîtă să-şi clarifice poziţia, adăugă repede :

— Nu mi-am văzut pînă acum nici măcar patronul.

— Patronul ?

— Da, sînt secretara doamnei Owen.

— A, înţeleg. Aproape imperceptibil, îşi schimbă comportarea, devenind ceva mai sigur, mai degajat. Spuse :

— Nu e cam neobişnuit ?

Vera rîse :

— O, nu, nu cred. I s-a îmbolnăvit subit secretara, a telegrafiat unei agenţii să i se trimită un înlocuitor şi am venit eu.

— Va să zică aşa... Şi să presupunem că ajunsă acolo nu vă convine postul ?

Vera rîse din nou.

— O, e numai ceva temporar — un post de vacanţă. Am o slujbă permanentă la o şcoală de fete. Drept să spun, sînt grozav de emoţionată la gîndul că voi vedea Insula Negrului. S-a vorbit atîta despre ea în ziare. E într-adevăr fascinantă ?

— Nu ştiu. N-am văzut-o niciodată, răspunse Lombard.

— Într-adevăr ? Owenii trebuie să fie grozav de încîntaţi de insulă. Spune-mi, te rog, ce fel de oameni sînt ?

Lombard se gîndi : „A dracului situaţie... ce să fac ? Să mă prefac că îi cunosc, sau nu ? Spuse repede :

— O viespe ! Acolo, pe braţ. Nu, staţi liniştită. Şi cu un aer foarte convingător, se repezi asupra prăzii : Gata. S-a dus !

— O, vă mulţumesc. Vara asta sînt multe viespi.

— Da, probabil din cauza căldurii... Ştiţi pe cine aşteptăm ?

— N-am cea mai mică idee.

Se auzi şuieratul strident al trenului care se apropia.

— Asta trebuie să fie trenul, zise Lombard.

La ieşirea de pe peron îşi făcu apariţia un bătrîn înalt, cu înfăţişare de militar. Părul că-

runt îl avea tuns scurt, iar mustața albă potrivită cu grijă.

Hamalul, care se cam clătina sub greutatea geamantanului mare de piele, arătă spre Vera și Lombard.

Vera îi ieși înainte cu un aer competent.

— Sînt secretara doamnei Owen. Vă așteaptă o mașină. Și adăugă : Dumnealui e domnul Lombard.

O persoană foarte atentă ar fi putut zări o clipă lucind o apreciere în ochii de un albastru șters, pătrunzători în ciuda vîrstei, care îl cîntăriră pe Lombard :

„Chipeș băiat. Dar parcă ceva nu e în regulă cu el..."

Se urcară toți trei în taxiul care aștepta. Mașina o luă pe străzile adormite ale orășelului și apoi, cam o milă, urmă drumul principal spre Plymouth. După aceea se afundă într-un labirint de ulicioare de țară, care mai de care mai întortocheată.

Generalul Macarthur spuse :

— Nu cunosc de loc această parte a Devonului. Locuiesc în estul Devonului — chiar la hotarul cu Dorset.

— E încîntător aici, interveni Vera. Dealurile, pămîntul roșu, totul pare atît de verde și plin de sevă.

— E puțin cam sumbru, aprecie Lombard. Mie îmi plac locurile deschise. Unde poți să vezi ce se întîmplă...

— Ai văzut ceva locuri, îmi închipui ? îl întrebă generalul Macarthur.

Lombard ridică din umeri cu modestie :

— Am hoinărit și eu pe ici, pe colo, domnule...

Iar în sinea lui se gîndi : „Acum o să mă întrebe dacă eram destul de mare ca să fi făcut războiul. Așa fac totdeauna bătrînii ăștia."

Dar generalul Macarthur nu pomeni nimic despre război.

II

După ce urcară un deal abrupt, coborîră pe un drumeag în serpentină pînă la Sticklehaven — o simplă îngrămădire de case, cu una sau două bărci de pescuit trase pe plajă.

Sub razele amurgului zăriră pentru prima oară ieșind din mare, înspre sud, Insula Negrului.

Surprinsă, Vera exclamă :

— Dar e departe în larg...

Și-o imaginase altfel, mai aproape de țărm, cu o casă albă, frumoasă, în vîrf. Dar nu se zărea nici o casă, numai silueta îndrăzneață a stîncii, semănînd vag cu capul unui negru uriaș. Era în ea ceva sinistru. Vera se înfioră ușor.

În fața micului han „La șapte stele" îi așteptau trei siluete : cea încovoiată, bătrînească a judecătorului, trupul drept, țeapăn al domnișoarei Brent și cel de al treilea, un tip masiv — care veni spre ei și se înclină :

— Ne-am gîndit să vă așteptăm. Să facem un singur drum. Dați-mi voie să mă prezint. Mă numesc Davis. Sînt de fel din Africa de Sud — din Natal — ăsta e locul meu natal — ha, ha, ha !

Rîse vesel.

Judecătorul Wargrave îl privi cu vădită ostilitate, cu un aer de parcă se pregătea să ordone evacuarea sălii de ședință. Domnișoara Emily Brent nu era de loc sigură dacă îi plac colonialii.

— Dorește cineva să ia o picătură înainte de a ne îmbarca ? întrebă domnul Davis ospitalier.

Cum nimeni nu-i răspunse la întrebare, domnul Davis se întoarse și ridică un deget.

— Atunci, să nu mai stăm. Probabil că gazdele ne așteaptă.

Asupra întregului grup se lăsă un ciudat sentiment de constrîngere, de parcă menționarea gazdelor ar fi avut un curios efect paralizant asupra invitaților.

Răspunzînd la semnul lui Davis, un om se dezlipi de lîngă zidul din apropiere unde stătuse rezemat și veni spre ei, cu mersul legănat al oamenilor mării. Avea un obraz bătut de vînturi și ochii negri, cu o expresie ușor evazivă. Vorbea cu accentul moale din Devon.

— Sînteți gata să porniți spre insulă, doamnelor și domnilor ? Barca vă așteaptă. Mai trebuie să vină încă doi domni cu mașina, dar domnul Owen a spus să nu-i așteptăm, pentru că pot sosi oricînd.

Grupul se mișcă. Ghidul îi conduse de-a lungul unui debarcader mic de piatră spre barca cu motor.

— E foarte mică barca asta, spuse Emily Brent.

— E o barcă grozavă, doamnă. Vă duce cît ai clipi chiar pînă la Plymouth, o liniști proprietarul.

— Sîntem destul de mulți, spuse tăios judecătorul Wargrave.

— Poate să ia de două ori pe atît, domnule.

— E-n regulă, acceptă Philip Lombard cu vocea sa plăcută, binevoitoare. E o vreme splendidă — nici o suflare de vînt.

Cu oarecare îndoială, domnișoara Brent se lăsă ajutată să urce în barcă. Ceilalți urmară la rînd. Membrii grupului nu formau încă un tot. Parcă fiecare îl deruta pe celălalt.

Erau gata să pornească în larg, cînd ghidul se opri cu cîrligul bărcii în mînă.

Pe drumul abrupt dinspre sat cobora o mașină. O mașină atît de neverosimil de puternică și de frumoasă, încît părea o vedenie. La volan se afla un tînăr, cu părul învolburat de vînt. În strălucirea apusului părea nu un om, ci un zeu tînăr, un erou dintr-o legendă nordică.

Apăsă pe claxon și ecoul îi răspunse, amplificînd zgomotul, dintre stîncile golfului.

În acea clipă de necrezut, Anthony Marston părea mai mult decît un muritor. Mai tîrziu, nu numai unul dintre cei prezenți avea să-și amintească acea clipă.

III

În barcă, lîngă motor, Fred Narracott se gîndea : „Ciudată adunătură !" În nici un caz cum și-i închipuise el pe invitații domnului Owen. Se așteptase la ceva mai de soi : femei bine îmbrăcate și bărbați în costume de iahting, toți foarte bogați și plini de importanță.

Nu semănau de loc cu invitații domnului Elmer Robson. Fred Narracott rînji ușor amintindu-și de ei. Äia da, invitați ! Și băutura pe care o înghițeau...

Acest domn Owen pare să fie cu totul alt om. Curios, gîndi Fred, că nu-l zărise pînă acum pe Owen — și nici cucoana lui. Nu fusese încă niciodată pe aici. Totul comandat și plătit de acel domn Morris. Instrucțiunile foarte clare și plata imediat — dar era ciudat totuși. Ziarele spuneau că e un mister cu acest Owen, și Fred Narracott le dădea dreptate.

Poate că, la urma urmei, domnișoara Gabrielle Turl *era* aceea care cumpărase insula. Dar părăsi imediat teoria asta cînd începu să examineze pasagerii. Nici unul nu părea să aibă nici în clin, nici în mînecă cu o vedetă de cinema.

Și-i categorisi, pe toți, fără părtinire.

O fată bătrînă — dintre cele acre, țifnoase, le cunoștea el destul de bine. Putea să pună rămășag că era o viperă afurisită. Un militar bătrîn — se vede de la o poștă ; o tînără drăguță, dar comună, nimic fascinant, nimic de Hollywood în ea ; domnul acela vesel ... *nu era* un adevărat

gentleman — fost comerciant, asta e, gîndi Fred Narracott. Celălalt domn, slab, parcă mereu flămînd, cu ochii ageri, era un tip ciudat. S-ar putea ca acesta *să aibă* de a face cu cinematografia.

Nu, în barcă nu se afla decît un singur pasager satisfăcător. Tipul care sosise ultimul, cu mașina. Și ce mașină ! Cum nu mai văzuse pînă atunci nimeni la Sticklehaven. Trebuie să fi costat sute de lire. Ăsta da bărbat ! Părea să se scalde în bani. Dacă tot grupul ar fi fost ca el, mai era de înțeles, dar așa... Ciudată poveste, dacă te gîndești mai bine — totul era ciudat — foarte ciudat...

IV

Barca își croia drum înspumat în jurul stîncii. În sfîrșit se zări casa. Latura de sud a insulei era cu totul altfel. Cobora în pantă dulce spre mare. Casa era orientată spre sud — joasă, pătrată, modernă, cu ferestre rotunde care lăsau să intre multă lumină.

O casă minunată — pe măsura așteptărilor.

Fred Narracott opri motorul și, încet, căută drumul spre un mic golf natural între stînci.

— Trebuie să fie greu de debarcat aici pe vreme rea, spuse deodată Philip Lombard.

Fred Narracott îi răspunse vesel :

— Nu se poate debarca pe Insula Negrului cînd bate vîntul de sud-est. Cîteodată e izolată cîte o săptămînă sau chiar mai mult.

Vera Claythorne gîndi : „Aprovizionarea trebuie să fie foarte greu de făcut. E lucrul cel mai neplăcut pe o insulă. Toate problemele gospodăriei îţi dau mult mai multă bătaie de cap."

Barca scrîşni frecîndu-se de stînci. Fred Narracott sări afară şi, împreună cu Lombard, îi ajută pe ceilalţi să coboare. Narracott legă barca de un inel prins în stîncă. Apoi îi conduse în sus, pe nişte scări tăiate în piatră.

— Hm ! Încîntător loc ! spuse generalul Macarthur. Dar se simţea neliniştit. Un loc al naibii de ciudat...

Pe măsură ce urcau treptele spre terasa de sus, spiritele se înviorară. În uşa deschisă a casei îi aştepta un majordom cu ţinuta corectă ; ceva din gravitatea lui îi linişti. Şi pe urmă, casa era într-adevăr foarte atrăgătoare, iar vederea de pe terasă magnifică...

Majordomul înaintă înclinîndu-se uşor. Era înalt, slab, cărunt şi foarte respectabil.

— Poftiţi vă rog, pe aici.

În holul larg erau pregătite băuturi. Şiruri de sticle. Anthony Marston se mai înveseli puţin. Tocmai se gîndea că povestea era cam ciudată. Nimeni dintre cunoscuţii *lui !* Ce-o fi gîndit bătrînul „Bursuc" cînd l-a lăsat să intre în chestia asta ? Băuturile erau totuşi în regulă. Şi cu multă gheaţă.

Ce spunea majordomul ?

„Domnul Owen... din nefericire reţinut... nu poate ajunge aici decît mîine. Instrucţiuni... să facă ce vor... dacă doresc să meargă în camere... Cina va fi servită la ora 8..."

V

Vera o urmase sus pe nevasta majordomului. Femeia deschise o uşă la capătul unui coridor şi Vera păşi într-o cameră plăcută, cu o fereastră largă ce dădea spre mare, şi alta spre răsărit. Scoase o exclamaţie uşoară de plăcere.

— Sper că aveţi tot ce vă trebuie, domnişoară.

Vera se uită în jur. Valiza îi fusese adusă şi lucrurile aranjate. Din cameră, o uşă deschisă lăsa să se vadă baia în faianţă bleu. Răspunse repede :

— Da, cred că tot.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi.

Avea o voce egală, monotonă. Vera se uită curioasă la ea. Ce stafie de femeie, albă, fără pic de sînge ! Foarte respectabilă ca înfăţişare, cu părul strîns, cu rochia neagră. Dar ochii ciudaţi, de culoare deschisă îi fugeau mereu în toate părţile.

„Parcă i-ar fi frică de umbra ei", gîndi Vera. Da, asta era — frică !

Arăta ca o femeie care trăieşte într-o stare permanentă de teroare.

Îi trecu un fior prin spate. De ce oare i-o fi frică femeii acesteia ?

Spuse cu amabilitate :

— Sînt noua secretară a doamnei Owen. Cred că știți.

— Nu, domnișoară, nu știu nimic. Am doar o listă cu doamnele și domnii ce trebuiau să sosească și camerele pe care să le ocupe.

Vera continuă :

— Doamna Owen n-a pomenit de mine ?

Genele femeii tremurară :

— N-am văzut-o încă pe doamna Owen. Sînt aici abia de două zile.

„Extraordinari oameni, acești Oweni", gîndi Vera. Apoi, cu glas tare :

— Ce personal există aici ?

— Numai eu și cu Rogers, domnișoară.

Vera se încruntă. Opt oameni în casă — zece cu gazdele — și numai perechea asta ca să-i servească.

— Sînt o bună bucătăreasă, iar Rogers se pricepe la treburile casei. Nu știam, firește, că vor fi atîtea persoane.

— Dar o să puteți face față ?

— O, da, domnișoară. Dacă vor aduce mai des invitați, poate că doamna Owen va mai lua un ajutor.

— Cred și eu, spuse Vera.

Femeia se întoarse și plecă. Picioarele i se mișcau fără zgomot pe podea. Dispăru din cameră plutind ca o umbră.

Puțin tulburată, Vera se așeză la fereastră. Totul — într-un fel — era cam ciudat. Absența Owenilor, stafia asta de femeie. Și invitații ! Da, invitații erau și ei ciudați. Un grup bizar.

„Aș vrea să-i văd pe Oweni. Aș vrea să știu ce fel de oameni sînt."

Se ridică și începu să se plimbe agitată prin cameră.

Un dormitor desăvîrșit, în stilul cel mai modern. Covoare albe în culori deschise pe parchetul strălucitor, pereți pastel, o oglindă mare înconjurată de lumini. Un cămin fără ornamente, doar un bloc enorm de marmoră albă în formă de urs, o sculptură modernă, în care era încrustat un ceas. Deasupra, într-o ramă lucitoare de crom se afla o fîșie de pergament pe care era scrisă o poezie.

Se apropie mai mult de cămin și o citi. Era vechiul cîntecel pe care și-l amintea din copilărie :

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă ;
Unul însă s-a-necat și-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei ;
Unul s-a-ntrecut cu somnul și-au rămas doar opt din ei.

Opt negri mititei trec prin Devon într-o noapte ;
Unul zice : „Eu rămîn" — și-au rămas doar șapte.

Șapte negri mititei despicau surcele groase ;
Unul s-a tăiat în două și-au rămas doar șase.

Șase negri mititei se jucau c-un stup, netoții ;
Un bondar l-înțeapă pe-unul și-au rămas doar cinci cu toții.

Cinci negri mititei vor s-ajungă magistrați ;
Unul și-a-mplinit dorința și-au rămas deci patru frați.

Patru negri au plecat, hăt, pe mare, mititei ;
Unul a picat în laț și-au rămas doar trei.

Trei negri mititei zic : „La zoo e de noi".
Pe-unu-l strînse-un urs în brațe și-au rămas doar doi.

Doi negri mititei se uscau la soare-un pic ;
Unul s-a prăjit de tot și-a rămas un negru mic.

Un negru mititel, singur-singurel,
Cu un ștreang s-a spînzurat și n-a mai rămas nici el.

Vera zîmbi. Sigur ! Doar era Insula Negrului !

Se duse și se așeză din nou lîngă fereastră privind marea.

Ce imensă e marea ! De aici nu se vede nici o bucățică de pămînt, numai o nesfîrșită întindere albastră clipocind sub soarele ce asfințea.

Marea... atît de pașnică azi — atît de crudă uneori... Marea care te trăgea în adîncurile ei. Înecat... găsit înecat.. înecat în mare... înecat, înecat, înecat...

Nu, nu voia să-și amintească... *nu* voia să se gîndească la asta ! Totul se sfîrșise...

VI

Doctorul Armstrong sosi pe Insula Negrului tocmai cînd soarele apunea în mare. În timpul traversării stătuse puțin de vorbă cu barcagiul — un om de prin partea locului. Era curios să afle cîte ceva despre oamenii ăștia, proprietarii

Insulei Negrului, dar Narracott părea surprinzător de neinformat sau, poate, nu voia să vorbească. Așa că doctorul Armstrong trebuise să discute despre vreme și pescuit.

Era obosit după lungul drum cu mașina. Îl dureau ochii. Mergînd spre apus, mergi împotriva soarelui.

Da, era foarte obosit. Marea, și liniște absolută — de asta avea nevoie. Ar vrea un concediu adevărat, lung. Dar era ceva imposibil, nu din punct de vedere financiar, desigur. Nu putea să lipsească. Ești uitat repede în ziua de azi. Nu, acum după ce reușise, trebuie să meargă înainte.

Se gîndi :

„Oricum, în seara asta o să-mi închipui că nu mă mai întorc înapoi — că s-a terminat cu Londra, cu strada Harley și cu tot restul."

E ceva magic într-o insulă — ajunge doar să pronunți cuvîntul, și fantezia se dezlănțuie. Pierzi contactul cu lumea — o insulă e o lume aparte, o lume din care poate nu te vei mai întoarce niciodată.

„Îmi las în urmă viața obișnuită."

Și zîmbindu-și, începu să facă planuri, planuri fantastice de viitor. Mai zîmbea încă în timp ce urca scările tăiate în stîncă.

Pe terasă, într-un scaun, ședea un domn care i se păru doctorului Armstrong cunoscut de undeva. Unde văzuse fața asta de broască, gîtul de broască țestoasă, ținuta încovoiată — da — și ochii mici de culoare deschisă, atît de pătrunzători ?

Da, sigur — bătrînul Wargrave. Depusese odată mărturie în fața judecătorului Wargrave. Totdeauna părea pe jumătate adormit, dar cînd era vorba de tot ce avea vreo legătură cu legea, era cît se poate de perspicace. Avea o mare influență asupra juriului — se spune că oricînd îi poate face să hotărască așa cum vrea el. Le-a smuls chiar cîteva condamnări improbabile. Un judecător afurisit, spuneau unii.

Curios... să-l întîlnești aici... într-un colț pierdut de lume...

VII

„Armstrong ? gîndi judecătorul Wargrave. Mi-l amintesc în boxa martorilor. Foarte corect și prudent. Toți doctorii sînt tare proști. Iar cei din Harley sînt cei mai proști. Și răuvoitori", își spuse, gîndindu-se la o întrevedere recentă pe care o avusese cu o persoană chiar de pe această stradă.

Mormăi ceva în genul :

— Băuturile sînt în hol...

Doctorul Armstrong spuse :

— Trebuie să mă duc să-mi prezint omagiile gazdelor.

Judecătorul Wargrave închise din nou ochii — acum semăna fără nici o îndoială cu o reptilă — apoi spuse :

— Nu se poate.

— De ce ? tresări doctorul Armstrong.

— Nu sînt aici, spuse judecătorul. Foarte stranie situație. Nu înțeleg ce se petrece.

Doctorul Armstrong se uită o clipă țintă la el. Credea că bătrînul domn adormise de-a binelea cînd, deodată, îl auzi spunînd :

— O cunoști pe Constance Culmington ?

— Nu — mă tem că nu.

— N-are importanță. O femeie misterioasă și cu un scris aproape indescifrabil. Tocmai mă întrebam dacă n-am greșit casa.

Dînd din cap, doctorul Armstrong urcă pe scări.

Judecătorul Wargrave rămase cu gîndul la Constance Culmington — nu te poți bizui pe ea, e la fel ca toate femeile.

Gîndul îl duse la cele două femei din grup, bătrîna cu buzele strînse, și fata. Fata nu-l interesa, o obraznică sigură de ea. Ba nu, trei femei, dacă o socotea și pe nevasta lui Rogers. Stranie ființă, parcă moartă de frică. O pereche respectabilă, care-și cunoștea meseria.

Cum Rogers ieși chiar în clipa aceea pe terasă, judecătorul îl întrebă :

— Nu știi, e așteptată și Lady Constance Culmington ?

Rogers făcu ochii mari :

— Nu, domnule, după cîte știu eu.

Judecătorul înălța din sprîncene, mormăind ceva.

Se gîndi :

„Insula Negrului ? E ceva necurat în toată treaba asta."

VIII

Anthony Marston era în baie. Se lăfăia în apa fierbinte. Își simțea trupul amorțit după drumul lung pe care-l făcuse. Prin cap îi treceau foarte puține gînduri. Anthony era o ființă alcătuită din senzații și acțiune.

Își spuse : „Cred că trebuie să merg pînă la capăt", și apoi alungă orice gînd din minte.

Apă caldă, aburi... oboseală... se va bărbieri apoi... un cocteil... masa...

Și pe urmă ?

IX

Domnul Blore își înnoda cravata. Nu prea se pricepea la astfel de lucruri.

Arată cum se cuvine ? Își zise că da.

Ceilalți nu fuseseră prea cordiali cu el... felul ciudat în care se uitau unul la altul, de parcă *ar fi știut...*

Totul depinde de el.

N-avea de gînd să facă o treabă de mîntuială.

Se uită la cîntecelul de deasupra căminului. Ce idee, s-o pui acolo !

„Mi-amintesc de insula asta de cînd eram copil. Nu mi-am închipuit niciodată că o să vin cu o astfel de treabă în casa asta. Poate că e bine să nu poți prevedea viitorul."

X

Generalul Macarthur era preocupat.

La naiba cu toate ! Ce ciudățenie afurisită ! Nici pe departe ce i se spusese...

O să găsească o scuză, să plece... să dea dracului tot...

Dar barca cu motor plecase.

Va trebui să rămînă.

Individul ăsta, Lombard, era un tip ciudat. Nu părea cinstit. Putea să jure că nu e cinstit.

XI

La bătaia gongului, Philip Lombard ieși din cameră și merse pînă în capul scărilor. Se mișca ușor și fără zgomot, ca o panteră. Avea chiar ceva de panteră. Un animal de pradă plăcut ochiului.

Zîmbi în sinea sa.

O săptămînă ?

Se va distra în săptămîna asta.

XII

În camera ei, îmbrăcată pentru masă într-o rochie de mătase neagră, Emily Brent citea Biblia. În timp ce urmărea cuvintele, mișca din buze :

Prăbuşitu-s-au păgînii în copca pe care au pregătit-o, în laţul pe care l-au măiestrit s-a prins piciorul lor. Ştiut fie că Domnul a făcut judecată ! În isprava lucrată de chiar mîinile lui s-a încurcat cel fără de lege. Întoarcă-se în locaşul morţii cei nelegiuiţi !

Strînse tare din buze şi închise Biblia.

Se ridică, îşi prinse la gît o broşă de cristal de stîncă şi coborî la masă.

Capitolul al treilea

I

Masa se apropia de sfîrşit.

Mîncarea fusese bună, vinul excelent. Rogers servea bine.

Toţi erau într-o dispoziţie mai bună. Începuseră să-şi vorbească cu mai multă libertate şi intimitate.

Judecătorul Wargrave, îndulcit de un porto excelent, era amuzant într-un fel destul de caustic ; doctorul Armstrong şi Tony Marston îl ascultau. Domnişoara Brent vorbea cu generalul Macarthur — descoperiseră că aveau prieteni comuni. Vera Claythorne îi punea domnului Davis întrebări inteligente despre Africa de Sud, la care acesta se arăta perfect informat. Lombard asculta conversaţia. O dată sau de două ori ridică repede privirea şi făcu ochii mici. Din cînd în cînd, ochii îi umblau în jurul mesei, studiindu-i pe ceilalţi.

Anthony Marston spuse deodată :

— Ce obiecte ciudate, nu-i aşa ?

În mijlocul mesei rotunde, pe un suport circular de sticlă, se aflau nişte figurine mici de porţelan.

— Negri, spuse Tony. Insula Negrului. Cred că asta e legătura.

— Sînt curioasă cîţi sînt, zece ? se interesă Vera. Ce nostim ! Sînt cei zece negri mititei din cîntecel, aşa cred. În camera mea cîntecelul e înrămat şi atîrnă deasupra căminului.

— Şi în camera mea, spuse Lombard.

— Şi în a mea.

— Şi în a mea, repetară toţi în cor.

— Ce caraghios ! spuse Vera.

— Găsesc că e copilăros ! mormăi judecătorul Wargrave şi se mai servi cu porto.

Emily Brent privi la Vera Claythorne, iar Vera Claythorne privi spre domnişoara Brent.

Cele două femei se ridicară de la masă.

În salon, uşile spre terasă erau deschise şi vuietul mării, lovindu-se de stînci, ajungea pînă sus.

— E plăcut zgomotul valurilor, spuse Emily Brent.

— Pe mine mă calcă pe nervi, răspunse tăios Vera.

Domnişoara Brent o privi surprinsă.

Înroşindu-se, Vera repetă pe un ton mai liniştit :

— Cred că locul acesta nu-i de loc plăcut pe timp de furtună.

— Cred și eu, confirmă Emily Brent și adăugă : Sînt sigură că pe timpul iernii casa stă închisă. N-ai să găsești pentru nimic în lume servitori care să rămînă iarna aici.

— Într-adevăr, răspunse Vera, trebuie să fie greu de găsit servitori.

Iar Emily Brent continuă :

— Doamna Oliver a avut noroc să-i găsească pe aceștia doi. Femeia gătește foarte bine.

„Ce amuzant, gîndi Vera, că oamenii mai în vîrstă rețin adeseori greșit numele." Apoi, cu glas tare :

— Da, cred că doamna Owen a avut într-adevăr noroc.

Emily Brent scosese din geantă ceva de brodat. Tocmai voia să pună ața în ac, dar se opri.

— Owen ? Owen ai spus ?

— Da.

— În viața mea n-am cunoscut pe cineva cu numele Owen, conchise hotărîtă Emily Brent.

Vera făcu ochii mari.

— Bine, dar...

Nu isprăvi însă. Ușa se deschise și intrară bărbații. Îi urmă Rogers purtînd tava cu cafele.

Judecătorul se așeză lîngă Emily Brent. Armstrong se apropie de Vera. Tony Marston se îndreptă spre fereastra deschisă.

Blore, cu o curiozitate naivă, studia o statuetă de alamă și se întreba dacă acea formă bizară, unghiulară, voia să reprezinte o figură feminină. Generalul Macarthur stătea cu spatele la cămin, trăgîndu-se ușor de mustăcioara albă.

Fusese o masă pe cinste ! Începea să se simtă mai în largul lui. Lombard răsfoia paginile unui număr din *Punch*, aflat pe o masă de lîngă perete, împreună cu alte ziare.

Rogers trecea pe la fiecare cu cafelele.

Cafeaua era bună — neagră și foarte fierbinte.

Toți invitații mîncaseră bine. Se simțeau mulțumiți și împăcați cu ei înșiși și cu viața. Minutarele ceasului arătau nouă și douăzeci.

Era liniște — o liniște plăcută, plină de intimitate.

Și deodată, în liniștea aceasta, se auzi Vocea.

Fără ca ceva s-o fi vestit — inumană, pătrunzătoare...

Doamnelor și Domnilor ! Liniște, vă rog !

Toată lumea tresări. Se uitară în jur — unul la altul, la pereți. Cine vorbea ?

Iar Vocea continuă, clară și implacabilă :

Sînteți acuzați de următoarele :

Edward George Armstrong, ai pricinuit moartea Louisei Mary Clées, la 14 martie 1925.

Emily Caroline Brent, ești răspunzătoare de moartea Beatricei Taylor, survenită la data de 5 noiembrie 1931.

William Henry Blore, ai provocat moartea lui James Stephen Landor, la 10 octombrie 1928.

Vera Elisabeth Claythorne, l-ai ucis la 11 august 1935 pe Cyril Ogilvie Hamilton.

Philip Lombard, la o anumită dată în februarie 1932 te-ai făcut vinovat de moartea a 21 oameni, membri ai unui trib din Africa Răsăriteană.

John Gordon Macarthur, la 14 ianuarie 1917 ai trimis la moarte în mod deliberat pe iubitul soției tale, Arthur Richmond.

Anthony James Marston, la data de 14 noiembrie anul trecut te-ai făcut vinovat de uciderea lui John și a Luciei Combes.

Thomas Rogers și Ethel Rogers, la data de 6 mai 1929 ați pricinuit moartea lui Jennifer Brady.

Lawrence John Wargrave, la 10 iunie 1930, te-ai făcut vinovat de moartea lui Edward Seton.

Acuzați, aveți ceva de spus în apărarea voastră?

Vocea tăcuse.

Un moment de tăcere mormîntală și apoi un zgomot asurzitor!

Rogers scăpase tava cu cafele!

În aceeași clipă, de undeva de afară se auzi un țipăt și apoi zgomotul unei prăbușiri.

Lombard acționă cel dintîi. Sări la ușă și o deschise. Afară, nevasta lui Rogers zăcea pe jos ghemuită.

Lombard strigă :

— Marston!

Anthony sări să-l ajute. Ridicară femeia și o aduseră în salon.

Doctorul Armstrong se apropie numaidecît, le ajută să o întindă pe sofa și aplecîndu-se peste ea, spuse în grabă :

— Nu-i nimic. A leșinat, atît. Are să-și revină îndată.

Lombard se adresă lui Rogers :

— Adu niște brandy.

Rogers, alb la față, cu mîinile tremurînde, murmură :

— Da, domnule, și dispăru imediat din cameră.

Vera strigă :

— A cui era vocea ? De unde venea ? Parcă... parcă...

Generalul Macarthur bolborosi :

— Ce se petrece aici ? Ce fel de glumă e asta ?

Mîna îi tremura. Stătea ghemuit, cu umerii căzuți. Arăta deodată cu zece ani mai bătrîn.

Blore își ștergea obrazul cu o batistă.

Numai judecătorul Wargrave și domnișoara Brent păreau prin comparație mai liniștiți.

Emily Brent stătea dreaptă, cu capul sus. Obrajii îi erau roșii ca focul. Judecătorul, în ținuta lui obișnuită, stătea cu capul plecat între umeri și cu o mînă își freca ușor urechea. Numai ochii lui inteligenți, activi și nedumeriți aruncau jur împrejurul camerei priviri ca niște săgeți.

Din nou, Lombard fu cel care acționă.

În timp ce Armstrong îi dădea îngrijiri femeii leșinate, Lombard luă încă o dată inițiativa.

Spuse :

— Vocea aceea ? Se auzea ca și cum ar fi fost aci, în cameră.

— Cine a fost ? Cine a fost ? N-a fost unul dintre noi, strigă Vera.

Asemenea judecătorului, Lombard își rotea încet privirile prin cameră. Le opri o clipă asu-

pra ferestrei deschise, apoi dădu hotărît din cap. Deodată fața i se lumină. Se îndreptă numaidecît spre ușa de lîngă cămin, care dădea într-o cameră alăturată.

Cu o mișcare bruscă, apăsă clanța și deschise ușa. Păși dincolo și în același timp se auzi o exclamație de satisfacție.

— Am găsit !

Toți ceilalți se înghesuiră după el. Numai domnișoara Brent rămase singură, nemișcată, pe scaun.

În camera de alături, văzură o masă, lîngă peretele care o despărțea de salon. Pe masă se afla un patefon de tip vechi, la care era atașată o pîlnie. Dînd la o parte pîlnia, lipită chiar de perete, Lombard arătă locul unde fuseseră făcute în zid cîteva găuri mici care treceau neobservate.

Potrivind patefonul, lăsă acul pe placă și deodată auziră din nou :

Sînteți acuzați de următoarele...

— Oprește ! Oprește ! E îngrozitor, strigă Vera.

Lombard se supuse.

Doctorul Armstrong, cu un suspin de ușurare, exclamă :

— O glumă de prost-gust, dar plină de cruzime, după cum văd.

Vocea slabă și clară a judecătorului Wargrave murmură :

— Va să zică, dumneavoastră credeți că a fost o glumă, nu-i așa ?

Doctorul îl privi țintă :

— Ce altceva ar putea fi ?

Judecătorul își mîngîia ușor buza de sus :

— Deocamdată, nu sînt pregătit să-mi spun părerea.

Anthony Marston interveni :

— Ascultați, e un lucru pe care l-ați trecut cu vederea. Cine dracu l-a pornit și l-a făcut să meargă ?

Wargrave murmură :

— Da, cred că ar trebui să cercetăm.

Se întoarse înapoi în salon. Ceilalți îl urmară.

Rogers tocmai intrase cu un pahar de brandy. Domnișoara Brent stătea aplecată asupra nevestei lui, care gemea.

Cu abilitate, Rogers se strecură printre cele două femei.

— Permiteți-mi, doamnă, să-i vorbesc... Ethel, nu a fost nimic. Totul e în regulă, auzi ? Revino-ți.

Pieptul femeii se ridică în tresăriri scurte. Ochii ei, holbați, îngroziți treceau pe rînd de la o figură la alta.

Vocea lui Rogers șopti stăruitor :

— Vino-ți în fire, Ethel.

Doctorul Armstrong îi vorbi cu blîndețe :

— O să te simți bine acum, doamnă Rogers. A fost doar o amețeală.

— Am leșinat, domnule ? întrebă ea.

— Da.

— Vocea... vocea aceea îngrozitoare... *ca o sentință...*

Se îngălbeni din nou, pleoapele i se agitară.

— Unde e brandy-ul ? întrebă repede doctorul Armstrong.

Rogers îl puse pe o măsuță. Cineva îl dădu doctorului, iar acesta se aplecă asupra femeii care respira greu.

— Bea asta, doamnă Rogers.

Înecîndu-se și gîfîind, femeia bău puțin brandy. Alcoolul îi făcu bine. Fața își recăpătă culoarea.

— Mă simt bine acum. Am avut... numai o amețeală.

— Sigur, confirmă imediat Rogers. Și eu am avut o amețeală. Cînd am auzit minciunile alea sfruntate, am scăpat tava. Aș vrea să știu...

Dar fu întrerupt. Era doar o tuse — o tuse ușoară, uscată, care-l opri însă la jumătatea cuvîntului.

Privi fix spre judecătorul Wargrave, iar acesta tuși din nou și apoi întrebă :

— Cine a pus placa aceea la patefon ? Dumneata, Rogers ?

Rogers strigă :

— N-am știut ce era. Jur în fața lui Dumnezeu, domnule, că n-am știut nimic. Dacă aș fi știut, n-aș fi pus-o niciodată.

Judecătorul spuse sec :

— Poate că e adevărat. Cred însă că ar fi bine să explici cum s-a întîmplat, Rogers.

Majordomul, ștergîndu-și fața cu batista, răspunse cu seriozitate :

— N-am făcut decît să ascult ordinul, domnule.

— Al cui ordin ?

— Al domnului Owen.

— Te rog să fii mai clar, ceru judecătorul Wargrave. Care au fost exact ordinele domnului Owen ?

La care Rogers răspunse :

— Trebuia să iau o placă din sertar și s-o pun la patefon, iar nevastă-mea trebuia să pornească patefonul cînd eu voi intra în salon cu cafelele.

— Interesantă poveste, murmură judecătorul.

— Asta e adevărul, domnule. Jur pe Dumnezeu că asta e adevărul, strigă Rogers. N-am știut nici o clipă despre ce e vorba... Pe placă era scris un nume — am crezut că era o bucată muzicală.

Wargrave îl privi pe Lombard :

— Avea un titlu ?

Lombard încuviință. Schiță un zîmbet ironic, arătîndu-și dinții albi și ascuțiți ; apoi spuse :

— Sigur că da, domnule. Era intitulată *Cîntecul Lebedei...*

III

Generalul Macarthur izbucni deodată :

— Dar e absurd — cu totul absurd ! Să arunci asemenea acuzații ! Trebuie făcut ceva. Acest individ Owen, oricine ar fi el...

Emily Brent îl întrerupse :

— Tocmai asta e, cine e ?

Vorbind cu autoritatea pe care i-o conferea o viață întreagă petrecută la tribunal, judecătorul interveni :

— Tocmai asta trebuie să cercetăm cu toată atenția. Aș propune ca, mai întîi, să-ți duci nevasta la culcare, Rogers. Apoi vino din nou aici.

— Da, domnule.

— Te ajut și eu, Rogers, se oferi doctorul Armstrong.

Sprijinită de amîndoi, femeia ieși din cameră clătinîndu-se.

După plecarea lor, Tony Marston interveni :

— Nu știu ce simțiți dumneavoastră, dar eu parcă aș bea ceva.

— De acord, aprobă Lombard.

— Mă duc să caut ceva de băut, se oferi Tony, ieșind din cameră.

După o clipă, reveni :

— Am găsit totul pregătit pe tavă.

Așeză tava cu grijă. Cîteva minute trecură cu servitul băuturilor. Generalul Macarthur luă un whisky sec, la fel judecătorul. Simțeau toți nevoia unui reconfortant. Numai Emily Brent ceru un pahar cu apă.

Doctorul Armstrong reveni.

— E bine, spuse el. I-am dat un calmant... Dar asta ce-i, băutură ? Aș lua și eu ceva.

O parte dintre bărbați își umplură din nou paharele. Peste cîteva clipe, Rogers apăru și el în cameră.

Judecătorul Wargrave se însărcină cu procedura și încăperea deveni un tribunal improvizat.

— Ei, și acum, Rogers, începu judecătorul, trebuie să încercăm să descurcăm ițele. Cine este acest domn Owen ?

Rogers holbă ochii :

— Proprietarul acestei case, domnule.

— Știu asta. Ce vreau să-mi spui este : ce știi dumneata personal despre el ?

Rogers dădu din cap :

— Nu știu nimic, domnule. Știți, nu l-am văzut niciodată.

O agitație ușoară trecu prin încăpere.

— Nu l-ai văzut niciodată ? interveni generalul Macarthur. Ce vrei să spui cu asta ?

— Sîntem aici numai de o săptămînă, domnule, nevastă-mea și cu mine. Am fost angajați printr-o scrisoare, de Agenția „Regina“ din Plymouth.

Blore dădu aprobativ din cap :

— Firmă veche și de încredere.

— Ai scrisoarea ? întrebă Wargrave.

— Scrisoarea prin care am fost angajați ? Nu, domnule, n-am păstrat-o.

— Spune mai departe. Ziceai că ați fost angajați printr-o scrisoare ?

— Da, domnule. Trebuia să sosim într-o anumită zi. Am sosit. Totul era în ordine aici. Am găsit provizii serioase și toată casa aranjată. N-a fost nevoie decît să ștergem praful și... cam atît.

— Și pe urmă ?

— Nimic, domnule. Am primit ordin... tot printr-o scrisoare... să pregătim camerele pentru cîțiva invitați și pe urmă, ieri, cu poșta de

după-amiază, am mai primit o scrisoare de la domnul Owen. Zicea că el și cu doamna sînt reținuți și să facem tot ce ne stă în putință, ca să primim bine invitații — dădea instrucțiuni cu privire la masă, la cafea și la placa de patefon.

Judecătorul îl întrerupse :

— Desigur că ai scrisoarea ?

— Da, domnule, o am aici.

O scoase din buzunar și i-o dădu judecătorului :

— Hm... Antetul — „Hotel Ritz" — bătut la mașină.

Dintr-o mișcare, Blore fu lîngă el :

— Dați-mi voie să mă uit puțin. Îi smulse scrisoarea din mînă și se uită la ea, apoi murmură :

— Mașină „Coronation"... destul de nouă... fără defecte. Hîrtie... din cea mai banală. Nu văd ce-ar ieși din asta. S-ar putea să aibe amprente, dar mă îndoiesc.

Wargrave îl privi deodată cu atenție.

Anthony Marston, uitîndu-se peste umărul lui Blore, remarcă :

— Are niște nume de botez ciudate, nu-i așa ? Ulick Norman Owen. Ți se-ncurcă limba-n gură.

Bătrînul judecător tresări :

— Îți sînt recunoscător, domnule Marston. Mi-ai atras atenția asupra unui punct curios și sugestiv.

Se uită în jur la ceilalți și, lungindu-și gîtul ca o broască înfuriată, spuse :

— Cred că a sosit timpul să spunem fiecare ceea ce știm. Ar fi bine, cred, ca fiecare să vină

cu informațiile pe care le deține în legătură cu proprietarul acestei case.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Sîntem cu toții invitații lui. Cred că ar fi bine dacă fiecare ar spune cum s-a întîmplat asta.

Urmă o pauză scurtă, și deodată Emily Brent începu cu hotărîre :

— E un lucru foarte ciudat. Am primit o scrisoare cu o semnătură greu de descifrat. Părea să fie de la o doamnă pe care o cunoscusem acum doi, trei ani, într-o stațiune. Am crezut că o cheamă Ogden sau Oliver. Cunosc o doamnă Oliver și o domnișoară Ogden. Sînt absolut sigură că în viața mea n-am cunoscut și nu m-am împrietenit cu vreo persoană cu numele Owen.

— Aveți scrisoarea aceea, domnișoară Brent ? întrebă judecătorul Wargrave.

— Da, v-o aduc.

Plecă și se întoarse imediat cu scrisoarea.

După ce o citi, judecătorul spuse :

— Încep să înțeleg... Dar dumneata, domnișoară Claythorne ?

Vera explică împrejurările în care fusese angajată secretară.

Apoi, judecătorul continuă :

— Marston ?

Anthony răspunse :

— Am primit o telegramă de la un amic. Berkeley — „Bursucul". M-a surprins pe moment, deoarece știam că gloaba bătrînă plecase în Norvegia. Zicea să vin aici.

Wargrave încuviinţă din nou. Apoi întrebă :
— Doctorul Armstrong ?
— Am fost chemat ca medic.
— Înţeleg. Îi cunoşteaţi dinainte ?
— Nu. În scrisoare s-au referit la un coleg de-al meu.
— Ca să fie verosimil... da, murmură judecătorul. Şi colegul acesta... probabil că tocmai lipsea din oraş ?
— Da, da.
Lombard, care se uitase tot timpul la Blore, spuse deodată :
— Ştiţi ceva, m-am gîndit că...
Judecătorul ridică mîna : .
— O clipă...
— Dar...
— Răbdare, domnule Lombard, să luăm lucrurile pe rînd. Pentru moment cercetăm cauzele care ne-au adus aici... General Macarthur ?
Mîrgîindu-şi mustaţa, generalul bolborosi :
— Am primit o scrisoare... de la acest individ Owen... menţiona cîţiva foşti camarazi care urmau să vină... se scuza pentru această invitaţie neceremonioasă. Mă tem că nu am păstrat scrisoarea.
— Domnule Lombard ? întrebă în continuare Wargrave.
Lombard se gîndise între timp. Să dea cărţile pe faţă sau nu ? Se hotărî :
— Acelaşi lucru. Invitaţie... menţionaţi prieteni comuni... am căzut în cursă. Din păcate am rupt scrisoarea.

Judecătorul Wargrave îşi îndreptă atenţia asupra lui Blore. Îşi duse degetul la buze şi vocea îi deveni primejdios de politicoasă :
— Adineauri am trecut printr-o experienţă neplăcută. O voce, după toate aparenţele fără trup, ne-a vorbit adresîndu-ni-se tuturor pe nume şi aducîndu-ne anumite acuzaţii precise. Ne vom ocupa îndată şi de ele. Pentru moment mă interesează un lucru mai puţin important. Printre numele pomenite a fost şi cel de William Henry Blore. Dar, după cîte ştim, printre noi nu se află nimeni cu numele de Blore. Iar numele Davis *nu* a fost amintit. Ce ne puteţi spune despre asta, domnule Davis ?
Blore răspunse îmbufnat :
— Acum, că tot s-a aflat, cred că ar fi mai bine să recunosc că nu mă cheamă Davis.
— Eşti William Henry Blore ?
— Exact.
— Vreau să adaug ceva, spuse Lombard. Nu numai că te afli aici sub un nume fals, domnule Blore, dar am observat astă-seară că eşti şi un mincinos clasa întîi. Pretinzi că vii din Natal, Africa de Sud. Cunosc Africa de Sud şi Natalul şi sînt gata să jur că în viaţa dumitale n-ai pus piciorul acolo.
Toţi ochii se-ntoarseră spre Blore. Ochi furioşi şi bănuitori. Anthony Marston se apropie de el cu pumnii strînşi.
— Acum să te vedem, porcule, spuse. Ai de dat vreo explicaţie ?
Blore dădu capul pe spate, împingîndu-şi bărbia înainte.

— M-ați înțeles greșit, domnilor. Puteți să-mi vedeți actele. Am făcut parte din C.I.D.[1] În prezent conduc o agenție de detectivi în Plymouth. Am fost trimis aici.

— De cine ? întrebă judecătorul Wargrave.

— De acest Owen. Am primit o sumă de bani frumușică pentru cheltuieli și instrucțiuni ce să fac. Trebuia să mă alătur grupului trecînd drept invitat. Mi s-au comunicat numele dumneavoastră. Trebuia să vă observ pe toți.

— Ți s-a dat vreo explicație ?

Blore spuse cu amărăciune :

— Bijuteriile doamnei Owen. Doamna Owen, pe dracu ! Nici nu cred că există o astfel de persoană.

Judecătorul își lovi din nou buzele cu degetul, de data asta apreciativ :

— Concluziile dumitale par juste. Într-adevăr, Ulick Norman Owen ! În scrisoarea domnișoarei Brent, deși numele de familie apare ca o simplă mîzgălitură, numele de botez sînt destul de clare — Una Nancy. Observați că în ambele cazuri avem de-a face cu aceleași inițiale : Ulick Norman Owen, Una Nancy Owen, adică U. N. Owen. Sau, printr-un ușor efort de fantezie — UNKNOWN.[2]

— Dar e fantastic, e o nebunie, exclamă Vera.

---

[1] *Criminal Investigation Department* (Secția de Cercetări Criminalistice).

[2] Necunoscut, anonim.

Judecătorul aprobă :

— O, da. Nu mă îndoiesc că am fost invitați aici de un nebun, probabil un criminal periculos.

Capitolul al patrulea

I

Pentru moment se făcu tăcere. O tăcere plină de neliniște și de consternare. Vocea potolită, clară a judecătorului reluă firul :

— Să trecem acum la etapa următoare a anchetei noastre. Mai întîi, trebuie să adaug totuși și eu probele mele la cele spuse de dumneavoastră.

Scoase o scrisoare din buzunar și o aruncă pe masă.

— Scrisoarea aceasta pare să vină de la o veche prietenă de-a mea, Lady Constance Culmington. N-am văzut-o de cîțiva ani. O știam plecată în Orient. Este exact genul de scrisoare vagă, incoerentă pe care ar scrie-o — mă roagă s-o întîlnesc aici. La gazde se referă în termeni foarte vagi. Aceeași tehnică, dacă observați. Menționez acest fapt, numai pentru că se potrivește cu celelalte dovezi. Din toate reiese un amănunt interesant : *oricine e cel care ne-a atras aici, știe sau și-a dat osteneala să afle o mulțime de lucruri despre noi.* Această persoană, oricine ar fi, știe că sînt prieten cu Lady Constance și cunoaște stilul ei epistolar. Știe ceva despre colegii doctorului Armstrong și pe unde

se află acum. Cunoaște porecla prietenului domnului Marston și genul de telegrame pe care le trimite. Știe exact unde și-a petrecut domnișoara Brent vacanța acum doi ani și oamenii pe care i-a întîlnit acolo. Știe totul despre foștii camarazi ai generalului Macarthur.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— *Știe, după cum vedeți, o mulțime de lucruri.* Și din aceste cunoștințe pe care le are despre noi, a alcătuit o serie de acuzații foarte precise.

Se stîrni imediat o hărmălaie nemaipomenită :

— O grămadă de minciuni sfruntate. Calomnii ! strigă generalul Macarthur.

— Neadevărate ! țipă Vera, respirînd greu. Și pline de cruzime !

— E o minciună... o minciună păcătoasă... noi niciodată — nici unul dintre noi... se auzi vocea răgușită a lui Rogers.

— Nu știu la ce se referă nebunul ăsta, mîrîi Marston.

Mîna ridicată a judecătorului Wargrave potoli tumultul. Apoi, alegîndu-și cu grijă cuvintele, rosti :

— Vreau să vă spun ceva. Prietenul nostru necunoscut mă acuză de uciderea unui oarecare Edward Seton. Mi-l amintesc perfect. A fost adus în fața mea pentru a fi judecat... în iunie 1930. Era acuzat de uciderea unei femei în vîrstă. A fost foarte bine apărat și a făcut o bună impresie asupra juriului. Totuși, probele dovedeau precis că e vinovat. Am tras concluziile bazîndu-mă pe aceste probe și jurații l-au

găsit vinovat. Pronunțînd sentința de condamnare la moarte, n-am făcut decît să fiu de aceeași părere cu juriul. S-a făcut recurs, pe motiv de viciu de procedură. Recursul a fost respins și omul a fost executat. Vreau să spun în fața dumneavoastră a tuturor, că am conștiința perfect curată în această problemă. Mi-am făcut datoria și atît. Am pedepsit un ucigaș condamnat pe drept.

Armstrong începea să-și amintească. Cazul Seton ! Verdictul constituise o mare surpriză. Pe vremea procesului, se întîlnise într-o zi la un restaurant cu Mattews, consilier regal, care era optimist. „Nici o îndoială asupra verdictului. Achitarea e ca și sigură.“ Apoi auzise comentarii : „Judecătorul a fost categoric împotriva lui. A schimbat complet opinia juriului și l-au declarat vinovat. Totuși, a procedat legal. Bătrînul Wargrave își cunoaște meseria. Dar parcă avea ceva împotriva acuzatului.“

Toate aceste amintiri îi trecură cu iuțeală prin minte doctorului. Înainte de a-și da seama, întrebă nestăpînit :

— L-ați cunoscut cumva pe Seton ? Vreau să spun, înaintea procesului...

Ochii ascunși, de reptilă, se fixară asupra lui. Cu o voce rece, limpede, judecătorul declară :

— Nu știam nimic despre acest Seton înainte de proces.

„Individul minte... simt că minte“, gîndi Armstrong.

II

Vera Claythorne începu cu voce tremurătoare:

— O să vă povestesc... Despre copilul acela... Cyril Hamilton. I-am fost guvernantă. Nu avea voie să înoate prea departe. Într-o zi, cînd nu eram atentă, a pornit în larg. Am înotat după el... N-am putut ajunge la timp... A fost îngrozitor... Dar n-a fost vina mea. La anchetă procurorul m-a absolvit de orice vină. Iar mama lui — a fost atît de bună... Dacă nici ea nu m-a acuzat, cine a putut... cine a putut să spună acest lucru îngrozitor? Nu e drept... nu e drept...

Izbucni într-un plîns amar.

— Lasă, lasă, dragă, o linişti generalul Macarthur mîngîind-o pe umeri. Sigur că nu-i adevărat. Individul e nebun! Are o idee fixă. E scrîntit de-a binelea.

Îndreptîndu-şi umerii, spuse cu glas ridicat:

— Cel mai bine ar fi să lăsăm fără răspuns întrebarea. Totuşi, simt că trebuie să vă spun... nu e nimic adevărat... nimic din tot ce a spus despre tînărul Arthur Richmond. Richmond era unul dintre ofiţerii mei. L-am trimis într-o misiune de recunoaştere. A fost ucis. Lucru firesc la război. Vreau să spun că sînt indignat de clevetirea asta despre soţia mea. Cea mai bună femeie din lume. Absolut — Soţia Cezarului!

Generalul Macarthur se aşeză. Cu mîna tremurîndă îşi mîngîie mustaţa. Efortul de a vorbi îl costase mult.

Era rîndul lui Lombard. Ochii îi licăreau amuzaţi.

— Despre băştinaşii aceia...

— Ce-i cu ei? se interesă Marston.

Philip Lombard rînji:

— Povestea e foarte adevărată. I-am părăsit. O problemă de spirit de autoconservare. Ne rătăcisem în pădure. Cu alţi cîţiva oameni am luat hrana care mai rămăsese şi am şters-o.

— Ţi-ai părăsit oamenii — i-ai lăsat să moară de foame? întrebă cu severitate generalul Macarthur.

— Mi-e teamă că nu e chiar fapta unui adevărat *sahib*, urmă Lombard. Dar autoconservarea e prima datorie a unui om. Iar băştinaşilor nu le pasă de moarte, ştiţi... nu privesc moartea ca noi, europenii.

Vera îşi ridică obrazul din mîini. Întrebă, privindu-l ţintă:

— I-ai lăsat *să moară?*

— I-am lăsat să moară, răspunse Lombard, privind amuzat ochii ei îngroziţi.

Anthony Marston vorbi rar, nedumerit:

— Tocmai mă gîndeam... John şi Lucy Combes. Trebuie să fie copiii aceia peste care am dat cu maşina, lîngă Cambridge. Blestemat ghinion!

— Pentru ei, sau pentru dumneata? întrebă acru judecătorul Wargrave.

— Mă gîndeam la mine, dar fireşte că a fost un ghinion şi pentru ei. Un simplu accident, categoric. Au ieşit în fugă dintr-o casă. Mi s-a suspendat permisul de conducere pe un an de zile. Adevărată pacoste!

Doctorul Armstrong interveni aprins :
— Viteza asta nu e bună — de loc ! Tineri ca dumneata sînt un pericol pentru societate.
Anthony dădu din umeri :
— Viteza n-o să dispară. E adevărat că în Anglia drumurile sînt o nenorocire. Nu poţi să atingi o viteză ca lumea pe ele.
Se uită în jur căutîndu-şi paharul, îl luă de pe masă, se duse la bufet şi-şi mai turnă un whisky cu sifon. Spuse peste umăr :
— În orice caz, n-a fost vina mea. Un simplu accident !

III

În tot acest timp Rogers, valetul, îşi umezea buzele, tot frămîntîndu-şi mîinile. Începu să vorbească încet cu voce joasă, respectuoasă :
— Pot să spun şi eu ceva, domnule ?
— Dă-i drumul, Rogers, îl încurajă Lombard.
Rogers tuşi şi-şi mai trecu o dată limba peste buzele uscate :
— Am fost pomeniţi şi noi, nevastă-mea şi cu mine. Şi domnişoara Brady. Nu e o vorbuliţă adevărată în tot ce s-a spus, domnule. Nevastă-mea şi cu mine am slujit-o pe domnişoara Brady pînă în ceasul morţii. Totdeauna a dus-o prost cu sănătatea, domnule, totdeauna, de cînd am intrat la dînsa. Era furtună în noaptea aia, domnule... în noaptea cînd i s-a făcut rău. Telefonul era deranjat. N-am putut chema doctorul.

M-am dus eu după el, domnule, pe jos. Dar a venit prea tîrziu. Am făcut pentru dînsa tot ce era posibil, domnule. Îi eram devotaţi. Oricine poate să vă spună acelaşi lucru. Nu ni s-a reproşat niciodată nimic... nimic.
Lombard se uită gînditor la faţa convulsionată a omului, la buzele lui uscate, la ochii înspăimîntaţi. Îşi aminti de zgomotul făcut de căderea tăvii cu cafele. Gîndi, fără s-o spună : „Zău ?"
Blore fu acela care întrebă, cu felul său viguros, arţăgos de poliţai :
— V-a rămas totuşi ceva la moartea ei ?
Rogers îşi reveni. Spuse înţepat :
— Domnişoara Brady ne-a lăsat ceva, în semn de recunoştinţă pentru că am slujit-o cu devotament. Şi de ce n-ar fi făcut-o, aş vrea să ştiu ?
— Despre dumneata acum, domnule Blore, îl invită Lombard.
— Despre mine ?
— Şi numele dumitale era pe listă.
Blore se înroşi :
— Landor, vrei să spui ? E vorba de spargerea de la banca „London & Commercial".
Judecătorul Wargrave se mişcă pe scaun.
— Îmi amintesc, spuse. Îmi amintesc cazul, deşi nu l-am judecat eu. Landor a fost condamnat pe baza mărturiei dumitale. Ai fost ofiţerul de poliţie care s-a ocupat de acest caz ?
— Da, eu am fost.
— Landor a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă şi a murit la Dartmoor după un an. Avea sănătatea cam şubredă.

— Era un pungaș, izbucni Blore. L-a omorît pe paznicul de noapte. Faptele erau clar împotriva lui.

Wargrave vorbi rar, accentuînd fiecare cuvînt:

— Ai fost, mi se pare, felicitat pentru felul în care ai rezolvat cazul.

— Am fost promovat, spuse morocănos Blore. Și adăugă cu o voce răgușită : Nu mi-am făcut decît datoria.

Lombard rîse — un rîs neașteptat, răsunător :

— Ce oameni care ne facem datoria și ne supunem legii părem cu toții ! În afară de mine. Dar cu dumneata ce e, doctore — cu mica dumitale greșeală profesională ? Un avort, nu-i așa ?

Emily Brent îl privi cu dezgust și se dădu puțin la o parte.

Doctorul Armstrong, foarte stăpîn pe sine, dădu din cap bine dispus.

— Sînt în încurcătură — nu înțeleg despre ce e vorba. Numele nu-mi spune nimic. Cum zicea că o cheamă ? Clees ? Close ? Nu pot să-mi amintesc de vreo pacientă cu acest nume, nici să fi fost implicat în vreun deces. Totul e un mister pentru mine. Sigur, sînt mulți ani de atunci. S-ar putea să fie una dintre operațiile pe care le-am făcut la spital. Vin totdeauna prea tîrziu cei mai mulți dintre bolnavi. Apoi cînd pacientul moare, spun că e greșeala chirurgului.

Dădu din cap oftînd. Dar în sinea lui se gîndea :

„Beat... asta a fost... eram beat... Și am operat ! Nervii distruși... mîinile îmi tremurau... Ce mai încolo-încoace ? Am omorît-o. Sărmana... o femeie mai în vîrstă. Treabă simplă, dacă aș fi fost treaz. Noroc că există loialitate în profesiunea noastră ! Sora știa, desigur... dar și-a ținut gura. Doamne, prin ce-am trecut. De atunci m-am învățat minte. Dar cine a putut să știe despre lucrul ăsta... după atîția ani ?“

IV

În cameră se făcu tăcere. Toată lumea se uita, pe furiș sau pe față, la Emily Brent. Au trebuit să treacă cîteva minute pînă să-și dea seama că lumea aștepta să vorbească. Sprîncenele i se înălțară pe fruntea îngustă :

— Așteptați să vă spun ceva ? N-am nimic de spus.

— Nimic, domnișoară Brent ? întrebă judecătorul.

— Nimic. Și spunînd aceasta, strînse tare buzele.

Judecătorul își mîngîie obrazul. Întrebă blînd:

— Vă rezervați apărarea ?

— Nu e vorba de apărare, răspunse cu răceală domnișoara Brent. Totdeauna am acționat ascultînd de glasul conștiinței. N-am nimic să-mi reproșez.

În aer se simțea nemulțumirea. Dar Emily Brent nu era omul care să se lase impresionat de opinia publică. Rămînea inflexibilă.

Judecătorul își drese glasul :

— Ne oprim deci aici cu ancheta. Rogers, cine se mai află pe insulă în afară de noi... și de dumneata cu nevasta ?

— Nimeni, domnule, absolut nimeni.

— Ești sigur ?

— Foarte sigur, domnule.

Wargrave continuă :

— Nu înțeleg încă ce a urmărit necunoscuta noastră gazdă cînd ne-a adunat pe toți aici. Dar, după părerea mea, această persoană, oricine ar fi, nu este sănătoasă, în sensul propriu al cuvîntului. S-ar putea să fie periculoasă. Cred că ar fi bine să plecăm de aici cît mai curînd. Propun să plecăm deseară.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu e nici o barcă pe insulă, interveni Rogers.

— Nici o barcă ?

— Nici una, domnule.

— Cum comunicați cu uscatul ?

— Păi, în fiecare dimineață vine încoace Fred Narracott, domnule. Aduce pîinea, laptele, poșta și ia comenzile.

— Atunci, după părerea mea, ar fi bine să plecăm cu toții mîine dimineață, de îndată ce vine Fred Narracott cu barca, conchise judecătorul Wargrave.

Aprobară în cor cu toții, în afară de unul singur, Anthony Marston, care nu se arătă de acord cu majoritatea :

— Cam nesportiv, nu credeți ? Ar trebui să dezlegăm misterul înainte de a pleca. Totul seamănă cu un roman polițist. E pur și simplu palpitant.

Judecătorul îl întrerupse acru :

— La vîrsta mea nu mai doresc lucruri palpitante.

Anthony exclamă rînjind :

— Viața legală e înăbușitoare. Sînt cu totul pentru crimă. În cinstea ei !

Luă paharul și-l goli dintr-o înghițitură.

Prea repede, se pare. Se înecă — se înecă rău. Fața i se convulsionă, se înroși. Gîfîia — nu avea aer — apoi alunecă de pe scaun și paharul îi căzu din mînă.

Capitolul al cincilea

I

Lucrurile se petrecuseră atît de repede și pe neașteptate, încît toți își pierdură graiul. Stăteau uitîndu-se prostește la trupul prăbușit pe podea.

Apoi, doctorul Armstrong sări și se repezi spre cel căzut, îngenunchind lîngă el.

Cînd se ridică, avea privirea rătăcită. Vorbi în șoaptă, cu o voce joasă, îngrozită :

— Doamne, Dumnezeule, e mort !

Nu pricepeau. Pentru moment cel puțin.

Mort ? *Mort ?* Acest tînăr zeu nordic, în floarea sănătății și a puterii ! Prăbușit într-o secundă. Nu mor așa bărbații tineri, sănătoși, înecîndu-se cu whisky și sifon...

Nu, nu puteau să priceapă.

Doctorul Armstrong cercetă fața mortului. Mirosi buzele albăstrui, crispate. Apoi luă paharul din care băuse Anthony Marston.

— Mort ? Vrei să spui că s-a înecat și gata — a murit ? întrebă generalul Macarthur.

— Puteți să-i spuneți înecat dacă vreți. A murit prin asfixiere, asta e, preciză medicul.

Mirosi paharul. Muie un deget în restul de lichid din pahar și îl puse foarte prudent pe vîrful limbii.

Expresia feței i se schimbă.

— N-am crezut niciodată că cineva poate muri în felul ăsta, înecîndu-se, spuse generalul Macarthur.

— În tot timpul vieții sîntem la un pas de moarte, enunță Emily Brent.

Doctorul Armstrong se ridică. Spuse brusc :

— Nu, un om nu moare înecîndu-se. Moartea lui Marston nu e ceea ce numim o moarte naturală.

— Era... ceva... în whisky ? întrebă Vera aproape în șoaptă.

Armstrong aprobă din cap :

— Da. Nu știu exact ce anume. Totul pare să indice cianura. Nu se simte mirosul specific de acid prusic, e vorba probabil de cianură de potasiu. Are un efect instantaneu.

— Era cianură în pahar ? întrebă cu voce metalică judecătorul.

— Da.

Doctorul se îndreptă spre masa unde se aflau băuturile. Luă dopul de la sticla de whisky, îl

mirosi, îl puse pe limbă. Gustă pe urmă din sifon. Dădu din cap :

— Astea n-au nimic.

— Vrei să spui că și-ar fi pus *singur* ceva în pahar ? întrebă Lombard.

Armstrong încuviință din cap, dar pe față i se putea citi o ciudată expresie de nemulțumire :

— Așa se pare...

— Sinucidere ? Pare cam dubios, spuse Blore.

— N-ai fi crezut niciodată că un om ca *el* s-ar putea omorî, murmură Vera. Era așa de viu ! Se bucura atît de mult de viață ! Cînd cobora dealul în mașină astă-seară, semăna — semăna cu — oh, nu pot *să explic !*

Dar toți știau ce voia să spună.

Anthony Marston, în culmea tinereții și a bărbăției, părea o ființă nemuritoare. Și acum, prăbușit, zăcea jos pe podea.

— Există altă posibilitate decît sinuciderea ? întrebă doctorul Armstrong.

Toți scuturară din cap — nu exista altă explicație. Băuturile erau neatinse. Îl văzuseră cu toții pe Anthony Marston ducîndu-se și servindu-se singur. Concluzia era că Anthony și-a pus cu mîna lui cianura în pahar.

Și totuși — de ce s-ar fi sinucis Anthony Marston ?

Blore spuse gînditor :

— Știi, doctore, nu mi se pare lucru curat. N-aș fi crezut niciodată că Marston e omul care să se sinucidă.

— Sînt cu totul de acord, spuse Armstrong.

II

Lucrurile rămaseră aici. Ce altceva s-ar mai fi putut spune ?

Armstrong şi cu Lombard duseră trupul inert al lui Anthony Marston în camera lui şi-l întinseră pe pat, acoperindu-l cu un cearceaf.

Cînd coborîră din nou, îi găsiră pe ceilalţi stînd în picioare, în grup, şi tremurînd puţin, deşi noaptea nu era rece.

— Ar fi mai bine să ne culcăm, propuse Emily Brent. E tîrziu. Trecuse într-adevăr de miezul nopţii. Sugestia era înţeleaptă — şi totuşi ezitau — de parcă s-ar fi agăţat unul de altul, pentru mai multă siguranţă.

— Da, trebuie să dormim puţin, admise judecătorul.

— N-am strîns încă... în sufragerie — spuse Rogers.

— Lasă pe mîine dimineaţă, i-o tăie scurt Lombard.

— Soţia dumitale se simte mai bine ? îl întrebă Armstrong.

— Mă duc să văd, domnule.

Se întoarse îndată :

— Doarme liniştită.

— Bine, zise doctorul, nu o mai deranja.

— Nu, domnule. O să fac puţină ordine în sufragerie, o să văd dacă e închis peste tot şi pe urmă mă culc.

Traversă holul spre sufragerie.

Ceilalţi începură să urce scările, într-o procesiune înceată, nehotărîtă.

Dacă s-ar fi aflat într-o casă veche, de lemn, care să scîrţîie, cu umbre întunecate, pereţi lambrisaţi, s-ar fi explicat simţămîntul straniu, de teamă, pe care-l aveau cu toţii. Dar casa era însăşi personificarea modernismului. Nu avea colţuri întunecoase, nici panouri mobile — era scăldată în lumină electrică — totul era nou, strălucitor, sclipitor. Nu avea nimic ascuns, nimic tăinuit. Nimic nu sugera o atmosferă specială.

Dar, într-un fel, tocmai asta era cel mai înfricoşător...

Pe palierul de sus îşi urară noapte bună. Fiecare intră la el în cameră şi fiecare, în mod automat, aproape inconştient, încuie uşa...

III

În camera-i plăcută, zugrăvită în culori pastel, judecătorul Wargrave se dezbrăcă şi se pregăti de culcare.

Se gîndea la Edward Seton.

Şi-l amintea foarte bine. Părul, ochii albaştri, obiceiul de a te privi drept în faţă, cu un aer de sinceritate. Asta făcuse o impresie atît de bună asupra juriului...

Llewellyn, din partea acuzării, o cam încurcase. Fusese prea vehement, încercase să dovedească prea mult.

Pe de altă parte, Mattews — în ce priveşte apărarea, fusese bun. Argumentele lui — con-

vingătoare. Întrebările — extraordinare. Felul în care și-a mînuit clientul din boxă a fost de-a dreptul magistral.

Iar Seton a ieșit cu bine din greaua încercare a interogatoriului. Nu s-a emoționat, nici n-a devenit prea violent. Juriul a fost impresionat.

Lui Mattews i se păruse, poate, că soarta procesului fusese hotărîtă.

Judecătorul întoarse cu grijă ceasul și-l puse lîngă pat.

Își amintea exact tot ce simțise stînd acolo — ascultînd, luînd note, apreciind totul, înregistrînd cea mai mică dovadă care pleda împotriva prizonierului.

Îi plăcuse cazul ăsta ! Concluziile lui Mattews fuseseră grozave. Llewellyn, vorbind după el, nu reușise să înlăture buna impresie pe care o făcuse avocatul apărării...

Și atunci, a intervenit el cu concluziile...

Foarte grijuliu, judecătorul Wargrave își scoase dinții falși și-i puse într-un pahar cu apă. Buzele, întinse pînă atunci, îi căzură înăuntru. Avea o gură crudă acum, crudă și prădalnică.

Mijindu-și ochii, judecătorul zîmbi în sinea sa.

I-o făcuse lui Seton !

Gemînd puțin din pricina reumatismului, se urcă în pat și stinse lumina.

IV

Jos, în sufragerie, Rogers era nedumerit. Se holba la figurinele de porțelan din mijlocul mesei. Mormăi :

— Necurată treabă ! Aș fi putut jura că erau zece.

V

Generalul Macarthur se întorcea de pe o parte pe alta.

Somnul nu voia să vină.

În întuneric vedea mereu figura lui Arthur Richmond.

Îi plăcuse Arthur — al naibii de mult îi plăcuse ! Fusese mulțumit că-i place și lui Leslie.

Leslie era atît de capricioasă. Existau o mulțime de băieți buni la care Leslie se uita de sus și zicea că sînt prostănaci. „Prostănaci !“ Chiar așa.

Dar pe Arthur Richmond nu-l găsise prostănac. Se înțeleseseră bine chiar de la început. Vorbeau împreună despre teatru, muzică, filme. Îl tachina, îl sîcîia, se distra pe socoteala lui. Iar el, Macarthur, era încîntat la gîndul că Leslie îi arăta băiatului un interes aproape matern.

Matern, într-adevăr ! Ce prost fusese să uite că Richmond avea 28 de ani, iar Leslie 29.

O iubise pe Leslie. O avea și-acum în minte. Fața ei, ca o inimioară, ochii cenușii, adînci, ju-

căuşi, şi părul castaniu, buclat. O iubise pe Leslie şi avusese o încredere oarbă în ea.

Departe, în Franţa — în iadul de-acolo — stătea gîndindu-se la ea, scotea mereu fotografia ei din buzunarul de sus al tunicii.

Şi pe urmă — descoperirea.

Se întîmplase exact ca în romane. Leslie greşise plicul. Le scrisese la amîndoi, dar pusese scrisoarea pentru Richmond în plicul adresat lui. Şi acum, după atîţia ani, mai simte încă lovitura — durerea...

Doamne, cît l-a durut !

...Şi povestea dura de cîtăva vreme. Scrisoarea arăta clar. Week-end-uri ! Ultima permisie a lui Richmond...

Leslie — Leslie şi Arthur !

Blestematul ! Blestemată faţa lui zîmbitoare, felul lui de a răspunde vioi „Da, domnule". Mincinos şi ipocrit ! Îi furase nevasta !

Furia aceea rece, ucigătoare, se adunase încet. Reuşise să se poarte ca de obicei — să nu arate nimic. Încercase să aibă aceeaşi atitudine faţă de Richmond. Izbutise oare ? Se pare că da. Richmond n-a bănuit. Dispoziţiile schimbătoare erau uşor de explicat acolo, unde nervii oamenilor sînt în permanenţă gata să cedeze din cauza tensiunii.

Numai tînărul Armitage se uitase la el cam curios de cîteva ori. Un tinerel, dar avea spirit de observaţie băiatul.

Armitage bănuise poate — cînd a sosit clipa.

L-a trimis pe Richmond în mod deliberat la moarte. Numai o minune l-ar fi putut salva.

Minunea nu s-a întîmplat. Da, la trimis pe Richmond la moarte şi nu-i părea rău. A fost destul de uşor. Greşeli se făceau tot timpul, ofiţerii fiind trimişi uneori inutil la moarte. Totul era numai confuzie şi panică. Oamenii ar fi putut spune pe urmă : „Bătrînul Macarthur s-a cam ramolit, a făcut gafe colosale, şi-a sacrificat cîţiva dintre cei mai buni oameni." Nu puteau spune mai mult.

Dar tînărul Armitage era altfel. Se uitase foarte ciudat la comandantul său. Ştiuse poate că Richmond a fost în mod deliberat trimis la moarte.

(Să fi vorbit oare Armitage, după ce s-a terminat războiul ?)

Leslie nu ştiuse nimic. Plînsese după iubitul ei (presupunea), dar pînă s-a întors el în Anglia se consolase. Nu i-a spus niciodată că ar fi aflat ceva. Trăiseră mai departe — numai că, de atunci părea, într-un fel, desprinsă din lumea asta. Şi peste trei-patru ani a făcut o dublă pneumonie şi a murit.

Toate astea s-au întîmplat de multă vreme. Să fie de atunci 15 sau 16 ani ?

Se retrăsese din armată şi venise să trăiască în Devon — cumpărase un locşor aşa cum şi-a dorit totdeauna. Vecini simpatici — regiune frumoasă. Putea să vîneze, să pescuiască. Duminicile se ducea la biserică. (Dar nu în ziua cînd se citea despre David, care îl trimitea pe Uriah în primele rînduri ale luptei. Nu putea să asculte. Îi provoca un fel de jenă.)

Toţi erau foarte prietenoşi. La început adică. Mai tîrziu, a avut simţămîntul neplăcut că oamenii îl vorbeau pe la spate. Parcă îl priveau altfel. Ca şi cum ar fi auzit ceva — nişte zvonuri mincinoase...

(Armitage ? Să fi vorbit Armitage ?)

Începuse să evite oamenii — retrăgîndu-se în sine. E neplăcut să simţi că lumea vorbeşte pe seama ta.

Dar e mult de atunci... La ce bun să se mai gîndească ? Leslie pierise în negura vremii, şi Arthur Richmond la fel. Nimic din ceea ce se întîmplase nu părea să mai aibă vreo importanţă.

Şi totuşi, ducea o viaţă singuratică. Începuse să-şi evite vechii tovarăşi de arme.

(Dacă Armitage vorbise, ei trebuiau să ştie.)

Şi acum — în seara asta — o voce ascunsă proclamase sus şi tare povestea cea veche, tăinuită în sufletul lui.

Oare s-a purtat cum trebuie ? A fost destul de tare ? Trădase atît cît trebuie — indignare, dezgust — sau se arătase derutat ? Greu de spus.

Cu siguranţă că nimeni n-a putut lua în serios acuzaţia. S-au spus o mulţime de alte prostii, tot aşa de trase de păr. Fata aceea drăguţă — vocea o acuzase că a înecat un copil ! Stupid ! Vreun nebun care azvîrle în jur acuzaţii !

Şi Emily Brent — nepoata bătrînului Tom Brent de la regiment. A acuzat-o şi pe *ea* de crimă ! Oricine putea să vadă, chiar şi numai privind-o în treacăt, că era o femeie cît se poate

de pioasă — de felul celora care se înţeleg de minune cu preoţii.

Totul părea al dracului de ciudat ! Nebunie curată şi nimic mai mult.

Încă de cînd veniseră aici — cînd a fost asta ? Ei, la dracu : abia în după-amiaza trecută ! Pare mult mai demult.

Se gîndi : „Mă întreb cînd o să scăpăm de aici ?"

Mîine, desigur, cînd va veni barca din sat.

Curios, în clipa aceea nu dorea prea mult să plece de pe insulă... Iarăşi pe uscat, iarăşi acasă, iarăşi necazuri şi supărări. Prin fereastra deschisă auzea valurile spărgîndu-se de stînci — ceva mai tare decît la începutul serii. Şi vîntul se înteţea.

Se gîndi : „Paşnic zgomot. Paşnic loc... O insulă are ceva bun... o dată ajuns aici — nu poţi merge mai departe... ai ajuns la capăt..."

Şi deodată, ştiu că nu dorea să plece de pe insulă.

VI

Vera Claythorne stătea în pat, trează, uitîndu-se ţintă în tavan.

Lampa de lîngă ea era aprinsă. Îi era frică de întuneric.

Se gîndea :

„Hugo... Hugo... de ce te simt atît de aproape astă-seară ?... Undeva, foarte aproape...

Unde o fi de fapt? Nu știu. N-am să știu niciodată. S-a dus pur și simplu — s-a dus din viața mea."

Degeaba încerca să nu se gîndească la Hugo. Era lîngă ea. *Trebuia* să se gîndească la el... să-și amintească...

Cornwall...

Stîncile negre, nisipul fin, galben. Doamna Hamilton, impozantă, simpatică. Cyril, totdeauna răsfățîndu-se, trăgînd-o de mînă.

„Vreau să înot pînă la stîncă, domnișoară Claythorne. De ce nu pot să înot pînă la stîncă?"

Își ridica privirea — întîlnea ochii lui Hugo urmărind-o.

Serile, după ce Cyril se culca...

„Nu vreți să facem o plimbare, domnișoară Claythorne?"

„Ba da, cred că ar fi bine."

Plimbarea liniștită în jos spre plajă. Lumina lunii — aerul plăcut dinspre Atlantic.

Și deodată, brațele lui Hugo în jurul ei.

„Te iubesc. Te iubesc. Știi că te iubesc, Vera?"

Da, știa.

(Sau credea că știe.)

„Nu-ți pot cere să te măriți cu mine. N-am un ban. Tot ce pot să fac e abia să mă întrețin pe mine. Ciudat, știi, o dată timp de trei luni am sperat că o să fiu bogat. Cyril s-a născut abia la trei luni după ce a murit Maurice. Dacă ar fi fost o fată..."

Dacă ar fi fost o fată, Hugo ar fi moștenit totul. Recunoștea că a fost dezamăgit.

„Nu mi-am făcut iluzii prea mari, desigur. Dar, a fost o lovitură. Ei, norocul e noroc! Cyril e un copil drăguț. Mi-e tare drag."

Așa era, într-adevăr. Totdeauna gata să se joace ori să-l distreze pe nepoțel. Nu era ranchiunos din fire, Hugo.

Nu s-ar fi putut spune că Cyril era prea voinic. Un copil debil — fără vigoare, dintre aceia care nu ajung să se facă mari...

Și pe urmă?

„Domnișoară Claythorne, de ce nu pot să înot pînă la stîncă?"

O tot sîcîia cu întrebarea.

„E prea departe, Cyril"

„Dar, domnișoară Claythorne..."

Vera se sculă. Se duse la măsuța de toaletă și înghiți trei aspirine.

Se gîndi:

„Ce bine ar fi să am ceva de dormit..."

Apoi, după o vreme:

„Dacă ar fi să-mi iau zilele, aș înghiți o doză mai mare de veronal — sau ceva în genul ăsta — nu cianură!"

Se cutremură amintindu-și de fața convulsionată, vînătă a lui Anthony Marston.

Trecînd pe lîngă cămin, privi spre poezioara înrămată.

> **Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;**
> **Unul însă s-a-necat și-au rămas doar nouă.**

„Îngrozitor — *exact ca astă-seară...*"

De ce dorise Anthony Marston să moară ?
Ea nu dorea să moară.
Nu putea să-şi imagineze ce înseamnă să doreşti să mori...
Moartea era pentru... ceilalţi oameni...

Capitolul al şaselea

I

Doctorul Armstrong visa...
Se făcuse foarte cald în sala de operaţie...
Cu siguranţă că temperatura era prea mare. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Mîinile îi erau umede. Şi trebuia să ţină bine bisturiul...
Ce ascuţit era...
Nu-i greu de omorît cu un cuţit ca ăsta. *Dar chiar asta făcea...*
Corpul femeii părea altul. Fusese un corp mare, greoi. Ăsta era slab, uscăţiv. Şi faţa îi era ascunsă.
Pe cine trebuia să ucidă ?
Nu-şi putea aminti. Dar *trebuie* să ştie ! S-o întrebe pe soră ?
Sora îl observa. Nu, nu putea s-o întrebe. Era bănuitoare, îşi dădu seama.
Dar cine era pe masa de operaţie ?
N-ar fi trebuit să i se acopere obrazul...
Dacă ar putea măcar să vadă faţa...
Ah ! era mai bine aşa. Un tînăr intern trăgea de batistă.

Emily Brent, sigur. Emily Brent era aceea pe care trebuia s-o ucidă. Ce ochi răutăcioşi avea ! Îşi mişca buzele. Ce spunea ?
„În tot timpul vieţii sîntem la un pas de moarte..."
Acum rîdea. „Nu, soră, nu pune batista la loc. Trebuie să văd. Trebuie să-i dau anestezicul. Unde-i eterul ? Doar am adus eterul cu mine. Ce-ai făcut cu eterul ? Château Neuf du Pape ? Da, e bun şi ăsta.
Ia batista la o parte, soră. *E Anthony Marston !*
Sigur ! Am ştiut-o tot timpul ! Are faţa vînătă şi convulsionată. Dar nu e mort — rîde. Zău că rîde. Se zguduie masa de operaţie cu el.
Atenţie, omule, ai grijă ! Soră, ţine-l bine... ţine-l bine..."
Cu o tresărire, doctorul Armstrong se trezi. Era dimineaţă. Soarele inunda camera.
Şi cineva stătea aplecat deasupra lui — zgîlţîindu-l. Era Rogers. Rogers, alb la faţă, bolborosind : „Dom' doctor, dom' doctor."
Doctorul Armstrong se trezi de-a binelea. Se ridică în capul oaselor şi întrebă speriat :
— Ce este ?
— Nevastă-mea, dom' doctor. *Nu pot s-o trezesc.* Doamne, Dumnezeule ! N-o pot face să se trezească. Şi... nu-mi place cum arată.
Doctorul Armstrong era un om iute în mişcări. Îşi puse halatul de casă şi îl urmă pe Rogers.

Se aplecă peste patul în care femeia stătea liniştită pe o parte. Apucă mîna rece, îi ridică pleoapa.

După cîteva minute se îndreptă de spate şi se întoarse spre Rogers.

— E... e ? şopti Rogers.

Îşi umezi buzele uscate cu limba.

— Da, e moartă, preciză Armstrong.

Ochii i se opriră gînditori asupra omului din faţa lui. Apoi se îndreptară spre masa de lîngă pat, spre lavoar, pe urmă din nou la femeia care dormea.

— Ce a fost... inima, domnule doctor ? întrebă Rogers.

Doctorul Armstrong nu răspunse imediat. Apoi se interesă :

— Cum o ducea cu sănătatea ?

— Suferea puţin de reumatism.

— A tratat-o vreun doctor de curînd ?

— Doctor ? se holbă Rogers. N-am fost la un doctor de ani de zile... nici unul dintre noi.

— N-ai nici un motiv să crezi că suferea de inimă ?

— Nu, domnule doctor. N-am bănuit niciodată nimic.

— Dormea bine ?

De data asta ochii lui Rogers îi evitară pe-ai săi. Omul îşi împreună mîinile, le răsuci, le întoarse stingherit. Şopti :

— Nu dormea prea grozav... nu.

— Lua ceva de dormit ? întrebă doctorul.

Mirat, Rogers se uită ţintă la el :

— Să ia ceva ? De dormit ? Nu ştiu. Dar sînt sigur că nu.

Armstrong se duse la lavoar. Pe el erau cîteva sticle. Loţiune de păr, lavandă, un laxativ, glicerină cu apă de castravete pentru mîini, apă de gură, pastă de dinţi şi un borcănaş cu cremă.

Rogers ajuta trăgînd sertarele de la toaletă. De acolo trecură la dulap. Dar nici urmă de somnifere.

Rogers spuse :

— N-a luat nimic aseară, domnule, în afară de ce i-aţi dat dumneavoastră...

II

La ora nouă, cînd sună gongul pentru micul dejun, îi găsi pe toţi aşteptînd să fie poftiţi în sufragerie.

Generalul Macarthur şi judecătorul se plimbaseră afară pe terasă, schimbînd din cînd în cînd comentarii cu privire la situaţia politică.

Vera Claythorne şi Philip Lombard fuseseră pînă în vîrful insulei, în spatele casei. Acolo îl găsiră pe William Henry Blore, care stătea şi se uita la ţărm.

— Nu se vede încă barca. O pîndesc, le spuse el.

— Devonul e o regiune somnoroasă. Toate se fac de obicei mai tîrziu, spuse Vera zîmbind.

Philip Lombard privea în cealaltă direcţie, în largul mării. Spuse deodată :

— Ce credeți despre vreme ?

Uitîndu-se la cer, Blore remarcă :

— Mie mi se pare că se menține frumoasă.

Lombard scoase un fluierat.

— O să se strice înainte de a se lăsa seara, fu el de părere.

— Furtună, zici ? se miră Blore.

De jos se auzi bătaia unui gong. Philip Lombard spuse :

— Micul dejun ? Nu zic nu.

Coborînd panta abruptă, Blore îi spuse lui Lombard cu o voce gînditoare :

— Știi... nu pot să înțeleg... de ce a vrut tînărul ăsta să-și facă seama ! Toată noaptea m-a chinuit gîndul.

Vera era ceva mai în față. Rămînînd puțin în urmă, Lombard spuse :

— Ai altă teorie ?

— Mi-ar trebui ceva dovezi. Mai întîi un motiv. Era bogat, după cît se pare...

Emily Brent, care tocmai ieșea din salon în întîmpinarea lor, întrebă :

— Vine barca ?

— Nu încă, răspunse Vera.

Intrară în sufragerie. Pe bufet era un platou imens cu ouă prăjite cu slănină, ceai și cafea.

Rogers le ținuse ușa deschisă ca să intre, apoi o închisese pe dinafară.

— Pare bolnav în dimineața asta, spuse Emily Brent.

Doctorul Armstrong, care stătea lîngă fereastră, își drese vocea :

— Va trebui să-l scuzați... dacă nu e totul cum trebuie... Rogers a pregătit singur micul dejun azi-dimineață. Doamna Rogers a... n-a putut să facă față... în dimineața asta.

— Ce s-a întîmplat cu ea ? întrebă domnișoara Brent.

Doctorul Armstrong trecu peste întrebare :

— Să mîncăm. Se răcesc ouăle. După asta, aș vrea să discut cîteva lucruri cu dumneavoastră.

Îi ascultară sfatul. Își umplură farfuriile, turnară ceai, cafea. Masa începu.

Căzuseră cu toții de acord să nu discute nimic despre insulă. În schimb vorbeau, la întîmplare, despre diferite evenimente curente. Vești din străinătate, știri din viața sportivă, ultima reapariție a monstrului de la Loch Ness.

Apoi, după ce s-au strîns farfuriile, doctorul Armstrong își dădu puțin scaunul spre spate, își drese plin de importanță glasul și vorbi :

— Am crezut mai potrivit să aștept ca să mîncați înainte de a vă spune o veste tristă. Doamna Rogers a murit în timpul somnului.

Se auziră exclamații de surpriză și groază.

— E îngrozitor ! Doi morți pe insulă de cînd am sosit ! exclamă Vera.

Judecătorul Wargrave, cu ochii mijiți, spuse cu vocea lui limpede și precisă :

— Hm... interesant... și care a fost cauza decesului ?

Armstrong dădu din umeri :

— Imposibil de spus pentru moment.

— E necesară o autopsie ?

— Fireşte, n-aş putea semna certificatul de deces. Nu am nici cea mai mică idee despre starea sănătăţii femeii.
— Arăta foarte nervoasă. Iar aseară a avut un şoc. S-ar putea să fi fost un atac de cord, nu credeţi ? spuse Vera.
Doctorul Armstrong spuse sec :
— Nu mai încape îndoială că inima a încetat să bată — dar problema este care a fost cauza.
— Conştiinţa !
Cuvîntul izbucni limpede, dur, din gura Emily-ei Brent.
Armstrong se întoarse spre ea :
— Ce înţelegi prin asta, domnişoară Brent ?
Cu o expresie severă, Emily Brent vorbi :
— Aţi auzit cu toţii. A fost acuzată că, împreună cu soţul ei, şi-a omorît cu premeditare fosta stăpînă — o femeie în vîrstă.
— Şi dumneata crezi ?
— Cred că acuzaţia a fost întemeiată. Aţi văzut-o cu toţii aseară. Era complet dărîmată. A leşinat. Şocul produs în clipa cînd şi-a auzit dezvăluită mişelia a fost prea puternic. Pur şi simplu a murit de frică.
Doctorul Armstrong dădu din cap cu îndoială :
— E o teorie posibilă. Dar nu pot s-o adopt dacă nu ştiu nimic exact despre starea sănătăţii ei. Dacă exista o sensibilitate cardiacă...
— Spune-i *mai bine* Mîna lui Dumnezeu, rosti calm Emily Brent.

Fiecare părea zguduit. Blore începu, stingherit :
— Cred că împingem lucrurile puţin cam departe, domnişoară Brent.
Ochii începură să-i lucească. Uitîndu-se la Blore, spuse ridicîndu-şi bărbia :
— Vi se pare cu neputinţă ca un păcătos să fie lovit de Mîna Domnului ? Mie nu !
Judecătorul îşi mîngîia bărbia. Murmură puţin cam ironic :
— Dragă domnişoară, din experienţa mea cu răufăcătorii ştiu că Providenţa lasă opera de condamnare şi de pedepsire pe seama noastră, a muritorilor — iar procesul este adesea plin de greutăţi. Nu există cărări bătute.
Emily Brent ridică din umeri.
Deodată, Blore întrebă :
— Ce-a mîncat şi ce-a băut aseară după ce s-a dus la culcare ?
— Nimic, răspunse Armstrong.
— N-a luat nimic ? O ceaşcă de ceai ? O înghiţitură de apă ? Pariez că a băut o ceaşcă de ceai. Cam aşa obişnuiesc toţi.
— Rogers mă asigură că n-a luat absolut nimic.
— Ah ! Bine, dar *el* este cel care o spune.
Tonul lui Blore era atît de semnificativ, încît doctorul se uită la el pătrunzător.
— Va să zică, asta crezi dumneata ? întrebă Philip Lombard.
— Ei da, de ce nu ? răspunse Blore agresiv. Am auzit cu toţii acuzaţia de aseară. S-ar putea să fie baliverne — nebunie curată. Dar s-ar

putea să nu fie. Să presupunem pentru moment că e adevărată. Rogers și nevasta lui i-au făcut seama bătrînei doamne. Mai departe, ce urmează ? Se simțeau foarte fericiți și în siguranță...

— Nu, nu cred că nevasta lui Rogers s-a simțit vreodată în siguranță, îl întrerupse Vera cu glas scăzut.

Pe Blore îl enervă întreruperea.

„Ah, femeile astea !“ spunea privirea lui.

— Să zicem că așa e, reluă el. În orice caz, atît cît știau numai ei, nu exista nici un pericol. Și deodată, aseară, un nebun de care habar n-aveau dă totul în vileag. Ce se întîmplă ? Femeia leșină — pică jos. Ați observat cum stătea bărbat-su lîngă ea în timp ce-și revenea. Nu era de loc grijă de soț ! Nici pe departe ! Era ca o pisică pe cărămizi fierbinți. Scos din minți, de teamă ca ea să nu mărturisească. Așa văd eu lucrurile. Au făptuit un omor și l-au mușamalizat. Dar dacă totul începe să fie dezgropat, ce-o să se întîmple ? Mai mult ca sigur că femeia o să dea totul de gol. N-are curajul să reziste și să nege cu nerușinare. Reprezintă un pericol viu pentru bărbatul ei, asta e ! Cu el, e totul în regulă. Poate să mintă fără să clipească — dar nu poate fi sigur de *ea* ! Iar dacă *ea* nu rezistă, capul lui e în pericol ! Așa că îi strecoară ceva într-o ceașcă de ceai și se asigură că i-a închis gura pentru totdeauna.

— Nu era nici o ceașcă goală lîngă pat — nu era absolut nimic. M-am uitat, spuse rar Armstrong.

— Sigur că nu era ! pufni Blore. Primul lucru pe care l-a făcut după ce i-a dat să bea, a fost să ia ceașca și farfurioara și să spele totul cu grijă.

Se făcu o pauză. Apoi generalul Macarthur spuse cu îndoială :

— S-ar putea. Dar îmi vine greu să cred că un bărbat poate să facă asta... neveste-si.

Blore rîse scurt :

— Cînd e capul lui în joc, nici un bărbat nu se mai gîndește la sentiment.

Din nou, tăcere. Înainte ca cineva să înceapă să vorbească, ușa se deschise și intră Rogers.

— Mai doriți ceva ? întrebă el uitîndu-se la fiecare.

Judecătorul Wargrave se mișcă puțin. Întrebă :

— La ce oră vine de obicei barca cu motor ?

— Între șapte și opt, domnule. Cîteodată mai întîrzie un pic peste opt. Nu știu ce poate să facă Fred Narracott în dimineața asta. Cînd e bolnav, își trimite fratele.

— Cît e ceasul acum ? se interesă Philip Lombard.

— Zece fără zece, domnule.

Lombard își ridică sprîncenele. Dădu încet din cap pentru sine.

Rogers rămase în așteptare.

Generalul Macarthur începu deodată :

— Ne-a părut rău cînd am auzit despre nevasta dumitale, Rogers. Doctorul tocmai ne-a spus.

Rogers se înclină.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.
Luă platoul gol şi ieşi din cameră.
Din nou se lăsă tăcerea.

III

Afară, pe terasă, Philip Lombard începu :
— În legătură cu barca asta cu motor...
Blore se uită la el. Dădu din cap :
— Ştiu la ce te gîndeşti, domnule Lombard. Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Barca ar fi trebuit să fie aici de aproape două ore. Şi totuşi nu a sosit. De ce ?
— Ai găsit răspunsul ? întrebă Lombard.
— Nu-i o întîmplare — iată părerea mea. E în legătură cu toată povestea asta. Toate se leagă între ele.
— Crezi că n-o să mai vină ?
În spatele lor se auzi o voce — iritată şi nerăbdătoare :
— Barca n-o să vină.
Blore îşi întoarse puţin umerii largi şi se uită gînditor la cel care vorbise :
— Nici dumneata nu crezi că o să vină, generale ?
Generalul Macarthur spuse tăios :
— Sigur că n-o să vină. Barca cu motor ne trebuie ca să ne ducă de pe insulă. *Dar nu vom părăsi insula*... Nici unul dintre noi nu va pleca vreodată... E sfîrşitul, înţelegeţi — sfîrşitul...
Ezită, apoi spuse pe un ton coborît, straniu

— E pacea... pacea adevărată. Să ajungi la capăt... să nu mai trebuiască să mergi mai departe... Da, pacea...
Se întoarse brusc şi se îndepărtă. Întîi de-a lungul terasei, apoi în jos, pe panta spre mare — spre colţul insulei unde stîncile răzleţe intrau în apă.
Umbla puţin şovăielnic : ca un om numai pe jumătate treaz.
— Uite încă un aiurit ! spuse Blore. Se pare că pînă la urmă tot grupul o s-o apuce pe calea asta.
— Dumneata, Blore, în nici un caz ! zise Lombard.
— E cam greu să-mi pierd minţile, rîse fostul inspector şi adăugă sec : Dar cred că nici dumneata n-o s-o apuci pe calea asta, domnule Lombard.
— Mă simt foarte întreg la minte pentru moment, mulţumesc, îi răspunse Philip Lombard.

IV

Doctorul Armstrong ieşi pe terasă. Stătu acolo, ezitînd. La stînga erau Blore şi Lombard. La dreapta Wargrave, cu capul plecat, umbla cu paşi rari în sus şi în jos.
După o clipă de şovăială, se întoarse către acesta din urmă.
Dar în aceeaşi clipă Rogers ieşi repede din casă şi se apropie de el :

— Aş putea să vă spun ceva, domnule, vă rog ?

Armstrong se întoarse. Tresări cînd îl văzu pe Rogers. Era agitat, mîinile îi tremurau, avea obrazul verzui-cenuşiu.

Schimbarea era atît de mare faţă de calmul său de acum cîteva clipe, încît Armstrong rămase uluit.

— Vă rog, domnule, aş vrea să vă spun ceva, dacă se poate. Înăuntru, domnule.

Doctorul se întoarse şi intră din nou în casă, împreună cu majordomul înspăimîntat.

— Ce s-a întîmplat, omule ? Vino-ţi în fire.

— Aici, domnule, veniţi înăuntru.

Deschise uşa de la sufragerie. Doctorul intră. Rogers îl urmă şi închise uşa după el.

— Ei, spuse Armstrong, ce este ?

Rogers tremura şi înghiţea într-una în sec.

— Se petrec lucruri, domnule, pe care nu le înţeleg, izbucni el.

— Lucruri ? Ce lucruri ? întrebă Armstrong.

— O să mă credeţi nebun, domnule... O să spuneţi că nu e nimic... Dar trebuie să fie o explicaţie, domnule. Trebuie ! Pentru că nu are nici un sens...

— Ei, omule, spune-mi despre ce e vorba. Nu mai vorbi în şarade.

Rogers înghiţi iar :

— Despre figurinele acelea mici, domnule. Din mijlocul mesei... Figurinele mici de porţelan. Erau zece cu toatele, domnule, zece, pot s-o jur.

— Da, zece. Le-am numărat aseară la cină, se declară de acord Armstrong.

Rogers se apropie de el :

— Exact, domnule. Aseară, cînd strîngeam masa, n-am mai văzut decît nouă, domnule. Mi s-a părut tare ciudat. Dar n-am zis nimic. Şi acum, domnule, cînd am venit să fac curat — vă rog, uitaţi-vă cu ochii dumneavoastră dacă nu mă credeţi. *Sînt numai opt*, domnule ! Numai opt ! E nemaipomenit, nu-i aşa ? *Numai opt...*

Capitolul al şaptelea

I

După micul dejun, Emily Brent îi propusese Verei Claythorne să meargă din nou pînă în punctul cel mai înalt al insulei şi să pîndească dacă nu vine barca. Vera se declară de acord.

Vîntul se înteţise. Creste mici, albe apăreau pe mare. În larg nu se vedeau bărci de pescuit — şi nici urmă de barcă cu motor.

Satul Sticklehaven nu se vedea, numai dealul care-l mărginea ; o stîncă roşcată ţîşnită în afară ascundea golfuleţul propriu-zis.

— Omul care ne-a adus ieri părea un om serios, spuse Emily Brent. E foarte ciudat într-adevăr că întîrzie aşa de mult în dimineaţa asta.

Vera nu spuse nimic. Încerca să-şi înfrîngă un crescînd simţămînt de panică.

„Păstrează-ţi sîngele rece, îşi spuse mînioasă. Frica nu-i în firea ta. Ai avut totdeauna nervii foarte buni."

Apoi, cu voce tare :
— Aş vrea să vină. Eu... doresc să plec.
— Nu mă îndoiesc că o dorim cu toţii, spuse Emily Brent pe un ton sec.
— Totul e atît de extraordinar... pare fără nici o noimă, zise Vera.
Femeia în vîrstă, de lîngă ea, spuse cu vioiciune :
— Mi-e grozav de ciudă pe mine că m-am lăsat dusă atît de uşor. Scrisoarea aceea e de-a dreptul absurdă, dacă o cercetezi bine. Dar cînd am primit-o, n-am avut nici un fel de îndoieli — nici una.
— Îmi închipui, murmură mecanic Vera.
— Am procedat toţi ca nişte naivi, spuse Emily Brent.
Vera respiră adînc, înfiorată.
— Credeţi cu adevărat... ce-aţi spus la masă ? întrebă ea.
— Fii ceva mai precisă, draga mea. La ce anume te referi ?
Vera spuse pe un ton aproape şoptit :
— Credeţi într-adevăr că Rogers şi soţia lui i-au făcut seama acelei doamne bătrîne ?
Emily Brent se uită gînditoare spre mare. Apoi spuse :
— Personal, sînt aproape sigură. Dumneata ce crezi ?
— Nu ştiu ce să cred.
— Totul vine în sprijinul acestei idei. Felul cum a leşinat. Iar bărbatul a scăpat tava cu cafele, nu uita. Apoi, felul cum a povestit — nu suna veridic. Oh, da, mă tem că au făcut-o !

Vera spuse :
— Arăta... de parcă i-ar fi fost frică şi de umbra ei ! N-am văzut niciodată o femeie care să pară atît de îngrozită... cred că o obseda...
Domnişoara Brent murmură :
— Mi-amintesc de un text care atîrna în camera mea de copil. *Fii sigur că păcatul te va găsi.* E foarte adevărat... *Fii sigur că păcatul te va găsi.*
Vera se clătină.
— Dar, domnişoară Brent... domnişoară Brent... în cazul acesta...
— Da, draga mea...
— Ceilalţi ? Atunci ceilalţi ?...
— Nu prea te înţeleg.
— Toate celelalte acuzaţii... au fost *adevărate ?* Dacă e adevărat despre Rogers...? Se opri, incapabilă să-şi exprime clar gîndul care-i umbla prin cap.
Fruntea Emily-ei Brent, care se încruntase, se lumină :
— A, înţeleg. Păi, uite-l pe acest domn Lombard. Singur recunoaşte că a lăsat să moară douăzeci de oameni.
— Nu erau decît nişte băştinaşi...
— Albi sau negri — toţi sînt fraţii noştri, spuse tăios Emily Brent.
„Fraţii noştri negri — fraţii noştri negri, se gîndi Vera. Ah, îmi vine să rîd. Sînt isterică. Nu mai sînt eu însămi..."
Emily Brent continuă pe gînduri :

— Desigur, unele acuzații erau exagerate și chiar ridicole. Împotriva judecătorului, de exemplu, care nu-și făcea decît datoria de judecător. Și a omului care a lucrat la Scotland Yard. Sau în cazul meu.

Făcu o pauză și apoi continuă :

— Firește, aseară, ținînd seama de împrejurări, nu puteam să spun nimic. Nu era un subiect de discutat de față cu bărbații.

— Nu ?

Vera asculta cu interes. Domnișoara Brent continuă calmă :

— Beatrice Taylor a fost la mine în slujbă. *Nu era o fată cuminte* — dar asta am descoperit prea tîrziu. M-am lăsat dusă de nas. Avea purtări frumoase, era foarte curată și binevoitoare. Eram mulțumită de ea. Bineînțeles, totul fiind doar cea mai curată ipocrizie ! Era o fată ușuratică, fără nici un fel de morală. Dezgustător ! A trecut cîtva timp pînă să aflu că era, așa cum spun ei, „la necaz“. Făcu o pauză, iar nasul delicat i se încreți de dezgust. A fost o mare lovitură pentru mine. Părinții ei erau oameni cumsecade, care o crescuseră foarte sever. Sînt bucuroasă să spun că nu i-au iertat purtarea.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Vera uitîndu-se țintă la domnișoara Brent.

— Firește că n-am mai ținut-o un ceas sub acoperișul meu. Nimeni nu va putea spune vreodată că am trecut cu vederea o purtare imorală.

— Ce s-a întîmplat... cu ea ? Vocea Verei era răgușită.

— O creatură nenorocită ! Nu i-a fost de ajuns un singur păcat de conștiință — a făptuit altul și mai grav. Și-a luat viața.

— S-a omorît ? șopti Vera îngrozită.

— Da, s-a aruncat în rîu.

Vera se cutremură, uitîndu-se fascinată la profilul calm al domnișoarei Brent. Spuse :

— Ce-ați simțit cînd ați aflat ce-a făcut ? Nu v-a părut rău ? Nu v-ați reproșat atitudinea ?

Emily Brent se ridică drept în sus :

— Eu ? N-aveam nimic să-mi reproșez.

— Dar dacă... asprimea dumneavoastră a împins-o la asta ?

— Propriile-i acțiuni — păcatul ei — asta a împins-o, spuse hotărîtă Emily Brent. Dacă s-ar fi purtat ca o tînără modestă, cuviincioasă, nu s-ar fi întîmplat nimic.

Își întoarse fața spre Vera. Nu exista nici reproș, nici stinghereală în ochii aceia : erau aspri și siguri de dreptatea lor. Emily Brent stătea pe culmea Insulei Negrului, învăluită în propria-i armură de virtute.

Fata asta bătrînă, micuță — nu-i mai părea ridicolă Verei.

Deodată i se păru înfricoșătoare.

II

Doctorul Armstrong ieși din sufragerie și veni din nou pe terasă. Judecătorul stătea acum pe scaun, privind liniștit departe spre mare.

Lombard şi Blore erau în stînga, şi fumau în tăcere.
Ca şi înainte, doctorul ezită o clipă. Îşi opri ochii asupra judecătorului Wargrave. Voia să se consulte cu cineva. Cunoştea mintea logică, pătrunzătoare a judecătorului. Dar şovăia totuşi. Wargrave putea să aibă o minte perspicace, dar era un om în vîrstă. Armstrong simţea că în această împrejurare e nevoie de un om de acţiune.
Se hotărî :
— Lombard, pot să-ţi vorbesc o clipă ?
Philip tresări :
— Desigur.
Cei doi bărbaţi părăsiră terasa. Coborîră încet panta, în jos spre mare. Cînd nu mai puteau fi auziţi, Armstrong zise :
— Aş vrea să-mi acorzi o consultaţie.
Lombard ridică sprîncenele :
— Dragă prietene, n-am nici un fel de cunoştinţe medicale.
— Nu, nu, mă refeream la situaţia generală.
— Oh, asta-i altceva !
Armstrong întrebă :
— Spune sincer, ce crezi despre situaţie ?
Lombard reflectă o clipă. Pe urmă spuse :
— E destul de pasionantă, nu-i aşa ?
— Care este părerea dumitale despre femeia aceea ? Accepţi teoria lui Blore ?
Philip pufăi din ţigară, apoi spuse :
— E perfect plauzibilă — luată singură.
— Exact.

În glasul lui Armstrong se simţea uşurarea. Philip Lombard nu era un prost. Îl auzi continuînd :
— Adică, acceptînd premisa că soţii Rogers au făptuit cu succes o crimă la vremea aceea. Şi nu văd de ce n-ar fi scăpat de pedeapsă. Ce crezi că au făcut exact ? Au otrăvit-o pe bătrînă ?
Armstrong spuse rar :
— S-ar putea să fie mai simplu decît crezi. L-am întrebat azi-dimineaţă pe Rogers de ce suferea această domnişoară Brady. Răspunsul lui a fost edificator. Nu e nevoie să intru în detalii medicale, dar într-o anumită formă a maladiei cardiace se foloseşte *amylnitrita*. Cînd se produce un atac se sparge o fiolă (de amylnitrită) şi i se dă să inhaleze. Dacă amylnitrita nu se administrează — ei bine, consecinţele ar putea fi fatale.
— Ce simplu, spuse gînditor Philip Lombard. Trebuie să fi fost destul de tentant.
Doctorul se declară de acord :
— Da, nimic mai uşor. Nu trebuia să faci rost de arsenic şi să-l administrezi — nimic de făcut decît să nu-i dai medicamentul. Iar Rogers s-a grăbit după aceea să aducă în toiul nopţii doctorul şi amîndoi credeau că nimeni n-o să ştie vreodată ceva.
— Şi chiar dacă ar şti cineva, tot nu s-ar putea dovedi niciodată nimic împotriva lor, adăugă Philip Lombard. Se încruntă deodată : Desigur asta explică multe.

— Iartă-mă, nu înțeleg, spuse Armstrong nedumerit.

— Vreau să spun... că explică Insula Negrului. Sînt crime care nu pot fi imputate făptuitorilor. Ia-i pe soții Rogers, de exemplu. Sau un alt exemplu, bătrînul Wargrave — care și-a comis crima în cadrul strict al legii.

— Crezi povestea asta ? întrebă Armstrong.

— Da, o cred, zîmbi Philip Lombard. Wargrave l-a ucis în toată regula pe Edward Seton, l-a ucis la fel de sigur ca și cum i-ar fi înfipt pumnalul în piept ! Dar a fost destul de deștept s-o facă din scaunul de judecător, cu perucă și robă. Așa că, în mod obișnuit, nu-i poți reproșa mica lui crimă.

Un gînd trecu deodată ca un fulger prin mintea lui Armstrong :

„Crimă la spital. Crimă pe masa de operație. În siguranță — da, în perfectă siguranță !“

— ...De aici — domnul Owen ; de aici — Insula Negrului, spunea Lombard.

Armstrong trase adînc aer în piept.

— Ajungem și la asta. Dar scopul adevărat pentru care am fost adunați toți aici ?

— *Dumneata* ce crezi ? întrebă Philip Lombard.

Armstrong începu să vorbească precipitat :

— Să ne întoarcem o clipă la moartea acestei femei. Care sînt teoriile posibile ? Rogers a omorît-o fiindcă i-a fost teamă că o să-l dea de gol. A doua posibilitate : și-a pierdut curajul și a găsit singură o ieșire.

— Sinucidere ? întrebă Lombard.

— Nu ești de părere ?

— Da, ar fi putut să fie... da... *dacă n-ar fi fost moartea lui Marston.* Două sinucideri în 12 ore e puțin cam *prea* greu de înghițit. Și dacă-mi spui că Anthony Marston, un taur tînăr fără nervi și creier, s-a înfricoșat pentru că a omorît niște copii și în mod deliberat și-a luat zilele, ei bine, nu pot decît să rîd ! Și chiar așa — de unde a făcut rost de otravă ? După cîte am auzit eu, cianura de potasiu nu e un lucru pe care îl porți în buzunarul de la vestă. Dar asta e meseria dumitale.

— Nici un om în toate mințile nu ține la el cianură de potasiu, spuse Armstrong. Doar dacă are de gînd să prindă un roi de viespi.

— Grădinarul zelos sau moșierul, adică ? În nici un caz Anthony Marston. Mi se pare că cianura asta are nevoie de puțină explicație. Ori Anthony Marston avea intenția să-și facă seama înainte de a veni aici și atunci a venit pregătit... ori...

— Ori ? Glasul lui Armstrong suna nerăbdător.

Philip Lombard rînji :

— De ce mă faci s-o spun eu ? Cînd îți stă pe limbă. *Anthony Marston a fost ucis, fără nici o îndoială.*

III

Doctorul Armstrong respiră adînc :

— Și nevasta lui Rogers ?

Lombard spuse rar :

— Aş putea crede (cu greu, e-adevărat) în sinuciderea lui Anthony Marston dacă n-ar fi nevasta lui Rogers. Aş putea crede (uşor) în sinuciderea nevestei lui Rogers dacă n-ar fi Anthony Marston. Pot crede că Rogers i-a făcut de petrecanie neveste-si — dacă n-ar fi moartea neaşteptată a lui Marston. Dar ceea ce ne trebuie e o teorie în stare să explice cele două morţi — care s-au succedat aşa de rapid.

— Aş putea să-ţi dau, poate, un ajutor în elaborarea unei teorii, spuse Armstrong.

Şi repetă ce relatase Rogers despre dispariţia celor două figurine de porţelan.

Lombard murmură :

— Da, nişte negri mici de porţelan... Erau precis zece, aseară la masă. Şi acum, zici că sînt opt ?

Doctorul Armstrong recită :

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă ;
Unul însă s-a-necat şi-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei ;
Unul s-a-ntrecut cu somnul şi-au rămar doar opt din ei.

Cei doi se priviră. Philip Lombard rînji şi aruncă ţigara :

— Prea se potriveşte al naibii de bine, ca să poată fi o coincidenţă ! Anthony Marston moare asfixiat, sau înecîndu-se, seara trecută, după cină, iar madam Rogers s-a întrecut cu somnul.

— Şi atunci ? spuse Armstrong.

Lombard îi luă vorba :

— Ei, atunci, încă un soi de negru. Negrul care şi-a băgat coada. Domnul X ! Domnul Owen ! U. N. Owen ! Un necunoscut nebun în libertate !

— Ah ! Armstrong respiră uşurat. Va să zică, eşti de acord. Dar îţi dai seama ce rezultă din toate astea ? Rogers a jurat că nu mai e nimeni în afară de noi, el, şi nevastă-sa pe insulă.

— Rogers greşeşte ! Sau poate... minte !

Armstrong dădu din cap :

— Nu cred că minte. Omul e îngrozit. E scos din minţi de frică.

Philip Lombard fu de acord :

— N-a venit nici o barcă în dimineaţa asta. Se potriveşte exact. Micile aranjamente ale domnului Owen ies din nou la iveală. Insula Negrului urmează să fie izolată pînă ce domnul Owen îşi va isprăvi treaba.

Armstrong se îngălbenise.

— Îţi dai seama că... omul trebuie să fie un maniac furios !

Philip Lombard vorbi cu un sunet nou în glas:

— Un singur lucru l-a uitat, domnul Owen.

— Care ?

— Insula asta nu e decît o stîncă goală. Ne va trebui puţin timp ca s-o cercetăm. În curînd o să-i dăm de urmă domnului U. N. Owen.

— Cred că e un lucru periculos, spuse doctorul Armstrong, înfierbîntîndu-se.

— Periculos ? rîse Philip Lombard. Cui i-e frică de lupul cel mare și rău ? *Eu* voi fi periculos cînd am să pun mîna pe el !

— Ar fi bine să-l luăm și pe Blore să ne ajute. Cred că e bun la nevoie. Femeilor mai bine să nu le spunem nimic. Cît despre ceilalți, generalul e un ramolit, iar specialitatea bătrînului Wargrave este inactivitatea. Putem face treaba doar noi trei.

Capitolul al optulea

I

Pe Blore l-au convins ușor. A fost imediat de acord cu argumentele lor.

— Ceea ce mi-ați spus despre figurinele alea de porțelan schimbă totul. Ce nebun de legat ! Mai e însă ceva. Nu credeți că Owen o fi avut ideea să facă această treabă printr-un locțiitor, ca să zic așa ?

— Explică-te, omule.

— Uite ce vreau să spun. După tărăboiul de aseară, tînărul Marston se sperie și se otrăvește. Iar Rogers se sperie *și el* și îi face seama nevestei-si. Totul în conformitate cu planul lui U.N.O.

Armstrong clătină capul a îndoială. Nu trebuia uitată cianura.

Blore îi dădu imediat dreptate :

— Da, am uitat de cianură. Nu e ceva pe care să-l porți în mod obișnuit cu tine. Dar cum a ajuns în paharul lui ?

— M-am gîndit la asta, spuse Lombard. Marston a băut de cîteva ori aseară. În intervalul de timp dintre ultimul pahar și cel dinainte, a fost o pauză cam mare. În acest timp, paharul a rămas pe una din mese. Cred — deși nu sînt sigur — că se afla pe măsuța de lîngă fereastră. Fereastra era deschisă. Cineva ar fi putut să verse cianură în pahar.

— Fără ca nici unul dintre noi să vadă ? spuse neîncrezător Blore.

— Păi, eram cu toții preocupați de altceva, spuse Lombard sec.

— E adevărat, vorbi rar Armstrong. Ne atacase pe toți. Ne frămîntam, ne agitam prin cameră. Discutam indignați, preocupați de problemele noastre. Cred că cineva *putea* s-o facă...

Blore ridică din umeri.

— Fapt este că a făcut-o ! Ei, și acum, domnilor, să pornim. N-are nimeni, din întîmplare, un revolver ?

— Am eu, spuse Lombard și își lovi buzunarul.

Blore făcu ochii mari. Spuse pe un ton prea făcut ca să fie natural :

— Totdeauna îl porți cu dumneata ?

— Aproape totdeauna. Am fost în cîteva situații grele.

— Oh, spuse Blore și adăugă : Ei bine, probabil că n-ai fost niciodată într-o situație mai grea decît acum. Dacă pe insula asta se ascunde un nebun, probabil că are un întreg arsenal cu el — ca să nu vorbim de cuțit sau de pumnale.

Armstrong tuși :

— S-ar putea să greșești aici, Blore. Mulți nebuni ucigași sînt niște oameni foarte liniștiți și la locul lor. Oameni chiar plăcuți.

— Nu cred ca ăsta să fie așa, doctore Armstrong, spuse Blore.

II

Cei trei bărbați porniră în recunoaștere pe insulă.

Treaba se dovedi neașteptat de simplă. La nord-vest, înspre coastă, stîncile coborau netede drept în mare, într-o pantă abruptă.

Pe insulă nu se vedeau pomi și erau doar cîteva tufișuri. Cei trei bărbați explorau terenul atent și metodic, în sus și în jos, ciocănind stîncile, din punctul cel mai înalt pînă la marginea apei, cercetînd cu grijă orice fisură în vreo stîncă, pe unde s-ar fi putut intra într-o peșteră. Dar nu existau peșteri. Mergînd pe țărm, ajunseră în cele din urmă la locul unde generalul Macarthur ședea și privea întinderea sărată. Era multă pace aici, cu clipocitul valurilor care se spărgeau de stînci. Bătrînul stătea foarte drept, cu ochii ațintiți în depărtare.

Nu dădu nici o atenție exploratorilor cînd aceștia se apropiară. Pînă la urmă, cei trei se simțiră puțin stingheriți.

„Nu e normal... parcă ar fi în transă sau așa ceva", gîndi Blore.

Își drese glasul și spuse pe un ton cu care încerci să legi o conversație :

— V-ați găsit un loc drăguț, liniștit, domnule.

Generalul se încruntă. Aruncă repede o privire peste umăr și spuse :

— Avem atît de puțin timp... atît de puțin. Trebuie să insist ca să nu mă deranjeze nimeni.

Blore spuse binevoitor :

— Nu vă vom deranja. Nu facem decît turul insulei, ca să zicem așa. Ne întrebam, știți, dacă nu se poate ascunde cineva pe aici.

Generalul se încruntă :

— Nu înțelegeți nimic... nu înțelegeți de loc. Vă rog să plecați.

Blore se retrase. Cînd îi ajunse pe ceilalți doi, le spuse :

— E nebun... n-are rost să vorbim cu el.

— Ce spunea ? întrebă Lombard puțin curios.

Blore dădu din umeri :

— Ceva despre lipsa de timp... și că nu vrea să fie deranjat.

Doctorul Armstrong se încruntă. Murmură :

— Mă întreb...

III

Cercetarea insulei era practic terminată. Cei trei se aflau în punctul cel mai înalt și priveau spre țărm. Nu se vedeau bărci în larg. Vîntul se întețea.

— Nu văd nici o barcă de pescuit, spuse Lombard. Și vine furtuna. Ce păcat că nu se

poate vedea satul de aici ! Am putea semnaliza sau face ceva...

— Am putea aprinde un foc la noapte, spuse Blore.

— Nenorocirea e că totul a fost probabil prevăzut, se încruntă Lombard.

— Cum adică ?

— De unde să știu ? O glumă, poate. În tot cazul, sîntem izolați aici, și probabil că nu vor fi luate în seamă nici semnalele. S-ar putea ca sătenilor să li se fi spus că e un rămășag în joc. Vreo istorie din asta prostească, în orice caz.

— Și crezi că vor înghiți asemenea snoavă ? își exprimă Blore îndoiala.

Lombard spuse pe un ton sec :

— E mai ușor de crezut decît adevărul. Dacă li s-ar fi spus sătenilor că insula va fi izolată pînă ce necunoscutul domn Owen își va omorî în liniște toți invitații — crezi că ar crede ?

— Sînt momente cînd nu pot s-o cred nici eu însumi, vorbi doctorul Armstrong. Și totuși...

Philip Lombard, arătîndu-și într-un rînjet dinții, spuse :

— *Și totuși*... Asta e ! I-ai spus pe nume, doctore !

Blore privea jos în apă.

— Presupun că nu s-ar putea cățăra nimeni pînă aici.

Armstrong clătină din cap.

— Mă îndoiesc. E tare abrupt. Unde s-ar putea ascunde ?

— S-ar putea să fie o scobitură în stîncă. Dacă am avea acum o barcă, am putea înconjura insula.

— Dacă am avea o barcă, am fi cu toții de mult spre țărm, spuse Lombard.

— Asta-i adevărat.

— Am putea să ne asigurăm în privința stîncii, propuse deodată Lombard. Nu e decît un loc unde *ar putea* exista o adîncitură — puțin mai la dreapta, chiar aici jos. Dacă faceți rost de o frînghie, mă puteți lăsa pe mine în jos ca să ne asigurăm.

Blore spuse :

— Am putea *fi* ca și siguri. Deși pare absurd — așa cum se poate observa... În fine, mă duc să văd dacă găsesc ceva.

O porni repede spre casă.

Lombard privea țintă la cer. Norii începeau să se adune. Vîntul se întețea. Aruncă o privire în lături spre doctorul Armstrong și spuse :

— Ești foarte tăcut, doctore. La ce te gîndești ?

Armstrong răspunse rar :

— Mă gîndeam tocmai cît de nebun e bătrînul Macarthur...

IV

Vera nu-și găsise locul toată dimineața. O evitase pe Emily Brent cu un fel de aversiune înfiorată.

Domnișoara Brent își așezase și ea un scaun după colțul casei, ca să nu fie în bătaia vîntului. Stătea acolo și croșeta.

De fiecare dată cînd se gîndea la ea, Vera părea că vede o fată palidă înecată, cu iarbă de mare încurcată în păr... o fată care fusese drăguță odată — obraznic de drăguță poate — și care era acum dincolo de milă sau de groază.

Iar Emily Brent, senină, calmă și sigură de dreptatea ei, stătea și croșeta.

Pe terasa principală, judecătorul Wargrave se ghemuise într-un scaun. Capul îi era bine vîrît între umeri.

Cînd se uită la el, Vera văzu un om pe banca acuzaților — un tînăr blond cu ochii albaștri și o față zăpăcită, îngrozită. Edward Seton. Și în imaginație văzu mîinile bătrîne ale judecătorului punîndu-și în cap tichia neagră și pronunțînd sentința de condamnare la moarte...

După o vreme Vera porni încet în jos, spre mare. Merse spre capătul cel mai îndepărtat al insulei, unde un bătrîn stătea privind țintă orizontul.

Generalul Macarthur se mișcă la apropierea ei. Întoarse capul — în privire avea un amestec ciudat de întrebare și înțelegere, care o făcu să tresară. Se uită fix la ea cîteva clipe.

— Ce ciudat ! Parcă *ar ști*... gîndi fata.

— Ah, dumneata ești ! Ai venit... vorbi generalul.

Vera se așeză jos lîngă el. După o vreme întrebă :

— Vă place să stați aici să vă uitați la mare ?

El dădu ușor din cap :

— Da. E plăcut. E un loc bun de așteptat, cred.

— De așteptat ? spuse Vera brusc. Dar ce așteptați ?

— Sfîrșitul, spuse el blînd. Dar cred că știi asta, nu-i așa ? E adevărat, nu-i așa ? Cu toții așteptăm sfîrșitul.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă ea șovăind.

Generalul Macarthur spuse grav :

— *Nici unul dintre noi nu va pleca de pe insulă.* Asta e planul. O știi foarte bine. Ceea ce nu-nțelegi, poate, e ușurarea !

— Ușurarea ? făcu mirată Vera.

— Da. Sigur, ești foarte tînără... n-ai ajuns încă pînă aici. Dar vine ! Binecuvîntata ușurare, cînd știi că ai terminat cu toate — că nu mai trebuie să porți povara. O să simți și dumneata asta, odată...

— Nu vă înțeleg, spuse Vera răgușit.

Degetele i se frămîntau spasmodic. Simți deodată că îi e frică de ostașul acesta bătrîn, liniștit.

— Înțelegi, am iubit-o pe Leslie. Am iubit-o foarte mult... spuse el gînditor.

— Leslie... era soția dumneavoastră ? întrebă Vera.

— Da, soția mea... O iubeam... și eram mîndru de ea. Era atît de drăguță... și de veselă... Tăcu o clipă, apoi urmă : Da, o iubeam pe Leslie. De asta am făcut ce-am făcut.

— Vreţi să spuneţi... Vera se opri.
Generalul Macarthur dădu uşor din cap.
— N-are rost s-o mai neg acum... cînd o să murim cu toţii. *L-am trimis pe Richmond la moarte.* Presupun că, într-un fel, a fost o crimă. Curios. *Crimă*... iar eu am fost totdeauna un om supus legilor. Dar pe atunci nu părea aşa. N-am regretat. „I se cuvine“, mi-am spus. Dar pe urmă...
— Pe urmă ? vocea Verei devenise aspră.
Generalul dădu din cap uşor. Părea nedumerit şi puţin amărît.
— Nu ştiu... nu ştiu. S-a schimbat totul... înţelegi. Nu ştiu dacă Leslie a bănuit vreodată... Nu cred. Dar, vezi, n-am mai regăsit-o... Plecase parcă departe... unde n-o mai puteam ajunge. Apoi a murit... şi am rămas singur...
— Singur... singur... repetă Vera, iar ecoul îi răspunse dinspre stînci.
— Şi dumneata o să fii bucuroasă cînd va veni sfîrşitul, îi spuse generalul Macarthur.
Vera se ridică. Spuse deodată :
— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi !
— Eu *ştiu*, copila mea. *Ştiu*...
— Ba nu ştiţi. Nu înţelegeţi nimic...
Generalul Macarthur îşi întoarse din nou privirea spre mare. Părea că uitase de prezenţa fetei în spatele lui.
Spunea foarte încet şi blînd :
— Leslie... ?

V

Cînd Blore se întoarse din casă cu o frînghie înfăşurată pe braţ, îl găsi pe Armstrong unde îl lăsase, privind ţintă adîncurile.
Blore întrebă cu sufletul la gură :
— Unde e domnul Lombard ?
Armstrong spuse cu nepăsare :
— S-a dus să-şi verifice o teorie. Se întoarce imediat. Ascultă, Blore, sînt îngrijorat.
— Aş spune că sîntem cu toţii.
Doctorul dădu nerăbdător din mînă.
— Sigur... sigur. Nu mă refeream la asta. Mă gîndesc la bătrînul Macarthur.
— Ce-i cu el ?
Doctorul Armstrong spuse necruţător :
— Noi căutăm un nebun. *Ce-ai zice de Macarthur ?*
Blore întrebă cu îndoială în glas :
— Vreţi să spuneţi că el e criminalul ?
Armstrong începu, gînditor :
— N-aş fi spus-o. Nici o clipă. Dar, desigur, nu sînt specialist în boli mintale. Nici n-am avut o discuţie adevărată cu el... nu l-am studiat din acest punct de vedere.
În glasul lui Blore se simţea nesiguranţa :
— Ramolit, da ! Dar n-aş fi spus...
Armstrong oftă uşor, ca un om care îşi revine.
— S-ar putea să ai dreptate ! La dracu, *trebuie* să fie cineva ascuns pe insulă. Uite, vine Lombard.

Legară frînghia cu grijă.

— O să cobor cît o să pot, spuse Lombard. Fiţi atenţi cînd o să smucesc frînghia.

După cîteva clipe, în vreme ce stăteau observînd mişcările lui Lombard, Blore spuse :

— Coboară ca o pisică, nu-i aşa ?

Glasul îi suna ciudat.

— Aş zice că a făcut ceva alpinism în viaţa lui, spuse doctorul Armstrong.

— Poate.

După o tăcere, fostul inspector spuse iar :

— Dar e un tip ciudat. Ştiţi ce cred ?

— Ce ?

— E ceva putred în el.

— Cum adică ? În glasul lui Armstrong se simţea îndoiala.

Blore mormăi ceva. Apoi spuse :

— Nu ştiu... exact. Dar n-aş avea încredere în el nici o clipă.

— Îmi închipui că a avut o viaţă aventuroasă, fu de părere doctorul Armstrong.

— Pariez că unele din aventurile sale au rămas destul de ascunse, spuse Blore.

După o pauză, continuă :

— Spune-mi, doctore, ai adus cu dumneata un revolver ?

Armstrong îl privi uluit :

— Eu ? Doamne fereşte ! De ce aş fi făcut-o ?

— *Dar Lombard de ce şi-a adus ?*

— Obişnuinţa, presupun...

Armstrong nu părea prea sigur.

Blore pufni.

Şi deodată frînghia se smuci. Cîteva clipe au fost foarte ocupaţi. Imediat ce tensiunea slăbi, Blore spuse :

— Sînt obiceiuri *şi* obiceiuri ! Domnul Lombard îşi ia cu el un revolver în locuri pustii, foarte bine, şi un sac de dormit, şi o provizie de praf de puşcă, fără îndoială ! Dar obişnuinţa n-o să-l facă să aducă tot echipamentul ăsta aici ! Numai în cărţi oamenii poartă revolvere cu ei, aşa ca să se afle în treabă.

Doctorul Armstrong dădu din cap încurcat.

Se aplecară şi urmăriră ce făcea Lombard. Căutarea lui era amănunţită şi-şi dădură seama îndată — zadarnică. După o vreme apăru şi el pe marginea stîncii. Îşi şterse fruntea transpirată.

— Ei ! spuse el. Asta-i situaţia. Dacă nu e în casă, n-are unde să fie.

VI

Casa au cercetat-o uşor. Trecură întîi prin cele cîteva dependinţe şi apoi îşi îndreptară atenţia asupra clădirii propriu-zise. Au folosit şi metrul lui Rogers, pe care l-au descoperit în bufetul din bucătărie. Dar nicăieri nu existau ascunzători. Planul casei era simplu, fără nimic întortocheat — o linie modernă, lipsită de ascunzişuri. Trecură întîi pe la parter. În timp ce urcau spre etaj, prin fereastra de pe palier îl văzură pe Rogers ducînd o tavă cu cocteiluri pe terasă.

Philip Lombard spuse vesel :

— Minunat lucru e un servitor bun ! Își vede de treabă cu o înfățișare impasibilă.

— Rogers e un majordom de prima clasă, trebuie s-o recunosc, îl lăudă Armstrong.

— Și nevastă-sa era o bună bucătăreasă, zise Blore. Masa de aseară...

Intrară în primul dormitor.

Cinci minute mai tîrziu, erau din nou pe palier. Nu se ascundea nimeni — nici o ascunzătoare posibilă.

— E o scăriță aici, spuse Blore.

— Duce la camera de serviciu, îl lămuri Armstrong.

— Trebuie să fie vreun ungher — sub acoperiș — pentru cazan, rezervorul de apă etc. E cel mai bun loc — și singurul !

Și cum stăteau acolo, auziră un zgomot de sus. Un pas ușor, furișat, deasupra capului.

Îl auziră cu toții. Armstrong îl strînse de braț pe Blore. Lombard ridică un deget în sus.

— Liniște... ascultați.

Pasul se auzi din nou... cineva se mișca încet, pe furiș, sus, deasupra capului...

— E chiar în dormitorul lor, șopti Armstrong. În camera unde se află cadavrul nevestei lui Rogers.

— Desigur ! șopti și Blore. Un loc mai bun n-ar fi putut să-și găsească ! Cine s-ar fi dus să caute acolo ? Și acum... cît mai încet puteți...

Se furișară hoțește sus.

Se opriră din nou pe micul palier din fața camerei de serviciu. Da, era cineva în cameră. Se auzea parcă un scîrțîit slab înăuntru.

— Acum, șopti Blore.

Deschise ușa cu zgomot și se repezi înăuntru, cu ceilalți doi pe urmele sale.

Toți trei se opriră brusc.

În cameră era Rogers, cu brațele pline de haine.

VII

Blore a fost primul care și-a revenit :

— Scuză-ne, Rogers. Am auzit mișcîndu-se cineva aici și am crezut că...

Se opri.

— Îmi pare rău, domnilor, se scuză Rogers. Tocmai îmi luam lucrurile. Cred că n-o să spună nimeni nimic dacă o să stau și eu într-una din camerele de oaspeți libere de la etajul de jos. Cea mai mică.

I se adresase lui Armstrong, care îi răspunse :

— Sigur. Sigur. Vezi-ți de treabă...

Evita să se uite la forma acoperită de pe pat.

— Mulțumesc, domnule, spuse Rogers, pe urmă ieși din cameră cu brațul plin de lucruri și coborî scările spre etajul de jos.

Armstrong se duse spre pat și ridicînd cearceaful se uită la fața liniștită a moartei. De pe chipul ei teama dispăruse. Nu mai era decît vidul...

— Păcat că n-am cu mine ce-mi trebuie, regretă Armstrong. Aş vrea să ştiu ce drog a fost.
Apoi se întoarse spre ceilalţi :
— Hai să isprăvim. Presimt că n-o să găsim nimic.
Blore se chinuia cu zăvoarele unei lucarne.
— Rogers ăsta se mişcă al naibii de repede. Acum cîteva clipe era în grădină. Nici unul nu l-am auzit urcînd.
— Cred că de asta ne-am gîndit că trebuie să fie un străin care umblă pe aici, spuse Lombard.
Blore dispăru într-o întunecime adîncă. Lombard scoase o lanternă din buzunar şi îl urmă.
Peste cinci minute trei oameni stăteau pe palier şi se priveau. Erau murdari, plini de pînze de păianjen, iar feţele le erau posomorîte.
Nu se afla nimeni pe insulă în afară de ei opt.

Capitolul al nouălea

I

Lombard vorbi rar :
— Va să zică ne-am înşelat... tot timpul. Am făurit un coşmar de superstiţii şi închipuire, numai pentru că a existat coincidenţa celor doi morţi.
— Şi totuşi, ştii, argumentul e valabil, vorbi Armstrong grav. Ce dracu ! sînt doctor, ştiu ceva despre sinucideri. Anthony Marston nu era un tip care să se sinucidă.

— Nu s-ar fi putut să fie un accident ? întrebă Lombard cu îndoială.
Blore pufni, neconvins.
— Al dracului de ciudat accident, mormăi el. Făcu o pauză şi apoi continuă : Cît despre femeia aceea... şi se opri.
— Nevasta lui Rogers ?
— Da. S-ar putea, nu-i aşa, ca asta să fi fost un accident ?
— Un accident ? Cum adică ? întrebă Lombard.
Blore arăta puţin încurcat. Faţa şi aşa congestionată i se înroşi şi mai tare. Spuse, aproape lăsînd să-i scape cuvintele :
— Ascultă, doctore, i-ai dat nişte narcotic... recunoşti ?
Armstrong îl privi ţintă :
— Narcotic ? Ce vrei să spui ?
— Aseară. Dumneata singur ai spus că i-ai dat ceva de dormit.
— A, da... Un calmant inofensiv.
— Ce era, exact ?
— O doză uşoară de trional. Un preparat complet inofensiv.
Blore se înroşi şi mai tare :
— Ascultaţi... ce să mai lungim vorba... nu i-ai dat cumva o doză prea mare, ca să zic aşa ?
— Nu înţeleg ce vrei să spui, vorbi doctorul Armstrong, furios.
— S-ar fi putut, nu-i aşa, să faci o greşeală ? Lucruri dintr-astea se întîmplă cîteodată.
— N-am făcut nimic de felul acesta, replică tăios Armstrong. Insinuarea e ridicolă.

După o clipă adăugă pe un ton rece, muşcător :

— Sau insinuezi că i-am dat intenţionat o doză prea mare ?

— Ascultaţi aici, amîndoi, spuse repede Philip Lombard. Nu trebuie să vă pierdeţi capul. Ce-ar fi să nu ne mai azvîrlim unul altuia acuzaţii ?

Blore spuse deodată :

— N-am spus altceva decît că doctorul a făcut o greşeală.

Doctorul Armstrong făcu un efort să zîmbească şi rezultatul fu un zîmbet cam strîmb.

— Doctorii nu-şi pot permite să facă greşeli de felul acesta, prietene.

— N-ar fi prima pe care aţi face-o... dacă ar fi să credem placa aceea de patefon, spuse Blore apăsînd asupra cuvintelor.

Armstrong păli. Furios, Philip Lombard se întoarse repede spre Blore :

— Ce rost are atacul ăsta ? Sîntem cu toţii în aceeaşi barcă. Trebuie să ne unim. Şi-n definitiv, ai parcă şi dumneata pe conştiinţă un mic jurămînt fals.

Blore făcu un pas înainte, cu pumnii strînşi. Spuse cu voce groasă :

— Jurămînt fals ? E o minciună murdară ! Poţi încerca să-mi închizi gura, domnule Lombard, dar sînt lucruri pe care vreau să le ştiu... şi unul dintre ele se referă la dumneata !

Lombard ridică din sprîncene :

— La mine ?

— Da, aş vrea să ştiu de ce ţi-ai adus un revolver cu dumneata dacă veneai doar într-o vizită de agrement ?

— Ai vrea, serios ?

— Da, aş vrea, domnule Lombard.

Lombard spuse pe neaşteptate :

— Ştii, Blore, nu eşti chiar aşa de prost cum pari.

— Se poate. Ei, ce-i cu revolverul ?

Lombard zîmbi :

— L-am adus fiindcă mă aşteptam să nimeresc într-o încurcătură.

— Aseară nu ne-ai spus asta, zise Blore, tot bănuitor.

Lombard dădu din cap.

— Te-ai ferit de noi ? insistă Blore.

— Într-un fel, da, spuse Lombard.

— Ei, atunci, dă-i drumul.

Lombard vorbi rar :

— V-am lăsat să credeţi că am fost invitat aici ca toţi ceilalţi. Nu e chiar adevărul adevărat. De fapt, am fost trimis aici de un evreu — Morris îl cheamă. Mi-a oferit o sută de guinee ca să vin aici şi să fiu cu ochii în patru — zicea că auzise de mine că aş fi un om de nădejde într-o situaţie dificilă.

— Ei ? îl îmboldi Blore nerăbdător.

— Asta-i tot, încheie Lombard cu un rînjet.

— Bine, dar probabil că ţi-a mai spus şi altceva, se amestecă şi doctorul Armstrong.

— O, nu, nu mi-a mai spus nimic. A fost mut ca un peşte. Puteam să primesc sau să refuz —

astea i-au fost cuvintele. Eram strîmtorat, aşa că am primit.

Blore nu părea prea convins :

— De ce nu ne-ai spus toate astea aseară ?

— Dragul meu... Lombard ridică din umeri. De unde era să ştiu că tocmai seara trecută nu se va ivi situaţia pe care fusesem chemat s-o înfrunt ? Am rămas în umbră şi am spus o poveste care nu mă angaja de loc.

— Dar acum... gîndeşti altfel ? îl întrebă doctorul Armstrong cu oarecare şiretenie.

Expresia feţei lui Lombard se schimbă. Devenise întunecată şi aspră.

— Da. Acum cred că sînt în aceeaşi situaţie cu toţi ceilalţi. Cele o sută de guinee n-au fost decît momeala pe care domnul Owen a folosit-o ca să mă prindă în capcană, alături de voi toţi.

Spuse rar :

— *Pentru că sîntem într-o capcană* — pot s-o jur ! Moartea nevestei lui Rogers ! A lui Anthony Marston ! Negrii care dispar de pe masa din sufragerie ! O, da, mîna domnului Owen se vede clar — *dar unde naiba e domnul Owen ?*

Jos, gongul sună solemn, chemîndu-i la prînz.

II

Rogers stătea lîngă uşa sufrageriei. Cînd cei trei coborîră scările, înaintă vreo cîţiva paşi şi spuse cu voce joasă, prevenitoare :

— Sper să fiţi mulţumiţi de masă. Avem şuncă şi limbă rece, şi am fiert nişte cartofi. Am pus şi brînză, şi biscuiţi, şi fructe conservate.

— Pare o masă foarte bună, îl asigură Lombard. Proviziile rezistă, deci ?

— E multă mîncare, domnule — tot felul de conserve. Cămara e foarte bine aprovizionată. E un lucru necesar, aş spune, domnule, pe o insulă unde poţi rămîne izolat o perioadă considerabilă de timp.

Lombard dădu aprobator din cap.

În timp ce-i urma pe cei trei în sufragerie, Rogers murmură :

— Sînt îngrijorat că Fred Narracott n-a venit azi. Ciudat ghinion, aş zice.

— Da, spuse Lombard, ciudat ghinion... foarte bine zis.

Domnişoara Brent intră în cameră. Scăpase un ghem de lînă şi răsucea acum firul cu grijă.

Luînd loc la masă, remarcă :

— Se schimbă vremea. Vîntul bate destul de tare, iar valurile au crestele albe.

Intră şi judecătorul Wargrave. Mergea cu pas rar, măsurat. Aruncînd pe sub sprîncenele-i stufoase priviri repezi celorlalţi ocupanţi ai sufrageriei, spuse :

— Aţi avut, pare-se, o dimineaţă activă. În glasul lui se simţea o plăcere puţin răutăcioasă.

Vera Claythorne intră grăbită. Respira puţin cam greu. Spuse repede :

— Sper că nu m-aţi aşteptat. Am întîrziat ?

— Nu ești ultima. Nici generalul n-a venit încă, o liniști Emily Brent.

Se așezară în jurul mesei.

Rogers se întoarse spre domnișoara Brent :

— Să încep să servesc, sau mai așteptați ?

— Generalul Macarthur e pe malul mării, spuse Vera. Nu cred că poate să audă gongul de acolo. Ezită o clipă, apoi spuse : Pare puțin cam distrat... azi.

— Cobor să-l anunț că masa e gata, se oferi Rogers repede.

Doctorul Armstrong se ridică de pe scaun, spunînd :

— Mă duc eu. Dumneavoastră ceilalți puteți începe masa.

Pe cînd ieșea din sufragerie, îl auzi pe Rogers spunînd :

— Ce doriți, doamnă, limbă rece sau șuncă ?

III

După toate aparențele, celor cinci oameni din jurul mesei le venea greu să întrețină conversația. De afară se auzea vîntul bătînd în rafale scurte, care se pierdeau apoi în depărtare.

Tremurînd puțin, Vera zise :

— Vine furtuna.

Blore intră și el în discuție. Spuse pe un ton de conversație :

— Ieri, în trenul de Plymouth, era un bătrîn care tot zicea că vine furtuna. Grozav se mai pricep la vreme acești bătrîni lupi de mare.

Rogers se mișca în jurul mesei, adunînd farfuriile murdare.

Deodată, cu farfuriile în mînă, se opri. Spuse cu o voce ciudată, îngrozită :

— Aleargă cineva...

Acum puteau să audă cu toții pașii care alergau pe terasă.

În clipa aceea, știură — știură fără să le spună nimeni...

Ca printr-o înțelegere comună, se ridicară în picioare. Stăteau privind spre ușă.

Doctorul Armstrong apăru, cu respirația tăiată.

— Generalul Macarthur...

— Mort ! Cuvîntul izbucni de pe buzele Verei.

— Da, mort... recunoscu Armstrong.

Se făcu o pauză — o pauză lungă.

Șapte oameni se uitau unul la altul și nu știau ce să-și spună.

IV

Furtuna izbucni chiar cînd corpul bătrînului fu băgat în casă. Stăteau cu toții în hol. Ploaia a început să cadă cu trăsnete și tunete.

În timp ce Blore și Armstrong urcau pe scări cu povara, Vera Claythorne se întoarse deodată și intră în sufrageria pustie. Era așa cum o lăsaseră. Desertul stătea neatins pe bufet.

Vera se duse la masă. Peste cîteva minute, cînd Rogers intră încet, o găsi tot acolo. Tresări văzînd-o. Privind-o întrebător, zise :

— Ah, domnișoară... tocmai venisem să văd...

Cu un glas aspru, care o surprinse chiar și pe ea, Vera răspunse :

— Ai dreptate, Rogers. Uită-te și dumneata. *Sînt numai șapte...*

V

Generalul Macarthur fusese întins în patul lui.

După ce-l mai examină o dată, Armstrong ieși din cameră și coborî. Îi găsi pe toți ceilalți adunați în salon.

Domnișoara Brent croșeta. Vera Claythorne stătea în picioare lîngă fereastră, uitîndu-se la ploaia care șiroia. Blore se așezase pe un scaun, cu mîinile pe genunchi. Lombard se plimba agitat în sus și-n jos. La celălalt capăt al camerei, judecătorul Wargrave stătea în balansoar. Ochii-i pe jumătate închiși se deschiseră cînd doctorul intră în cameră. Întrebă cu o voce clară, pătrunzătoare :

— Ei, doctore ?

Armstrong era foarte palid. Răspunse :

— Nu e vorba de un atac de cord sau de altceva în genul acesta. Macarthur a fost izbit cu o măciucă sau cu ceva asemănător în moalele capului.

Un murmur ușor se stîrni în jur, dar vocea clară a judecătorului se ridică din nou :

— Ai găsit arma cu care a fost lovit ?

— Nu.

— Ești totuși sigur de cele spuse ?

— Foarte sigur.

— Acum știm exact cum stăm, spuse liniștit judecătorul Wargrave.

Nu mai exista nici o îndoială acum asupra celui care luase în mînă întreaga situație. Toată dimineața Wargrave stătuse ghemuit în scaun, pe terasă, abținîndu-se de la orice activitate evidentă. Acum lua conducerea, cu ușurința firească a unei îndelungi practici pline de autoritate. Nu încăpea nici o îndoială, el era cel care prezida.

Dregîndu-și vocea, spuse din nou :

— În dimineața aceasta, domnilor, în timp ce stăteam pe terasă, v-am observat activitatea. Scopul dumneavoastră era absolut limpede. Cercetați insula ca să dați peste un ucigaș necunoscut ?

— Exact, spuse Philip Lombard.

Judecătorul continuă :

— Ați ajuns și dumneavoastră, fără îndoială, la aceeași concluzie ca și mine — și anume că moartea lui Anthony Marston și a nevestei lui Rogers n-a fost nici accident, nici sinucidere. Fără îndoială că ați ajuns și la o oarecare concluzie cu privire la scopul pe care l-a urmărit domnul Owen atunci cînd ne-a atras pe această insulă.

— E un nebun ! Un lunatic, urlă Blore răgușit.
Judecătorul tuși :
— Aproape sigur. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Preocuparea noastră de bază e acum — să ne salvăm viața.
Armstrong spuse cu o voce tremurătoare :
— Nu e nimeni pe insulă, v-o spun. *Nimeni !*
Judecătorul își mîngîia bărbia. Spuse ușurel :
— În sensul în care înțelegi dumneata, nu. Am ajuns la aceeași concluzie dis-de-dimineață. Aș fi putut să vă spun că toate cercetările pe care le faceți vor fi zadarnice. Cu toate acestea, părerea mea categorică este că domnul Owen (să-i zicem cu numele pe care și l-a ales el însuși) *este* pe insulă. Fără doar și poate. Dată fiind împrejurarea în care ne aflăm și care nu e, nici mai mult, nici mai puțin, decît o execuție judecătorească pentru niște crime unde legea nu poate face nimic, *nu există decît o singură cale pe care acest plan să poată fi îndeplinit.* Domnul Owen n-a putut veni pe insulă decît într-un singur fel.
Acest lucru e limpede. *Domnul Owen este unul dintre noi...*

VI

— Oh, nu, nu, nu...
Vera a fost cea care izbucnise — într-un vaiet aproape. Judecătorul întoarse spre ea o privire pătrunzătoare.

Spuse :
— Dragă domnișoară, nu e cazul să refuzăm a privi faptele în față. Sîntem cu toții într-un pericol grav. Unul dintre noi e U.N. Owen. Și nu știm care. Dintre cele zece persoane venite pe această insulă, trei sînt absolvite. Anthony Marston, nevasta lui Rogers și generalul Macarthur sînt în afara oricărei bănuieli. Rămîn șapte. Dintre aceștia șapte, unul este, dacă pot să mă exprim așa, un fals negru mititel.
Făcu o pauză și privi în jur :
— Sînteți cu toții de acord ?
— E fantastic — dar cred că ai dreptate, spuse Armstrong.
— Nu e nici o îndoială, se declară de acord și Blore. Și dacă... dacă vreți să știți... am o idee foarte bună...
Cu un gest brusc, judecătorul Wargrave îl opri și spuse liniștit :
— O să ajungem îndată acolo. Pentru moment, tot ce vreau să stabilesc este dacă sîntem toți de acord cu faptele.
Emily Brent, care continua să croșeteze spuse :
— Argumentele dumitale par logice. Sînt de acord că unul dintre noi e posedat de diavol.
— Nu pot să cred... Nu pot... murmură Vera.
Wargrave se întoarse spre Lombard :
— Dumneata ?
— De acord, domnule, cu totul de acord.
Judecătorul dădu satisfăcut din cap :
— Atunci, haideți să examinăm dovezile. Pentru început, există vreun motiv pentru a

suspecta pe cineva în mod special? Domnule Blore, parcă voiai să spui ceva.

Blore respira greu:

— Lombard are un revolver. Nu a spus adevărul... aseară. A recunoscut-o singur.

Philip Lombard zîmbi dispreţuitor:

— Cred că e cazul să mai explic o dată.

Ceea ce şi făcu, scurt şi succint.

— Dar cu ce poţi să dovedeşti? întrebă tăios Blore. Ai ceva care să-ţi întărească povestea?

Judecătorul tuşi.

— Din nefericire, spuse el, sîntem cu toţii în aceeaşi situaţie. Nu există decît cuvîntul nostru pe care ne putem bizui.

Se aplecă puţin:

— Nici unul dintre dumneavoastră nu şi-a dat încă seama de situaţia specială în care ne aflăm. După mine, nu există decît un singur mod de a acţiona şi pe care putem să-l adoptăm. Există cineva pe care îl putem absolvi categoric de bănuială, pe baza unor dovezi aflate în posesia noastră?

Doctorul Armstrong spuse repede:

— Sînt un profesionist bine cunoscut. Însăşi ideea că pot fi bănuit de...

Din nou, un gest al mîinii judecătorului îl opri pe vorbitor înainte de a termina ce avea de spus. Judecătorul Wargrave rosti cu vocea sa liniştită şi clară:

— Şi eu sînt o persoană bine cunoscută! Dar, dragul meu domn, asta nu dovedeşte nimic! Se cunosc cazuri de doctori care au înnebunit.

Şi de judecători. Şi de, adăugă uitîndu-se la Blore — poliţişti!

— În orice caz, cred că femeile ar trebui scoase din cauză, fu de părere Lombard.

Judecătorul îşi înălţă sprîncenele. Spuse pe tonul acid, pe care tribunalul îl cunoştea atît de bine:

— Trebuie să înţeleg de aici că, după părerea dumitale, femeile nu sînt supuse maniei omuciderii?

Lombard spuse iritat:

— Fireşte că nu... Dar totuşi, pare cu greu posibil...

Se opri. Judecătorul Wargrave, cu aceeaşi voce subţire, acidă, se întoarse spre Armstrong:

— Crezi, doctore Armstrong, că o femeie ar fi fost în stare, din punct de vedere fizic, să dea lovitura care l-a omorît pe bietul MacArthur?

Doctorul răspunse calm:

— Fără nici o îndoială că da,.. avînd un instrument potrivit, cum ar fi un baston de cauciuc sau o măciucă.

— Ar fi fost nevoie de un efort excesiv?

— De loc.

Judecătorul Wargrave îşi răsuci gîtul de broască, apoi vorbi rar:

— Celelalte două morţi au fost provocate prin administrarea de otrăvuri. Or — şi aici nimeni nu poate să mă contrazică — asta poate s-o facă şi un copil.

— Ce prostie! ţipă Vera furioasă.

Ochii judecătorului se întoarseră încet pînă se opriră asupra ei. Era privirea lipsită de patimă a cuiva de multă vreme obişnuit să cîntărească omenirea în balanţă...

Vera gîndi : „Se uită la mine ca la un specimen... Şi — gîndul o surprinse — nu mă place prea mult !"

Pe un ton măsurat, judecătorul spunea :

— Dragă domnişoară, te rog încearcă să-ţi stăpîneşti simţămintele. Nu te-am acuzat.

Se înclină spre domnişoara Brent :

— Sper, domnişoară Brent, că nu sînteţi jignită de insistenţa mea că *toţi* în egală măsură putem fi bănuiţi ?

Emily Brent nu-şi întrerupse croşetatul. Nu se uită în sus. Spuse rece :

— Ideea de a fi acuzată că am luat viaţa aproapelui meu — şi încă a *trei* — este, desigur, cu totul absurdă pentru oricine îşi cunoaşte cît de cît caracterul. Dar apreciez faptul că sîntem cu toţii străini unul faţă de altul şi că în aceste circumstanţe nimeni nu poate fi scutit de bănuieli fără dovada cea mai convingătoare. Există, aşa cum am mai spus, un diavol printre noi.

Judecătorul spuse :

—Atunci, sîntem înţeleşi. Nu poate fi vorba de vreo absolvire numai pe baza caracterului sau a situaţiei sociale.

— Ce facem cu Rogers ? întrebă Lombard.

Judecătorul se uită la el fără să clipească :

— Cum adică ?

— Ei bine, după părerea mea, Rogers pare să fie destul de bine scos din cauză.

— Adevărat ? Şi pe ce motive ? vru să ştie judecătorul.

— Nu are cap — asta-i una. Iar cealaltă — nevastă-sa a fost una dintre victime.

Sprîncenele judecătorului se ridicară din nou :

— Pe vremea mea, tinere, cîţiva oameni au fost aduşi în faţa judecăţii sub acuzaţia de a-şi fi omorît nevestele — *şi* au fost găsiţi vinovaţi.

— O ! Sînt de acord. Uciderea soţiei e perfect posibilă — aproape firească, hai să zicem ! Dar nu în acest caz ! Pot să cred că Rogers şi-a omorît nevasta de teamă că aceasta, prea slabă, ar putea să-l dea de gol, sau fiindcă n-o mai plăcea, sau fiindcă dorea să-şi ia una mai tînără şi mai drăguţă. Dar nu pot să mi-l închipui pe acest dement domn Owen împărţind o dreptate aiurea şi începînd cu propria-i nevastă pentru o crimă făptuită de amîndoi.

Judecătorul Wargrave spuse :

— Dumneata iei drept dovezi toate cele auzite. Nu ştim dacă Rogers şi nevastă-sa au conspirat să-şi omoare fosta stăpînă. S-ar putea să fie vorba de o declaraţie falsă, pentru a-l pune pe Rogers în aceeaşi situaţie cu noi. Groaza de aseară a nevestei-si s-ar putea explica prin certitudinea că Rogers nu e sănătos la minte.

— Bine, să fie cum zici dumneata, acceptă Lombard. U. N. Owen e unul dintre noi. Fără nici o excepţie. Oricare dintre noi.

Judecătorul Wargrave spuse :

— Așadar, punctul meu de vedere este că nu există excepții, pe motive de *caracter, poziție* sau *probabilitate.* Ceea ce trebuie să examinăm acum este posibilitatea de a elimina una sau mai multe persoane pe bază de *fapte.* Mai simplu : se află printre noi cineva care n-ar fi putut, sub nici o formă, să administreze cianură lui Anthony Marston sau o doză prea mare de somnifere nevestei lui Rogers, și care nu ar fi putut avea prilejul de a da lovitura care l-a omorît pe generalul Macarthur ?

Fața greoaie a lui Blore se lumină. Se aplecă înainte.

— Ei, așa da, domnule, spuse el. Asta e problema. Hai să vedem. În ce-l privește pe tînărul Marston, nu cred că e ceva de făcut. S-a spus încă de aseară că cineva dinafară i-a putut turna ceva în pahar, înainte de a și-l fi umplut ultima oară. O persoană aflată în cameră ar fi putut face asta mai ușor. Nu-mi amintesc dacă Rogers era în cameră, dar cu siguranță că oricare dintre noi ar fi putut-o face.

După o pauză, continuă :

— Să luăm acum cazul nevestei lui Rogers. Persoanele care se impun evidenței sînt bărbatsu și doctorul. Oricare dintre ei ar fi putut face asta la fel de ușor...

Armstrong sări în picioare. Tremura.

— Protestez... e absolut deplasat ! Jur că doza pe care i-am dat-o femeii era perfect...

— Doctore Armstrong !

Vocea calmă, acidă era poruncitoare. Doctorul se opri cu un gest brusc în mijlocul propoziţiunii. Vocea calmă și rece continuă :

— Indignarea dumitale e foarte firească. Cu toate acestea, nu poți să nu recunoști că faptele trebuie privite în față. Ori dumneata, ori Rogers *ați fi putut* administra cu cea mai mare ușurință doza fatală. Să luăm acum în considerație situația celorlalte persoane prezente. Ce posibilitate am fi avut eu, inspectorul Blore, domnișoara Brent, domnișoara Claythorne și domnul Lombard de a administra otrava ? Poate fi vreunul dintre noi în întregime absolvit ? Făcu o pauză : Cred că nu.

Vera spuse mînioasă :

— N-am fost nici o clipă în apropierea bietei femei ! Puteți jura cu toții acest lucru.

Judecătorul Wargrave așteptă o clipă, apoi spuse :

— Atît cît mă ajută memoria, faptele s-au petrecut după cum urmează — vă rog să fiu corectat dacă greșesc. Nevasta lui Rogers a fost ridicată pe canapea de Anthony Marston și de domnul Lombard, iar doctorul Armstrong a venit lîngă ea. L-a trimis pe Rogers după brandy. Ceea ce preocupa atunci pe toți era problema de unde venea vocea pe care tocmai o auzisem. Ne-am dus cu toții în camera de alături, cu excepția domnișoarei Brent, care a rămas în camera asta — singură cu femeia inconștientă.

În obrajii Emilyei Brent apărură pete. Se opri din croșetat.

— E o injurie!

Vocea calmă, necruțătoare continuă:

— Cînd ne-am întors aici, în cameră, dumneata, domnișoară Brent, erai aplecată asupra femeii de pe sofa.

— Oare simpla omenie e o crimă?

— Nu fac decît să stabilesc faptele, preciză judecătorul Wargrave. Apoi a intrat în cameră Rogers cu brandy-ul, în care, firește, ar fi putut foarte bine să toarne ceva — înainte de a intra în cameră. Femeia a băut puțin brandy și curînd după aceea, soțul ei și doctorul Armstrong au ajutat-o să se culce, iar doctorul Armstrong i-a dat un calmant.

— Așa s-a întîmplat, spuse Blore. Absolut exact. Și asta ne scoate din joc pe judecător, pe domnul Lombard, pe mine și pe domnișoara Claythorne.

Vorbea tare și se vedea limpede că jubilează. Țintindu-l cu o privire rece, judecătorul Wargrave murmură:

— Oare? Trebuie să luăm în considerație *orice eventualitate posibilă.*

— Nu înțeleg, tresări Blore.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Sus, în camera ei, nevasta lui Rogers stătea culcată în pat. Calmantul pe care i-l dăduse doctorul începuse să-și facă efectul. Era somnoroasă și docilă. Să presupunem că în clipa aceea s-a auzit un ciocănit la ușă și cineva a intrat aducîndu-i, hai să spunem, o tabletă, sau niște picături cu mesajul: „Doctorul spune să luați asta." Credeți măcar o clipă că n-ar fi

înghițit ascultătoare, fără măcar să se gîndească?

Se făcu tăcere. Blore își mișcă picioarele și se încruntă. Philip Lombard spuse:

— Nu cred nici o clipă această poveste. În afară de asta, nimeni dintre noi n-a părăsit camera în care ne aflam, timp de cîteva ceasuri după aceea. A urmat moartea lui Marston și restul...

Judecătorul spuse:

— Cineva ar fi putut să iasă din dormitor — mai tîrziu.

— Dar atunci ar fi fost Rogers acolo sus, obiectă Lombard.

Doctorul Armstrong se mișcă.

— Nu, spuse el. Rogers s-a dus pînă jos să facă curat în sufragerie și în cămară. Oricine ar fi putut urca atunci în dormitorul femeii, fără a fi văzut.

— Dar, doctore, interveni Emily Brent, femeia ar fi trebuit la acea vreme să doarmă adînc sub influența narcoticului pe care i l-ai dat!

— După toate probabilitățile, da. Dar lucrul nu e cert. Pînă ce nu i-ai prescris unui pacient de mai multe ori un medicament, nu poți să știi cum reacționează. Trebuie uneori să treacă mai mult timp pînă să-și facă efectul un calmant. E în funcție de reacția personală a pacientului față de acel medicament.

— Asta o afirmi dumneata, doctore. Îți convine — ei? îi spuse Lombard.

Din nou Armstrong se întunecă la față de mînie.

Și iar vocea aceea rece, fără pasiune, îi opri cuvintele pe buze :

— Acuzațiile reciproce nu duc la nimic. Faptele — de ele trebuie să ne ocupăm. Sînteți de acord, cred, că lucrurile s-ar fi putut petrece așa cum am spus eu. Admit că probabilitatea nu e prea mare ; deși din nou, depinde de persoana respectivă. Apariția domnișoarei Brent sau a domnișoarei Claythorne într-o astfel de misiune n-ar fi produs nici o surpriză în mintea pacientei. Firește că apariția mea sau a domnului Blore, ori a domnului Lombard ar fi fost neobișnuită — ca să nu spun mai mult — dar cred totuși că vizita ar fi fost primită fără a trezi vreo bănuială.

— Și asta ne duce — *unde* ? întrebă Blore.

VI

Mîngîindu-și buzele, judecătorul Wargrave spuse cu înfățișarea sa atît de inumană și lipsită de pasiune :

— Ne-am ocupat de cea de a doua crimă și am stabilit că nici unul dintre noi nu poate fi complet absolvit de bănuială.

Făcu o pauză și continuă :

— Ajungem acum la moartea generalului Macarthur, care s-a produs azi dimineață. Rog

pe oricine consideră că are un alibi să-l spună. În ceea ce mă privește, voi declara că nu am un alibi valabil. Mi-am petrecut dimineața stînd pe terasă și meditînd asupra situației speciale în care ne aflăm cu toții.

Am stat pe scaunul acela de pe terasă toată dimineața pînă a bătut gongul, dar au existat, îmi închipui, cîteva intervale de timp cînd nu m-a observat nimeni și cînd aș fi putut să cobor spre mare, să-l omor pe general și să mă întorc la scaunul meu. Nu există decît cuvîntul meu că nu am părăsit terasa. În împrejurările de față, nu este de ajuns. Trebuie să existe *dovada.*

— Eu am fost cu domnul Lombard și cu doctorul Armstrong toată dimineața, spuse Blore. Pot s-o confirme.

— Te-ai dus în casă după o frînghie, spuse doctorul Armstrong.

— Sigur, m-am dus. M-am dus drept în casă și m-am întors imediat înapoi. Știți asta.

— Ți-a trebuie cam mult timp...

Blore se înroși :

— Ce dracu vrei să spui, doctore Armstrong ?

— N-am spus decît că ai lipsit cam mult.

— A trebuit s-o găsesc, nu-i așa ? Nu poți să găsești un colac de frînghie într-o clipă.

Judecătorul Wargrave întrebă :

— În lipsa inspectorului Blore, dumneavoastră doi ați fost tot timpul împreună ?

Armstrong răspunse aprins :

— Sigur. Adică... Lombard s-a depărtat cîteva clipe. Eu am rămas pe loc.

Lombard spuse zîmbind :

— Am vrut să văd ce posibilitate există de a semnaliza prin heliograf spre uscat. Voiam să găsesc locul cel mai bun. Am lipsit doar cîteva clipe.

— Exact, aprobă Armstrong. Prea puţin ca să făptuiască o crimă, vă asigur.

— S-a uitat vreunul dintre dumneavoastră la ceas ? întrebă judecătorul.

— Nu.

— Nu aveam ceas, explică Philip Lombard.

Judecătorul spuse calm :

—Cîteva clipe... O precizare prea vagă...

Se întoarse spre silueta ţeapănă care croşeta :

— Domnişoară Brent ?

— M-am plimbat cu domnişoara Claythorne pînă în vîrful insulei. După aceea am stat pe terasă, la soare.

— Parcă nu te-am văzut acolo.

— Nu, eram după colţul casei, înspre răsărit, la adăpost de vînt.

— Şi ai stat acolo pînă la prînz ?

— Da.

— Domnişoară Claythorne ?

Vera răspunse fără greutate, cu o voce clară :

— Am fost cu domnişoara Brent la începutul dimineţii. După aceea am hoinărit puţin. Apoi m-am dus spre mare şi am stat de vorbă cu generalul Macarthur.

Judecătorul Wargrave o întrerupse :

— Cît era ceasul ?

Pentru prima dată, Vera răspunse vag :

— Nu ştiu. Cam o oră înainte de prînz, cred... sau poate mai puţin.

— Era înainte de a fi vorbit noi cu el, sau după ? întrebă Blore.

— Nu ştiu. Era... era foarte ciudat, răspunse Vera tremurînd.

— Cum adică era ciudat ? dori să ştie judecătorul.

Vera spuse cu voce joasă :

— Spunea că o să murim cu toţii... spunea că aşteaptă sfîrşitul. M-a... m-a îngrozit...

Judecătorul dădu din cap :

— Ce ai făcut pe urmă ?

— M-am întors înapoi spre casă. Apoi, chiar înainte de prînz, am ieşit din nou şi m-am plimbat în sus, prin spatele casei. Am fost teribil de agitată toată ziua.

Judecătorul Wargrave îşi mîngîie bărbia :

— Rămîne Rogers. Deşi mă îndoiesc că mărturia sa va adăuga ceva la ceea ce ştim pînă acum.

Chemat în faţa „curţii", Rogers nu avu decît foarte puţine de spus. Fusese ocupat toată dimineaţa cu treburile gospodăriei şi cu pregătirea mesei. Adusese cocteiluri pe terasă înainte de masă şi apoi se dusese sus să-şi mute lucrurile din mansardă în altă cameră. Nu se uitase pe fereastră niciodată în timpul dimineţii şi nu văzuse nimic care ar fi putut avea vreo legătură cu moartea generalului Macarthur. Putea să jure că fuseseră opt figurine de porţelan pe masa din sufragerie cînd a aranjat masa pentru dejun.

Cînd Rogers termină ce avea de spus, se făcu o pauză.

Judecătorul Wargrave tuşi, dregîndu-şi glasul.

Lombard murmură către Vera Claythorne:

— Urmează tragerea concluziilor...

Judecătorul începu:

— Am cercetat împrejurările în care s-au petrecut cele trei crime — cît de bine ne-a stat în putinţă. Deşi în unele cazuri probabilitatea exclude implicarea unora, nu putem afirma totuşi cu hotărîre că vreo persoană poate fi considerată ca absolvită de orice complicitate. Îmi reafirm convingerea fermă că din cele şapte persoane adunate în această cameră, una este un criminal periculos şi probabil dement. Nu avem nici o dovadă cu privire la identitatea respectivei persoane. În această conjunctură, tot ce putem face este să discutăm ce măsuri putem lua pentru a intra în legătură cu cei de pe ţărm şi a cere ajutor, iar în cazul cînd acesta întîrzie (ceea ce este foarte posibil datorită stării timpului), ce măsuri trebuie să luăm ca să ne aflăm în siguranţă.

V-aş ruga pe toţi să vă gîndiţi la aceasta cu atenţie şi să-mi daţi orice sugestii vă vin în minte. Între timp, vă previn pe toţi să fiţi în gardă. Pînă acum, ucigaşul a avut o sarcină uşoară, întrucît victimele nu bănuiau nimic. De acum înainte, e datoria noastră să suspectăm pe fiecare dintre noi. Paza bună trece primejdia rea. Evitaţi orice risc şi fiţi cu ochii-n patru. Asta-i tot.

Philip Lombard murmură încetişor:

— Onorata curte se retrage...

Capitolul al zecelea

I

— Crezi ceva din toate astea? întrebă Vera.

Stătea cu Philip pe pervazul ferestrei din salon. Afară ploua cu găleata, iar vîntul vîjîia în rafale puternice, care se loveau de geamuri.

Philip Lombard îşi plecă uşor capul într-o parte înainte de a-i răspunde. Apoi spuse:

— Vrei să spui dacă cred că bătrînul Wargrave are dreptate cînd spune că e unul dintre noi?

— Da.

— E greu de hotărît. Logic, ştii, are dreptate, şi totuşi...

Vera îi luă vorba din gură:

— Şi totuşi, pare de necrezut!

Philip Lombard făcu o strîmbătură:

— Toată povestea e de necrezut! Dar, după moartea lui Macarthur, nu mai încape nici o îndoială. Nu mai e vorba acum de accidente sau sinucideri. E precis crimă. Trei crime pînă acum.

Vera se-nfioră:

— E ca într-un coşmar. Şi tot nu cred că astfel de lucruri *se pot* întîmpla!

— Ştiu, spuse el cu înţelegere. Imediat se va auzi o bătaie în uşă, te vei trezi şi vei lua ceaiul de dimineaţă.

— O, cum aş vrea să fie adevărat!

Philip Lombard spuse grav:

— Da, dar nu se va întîmpla aşa. Sîntem cu toţii în acest coşmar! Şi trebuie să fim cu multă băgare de seamă de acum înainte.

Vera spuse, coborînd glasul:

— Dacă... dacă este unul dintre ei... cine crezi că e?

Philip Lombard rînji deodată:

— Trebuie să înţeleg că ne-ai exclus pe noi doi? E perfect. Eu ştiu foarte bine că nu sînt ucigaşul şi nu te văd nici pe dumneata, Vera, ca o persoană dezechilibrată. Pari să fii una dintre cele mai sănătoase şi mai tefere fete pe care le-am întîlnit. Mi-aş pune reputaţia în joc că eşti întreagă la minte.

Cu un zîmbet cam strîmb, Vera spuse:

— Mulţumesc.

— Ei, şi acu, domnişoară Claythorne, nu-mi întorci complimentul?

Vera ezită o clipă, apoi spuse:

— Ai recunoscut, îţi aminteşti, cred, că pentru dumneata viaţa omenească nu e ceva sfînt, totuşi nu te pot vedea ca... ca pe omul care a pus să se înregistreze placa aceea de patefon.

— Exact. Dacă ar fi să comit una sau mai multe crime, aş face-o numai pentru ceea ce aş putea scoate din ele. Acest masacru în masă nu e în obiceiul meu. Bun, va să zică ne eliminăm pe noi şi ne concentrăm asupra celor cinci tovarăşi de prizonierat. Care dintre ei este U. N. Owen? Ei bine, ghicind aşa, fără absolut nimic pe care să mă bizui, aş vota pentru Wargrave!

— Oh! Vera părea surprinsă. Se gîndi cîteva clipe şi apoi spuse: De ce?

— Greu de spus exact. Dar, ca să încep cu ceva, e bătrîn şi a prezidat ani de zile curţi de judecată. Adică, s-a substituit lui Dumnezeu Atotputernicul cîteva luni în fiecare an. Asta ţi se poate urca la cap în cele din urmă... Ajungi să te vezi atotputernic, cu puteri de viaţă şi moarte — şi dacă creierul tău are o fisură, s-ar putea să vrei să faci un pas înainte şi să devii Justiţiar, un fel de Judecător Extraordinar.

— Da, cred că e *posibil*... spuse rar Vera.

— Dar dumneata pentru cine votezi?

— Pentru doctorul Armstrong, răspunse ea fără nici o ezitare.

Lombard fluieră încet:

— Doctorul? Ştii, l-aş fi pus ultimul dintre toţi.

Vera dădu din cap:

— Oh, nu! Două dintre morţi au fost provocate prin otrăvire. Asta indică mai degrabă un doctor. Şi apoi, nu poţi trece cu vederea că singurul lucru pe care ştim absolut că l-a luat nevasta lui Rogers este somniferul dat de *el*!

— Da, e adevărat, recunoscu Lombard.

Vera insistă:

— Dacă un doctor ar înnebuni, ar trebui să treacă mult timp pînă cînd cineva ar începe să bănuiască. Şi apoi, doctorii lucrează prea mult, şi fac eforturi prea mari...

— Da, dar mă îndoiesc că l-ar fi putut ucide pe Macarthur. N-ar fi avut vreme în intervalul acela scurt cît l-am lăsat singur... nu... afară

doar dacă n-a fugit iepurește pînă acolo și înapoi, dar mă îndoiesc că e într-o formă atît de bună ca să facă asta și să nu arate nici un semn de oboseală.

— N-a făcut-o atunci. A avut mai tîrziu prilejul.

— Cînd ?

— Cînd s-a dus să-l cheme pe general la masă.

Philip scoase din nou un fluierat ușor. Spuse :

— Așa, va să zică crezi că a făcut-o atunci ? Îți trebuie mult sînge rece pentru asemenea ispravă.

Vera spuse nerăbdătoare :

— Dar ce risca ? Este singurul om de aici care are cunoștințe medicale. Poate declara sub jurămînt că generalul era mort de o oră... și cine-l poate contrazice ?

Philip se uită gînditor la ea.

— Știi, spuse, nu-i o idee rea. Mă întreb...

II

— Cine este, domnule Blore ? Asta vreau să știu : cine este ?

Fața lui Rogers era chinuită. Mîinile îi stăteau încleștate pe bucata de piele de lustruit pe care o ținea în mînă.

Ex-inspectorul Blore expuse :

— Ehei, omule, tocmai asta e întrebarea !

— Unul dintre noi, a zis domnul judecător. Dar cine anume ? Asta vreau să știu. Cine e diavolul cu chip de om ?

— Asta, spuse Blore, am vrea s-o știm cu toții.

— Dar aveți o părere, domnule Blore, spuse Rogers cu șiretenie. Aveți o părere, nu-i așa ?

— S-ar putea să am, admise Blore. Dar asta nu înseamnă că știu ceva sigur. S-ar putea să greșesc. Tot ce pot să spun e că, dacă am dreptate, persoana în chestiune este un tip foarte stăpîn pe sine... foarte, zău așa.

Rogers își șterse fruntea de transpirație. Spuse răgușit :

— E ca într-un coșmar, asta e.

Blore rosti, uitîndu-se la el cu curiozitate :

— Dumneata ai vreo părere, Rogers ?

Valetul dădu din cap și vorbi răgușit :

— Nu știu. Nu știu nimic. Și asta mă scoate din minți... de frică. Fiindcă n-am nici o idee...

III

Doctorul Armstrong spuse cu violență :

— Trebuie să scăpăm de aici... trebuie... trebuie. Cu orice preț !

Judecătorul Wargrave se uita gînditor pe fereastra salonului. Se juca cu șnurul de la ochelari.

— Nu afirm, desigur, că m-aș pricepe să ghicesc cum va fi vremea, spuse el. Dar aș spune

că e foarte puţin probabil să ajungă aici o barcă — chiar dacă s-ar cunoaşte situaţia în care ne aflăm — în mai puţin de 24 ore; şi atunci, numai dacă stă vîntul.

Doctorul Armstrong îşi lăsă capul în mîini şi gemu:

— Şi între timp, putem fi ucişi cu toţii în pat?

— Sper că nu, zise judecătorul Wargrave. Trebuie să luăm toate precauţiile posibile pentru ca un asemenea lucru să nu se întîmple.

Doctorului Armstrong îi trecu prin minte că un bătrîn ca judecătorul ţinea mai mult la viaţă decît un tînăr. Se minunase adeseori de acest fapt în cariera sa profesională. Uite-l pe el, mai tînăr cu vreo douăzeci de ani decît judecătorul, şi totuşi cu un simţ de autoconservare mult inferior.

Judecătorul Wargrave se gîndea: „Ucişi în pat! Doctorii ăştia sînt toţi la fel — gîndesc în clişee. O inteligenţă de duzină."

— Nu uita că sînt de pe acum trei victime, spuse doctorul.

— Desigur. Dar nu trebuie să neglijezi faptul că erau complet nepregătiţi pentru atac. Noi sîntem preveniţi.

Doctorul Armstrong spuse amar:

— Ce putem face? Mai devreme sau mai tîrziu...

— Cred, începu judecătorul Wargrave, că sînt cîteva lucruri pe care le putem face.

— N-avem nici măcar o idee cine ar putea fi...

Judecătorul îşi mîngîie bărbia şi murmură:

— O, ştii, eu n-aş spune asta.

Armstrong îl privi ţintă:

— Vrei să spui că dumneata *ştii*?

Judecătorul Wargrave spuse prudent:

— Dacă-i vorba de dovezi concrete, aşa cum se cer la tribunal, recunosc că n-am nici una. Dar mi se pare, revăzînd întreaga afacere, că o anumită persoană este indicată foarte clar. Da, aşa cred.

Armstrong se uită ţintă la el. Spuse:

— Nu înţeleg.

IV

Domnişoara Brent se urcă sus în dormitor.

Îşi luă Biblia şi se aşeză lîngă fereastră.

O deschise. Apoi, după o clipă de ezitare, o lăsă la o parte şi se duse spre măsuţa de toaletă. Dintr-un sertar scoase un carnet cu coperţi negre.

Îl deschise şi începu să scrie:

S-a întîmplat ceva îngrozitor. Generalul Macarthur a murit. (Vărul lui e căsătorit cu Elsie Macpherson.) Nu mai încape nici o îndoială că a fost omorît. După dejun, judecătorul ne-a spus cîteva lucruri foarte interesante. E convins că ucigaşul e unul dintre noi. Asta înseamnă că unul dintre noi e posedat de diavol. O bănuiam. Care dintre noi este? Toţi se întreabă. Dar numai eu ştiu...

11—3461

Stătu cîtva timp nemișcată. Privirea îi deveni vagă și cețoasă. Creionul îi juca amețit între degete. Cu litere mari de tipar, tremurate și risipite, scrise :

NUMELE UCIGAȘULUI ESTE BEATRICE TAYLOR...

Închise ochii.

Deodată, cu o tresărire, se trezi. Se uită la carnet. Cu o exclamație mînioasă, trase cîteva linii peste literele inegale, strîmbe, ale ultimei propoziții.

Spuse cu glas șoptit :

— Am scris eu asta ? Eu ? Înseamnă că încep să înnebunesc....

V

Furtuna creștea. Vîntul urla izbindu-se de casă.

Toată lumea era în salon. Stăteau îngrămădiți cît mai aproape unul de altul. Și, pe furiș, se observau.

Cînd Rogers aduse tava cu ceai, tresăriră cu toții. Rogers întrebă :

— Să trag perdelele ? O să fie ceva mai plăcut.

Primind aprobarea, trase perdelele și aprinse luminile. Camera păru deodată mai veselă. Umbrele se mai risipiră. Sigur, pînă mîine furtuna o să treacă și o să vină cineva — o să vină o barcă...

— Turnați dumneavoastră ceaiul, domnișoară Brent ? întrebă Vera Claythorne.

Femeia mai în vîrstă răspunse :

— Nu, toarnă-l dumneata, draga mea. Ceainicul ăla e prea greu. Și mi-am rătăcit două gheme din lîna mea gri de croșetat. Sînt tare necăjită...

Vera se duse spre masa de ceai. Se auzi zgomotul și clinchetul voios al porțelanului. Reveneau iarăși la normal.

Ceai ! Binecuvîntatul ceai de după-amiază. Philip Lombard spuse ceva hazliu. Blore răspunse. Doctorul Armstrong povesti o anecdotă. Judecătorul Wargrave, care de obicei detesta ceaiul, sorbea încîntat.

În această atmosferă relaxată apăru Rogers. Era tulburat. Vorbi nervos, cam fără șir :

— Scuzați-mă, vă rog... dar știe cineva... ce s-a întîmplat... cu perdeaua de la baie ?

Lombard ridică brusc capul :

— Perdeaua de la baie ? Ce dracu vrei să spui, Rogers ?

— Nu mai e, domnule, a dispărut. Am fost peste tot să trag toate perdelele, iar cea din baie nu mai era acolo.

— Azi dimineață era acolo ? întrebă judecătorul Wargrave.

— O, da, domnule !

— Ce fel de perdea era ? se interesă Blore.

— Dintr-o pînză impermeabilă, de un roșu aprins, domnule. Se asorta cu faianța roșie.

— Și a dispărut ? întrebă Lombard.

— A dispărut, domnule.

Se priviră unii pe alții.
Blore spuse greoi :
— Ei, și la urma urmei, ce-i cu asta ? E o nebunie... dar toate sînt așa. Oricum, n-are importanță... Nu poți să omori pe nimeni cu o perdea. Uită povestea asta.
— Da, domnule. Mulțumesc, domnule, spuse Rogers.
Ieși închizînd ușa în urma lui.
În cameră, vălul groazei se lăsase din nou. Iar se observau unul pe altul pe furiș.

VI

Veni și ora mesei. Mîncară, se strînse masa. Fusese o masă simplă, mai ales din conserve.
Pe urmă, în salon, tensiunea era aproape prea mare ca să poată fi suportată.
La ora nouă, Emily Brent se ridică în picioare.
— Mă duc să mă culc.
— Și eu, spuse Vera.
Cele două femei urcară sus. Lombard și Blore le însoțiră. Stînd în capul scărilor, cei doi bărbați le văzură intrînd fiecare în camera ei și închizînd ușa. Auziră zgomotul a două zăvoare trase și a două chei răsucindu-se în broască.
Blore spuse cu un rînjet :
— Nu mai e nevoie să le spui să-și încuie ușa !

— Ei, cel puțin noaptea n-au de ce să se teamă, zise Lombard.
Începu să coboare, și celălalt îl urmă.

VII

După o oră, urcară să se culce și cei patru bărbați. Urcară toți, împreună. Din sufragerie, unde aranja masa pentru dimineață, Rogers îi văzu urcînd. Îi auzi oprindu-se pe palierul de deasupra.
Apoi se auzi vocea judecătorului :
— Nu e nevoie, cred, domnilor, să vă sfătuiesc să vă încuiați ușa.
— Mai mult, puneți chiar un scaun în fața ușii. Există mijloace de a se deschide ușile pe dinafară, spuse Blore.
— Dragul meu Blore, necazul cu dumneata e că știi prea multe ! murmură Lombard.
Judecătorul spuse grav :
— Noapte bună, domnilor. Să ne vedem toți cu bine dimineață !
Rogers ieși din sufragerie și se furișă puțin pe scări. Văzu patru siluete intrînd pe patru uși, auzi răsucindu-se patru chei și zgomotul a patru zăvoare.
Dădu din cap.
— E în regulă, murmură.
Se înapoie în sufragerie. Da, totul era pregătit pentru dimineață. Ochii i se opriră pe suportul de sticlă din mijlocul mesei și pe cele șapte figurine de porțelan.

Un rînjet brusc îi transformă fața. Murmură :

— O să am grijă să nu mai facă nimeni vreo poznă în noaptea asta.

Traversînd camera, încuie ușa de la cămară. Apoi, ducîndu-se spre cealaltă ușă care da spre hol, o trase, o încuie și puse cheia în buzunar. Pe urmă, stingînd luminile, se grăbi în sus pe scări spre noul lui dormitor.

Aici nu exista decît o singură posibilitate de ascunzătoare, șifonierul cel mare, și se uită în el imediat. Apoi, încuind ușa și trăgînd zăvorul, se pregăti de culcare.

Își spuse :

„N-o să mai umble nimeni la negrii ăia în noaptea asta. Am avut eu grijă..."

Capitolul al unsprezecelea

I

Philip Lombard obișnuia să se trezească în zori. La fel se întîmplă și în dimineața aceea. Se ridică în cot și ascultă. Vîntul se mai potolise parcă, dar sufla încă. Nu auzea căzînd ploaia...

La ora opt, vîntul bătea mai tare, dar Lombard nu-l auzea. Adormise din nou.

La nouă și jumătate stătea pe marginea patului uitîndu-se la ceas. Îl duse la ureche. Apoi buzele i se desfăcură în acel zîmbet curios, ca de lup, care-i era caracteristic.

Spuse foarte încet :

— Cred că e timpul să fac ceva.

La zece fără douăzeci și cinci bătea la ușa încuiată de la camera lui Blore.

Acesta deschise cu prudență. Avea părul ciufulit și ochii încă tulburi de somn.

Philip Lombard spuse afabil :

— Ai dormit douăzeci și patru de ore ? Ei, asta arată că ai conștiința curată.

— Ce s-a întîmplat ? întrerupse Blore scurt.

Lombard răspunse :

— Te-a chemat cineva... sau ți-a adus ceaiul ? Știi cît e ceasul ?

Blore se uită peste umăr la un mic ceas de voiaj de lîngă pat.

— Zece fără douăzeci și cinci ! N-ai crede că am putut să dorm atît. Unde-i Rogers ?

Philip Lombard spuse :

— Doar ecoul îți răspunde : „Unde-i ?"

— Ce vrei să spui ? întrebă celălalt tăios.

— Vreau să spun că Rogers lipsește. Nu e nici la el în cameră, nici în altă parte. Nici ceainicul nu e pus, și nici focul de la bucătărie aprins.

Blore înjură printre dinți. Apoi rosti :

— Unde dracu poate să fie ? Undeva pe insulă ? Așteaptă-mă să-mi pun niște haine. Vezi dacă ceilalți știu ceva.

Philip Lombard aprobă. Trecu pe rînd pe la ușile încuiate.

Pe Armstrong îl găsi treaz și aproape îmbrăcat. Judecătorul Wargrave, la fel ca și Blore, a trebuit să fie trezit din somn. Vera Claythorne

era îmbrăcată. Camera Emilyei Brent era goală.

Grupul începu să caute prin casă. Camera lui Rogers, așa cum spusese Philip Lombard, era goală. Se vedea că în pat dormise cineva, iar briciul, pămătuful și săpunul erau ude.

— S-a trezit totuși, spuse Lombard.

Vera vorbi încet, cu o voce pe care încerca s-o facă hotărîtă și sigură :

— Nu crezi că se ascunde pe undeva... și ne pîndește ?

— Dragă fată, sînt gata să cred orice despre oricine, îi spuse Lombard. Sfatul meu e să stăm împreună pînă îl găsim.

— Trebuie să fie afară pe insulă, undeva, fu de părere Armstrong.

Blore, care se alăturase și el grupului, îmbrăcat, dar tot nebărbierit, spuse :

— Unde s-a dus domnișoara Brent ? Asta e alt mister.

Dar chiar cînd ajunseră în hol, Emily Brent intră pe ușa din față. Avea pe ea o haină de ploaie.

— Marea e la fel de furioasă. N-aș crede să poată porni azi vreo barcă, le spuse ea.

— Ai hoinărit singură pe insulă, domnișoară Brent ? o întrebă Blore. Nu-ți dai seama că e curată nebunie ?

— Te asigur, domnule Blore, că am fost foarte atentă, spuse Emily Brent.

Blore mormăi :

— L-ai văzut cumva pe Rogers ?

Domnișoara Brent ridică sprîncenele.

— Rogers ? Nu, nu l-am văzut în dimineața asta. De ce ?

Judecătorul Wargrave, bărbierit, îmbrăcat și cu dantura pusă, cobora scările. Se duse spre ușa de la sufragerie, care era deschisă.

— Ha, a pus masa pentru micul dejun, după cîte văd.

— Ar fi putut s-o facă aseară, spuse Lombard.

Intrară cu toții în cameră, privind la farfuriile și tacîmurile aranjate cu grijă. La șirul de cești de pe bufet. La suportul de pîslă pregătit pentru cana de cafea.

Vera fu prima care observă. Îl apucă pe judecător de braț și strînsoarea degetelor ei atletice îl făcu pe bătrînul domn să se strîmbe de durere.

— Negrii ! Priviți ! urlă.

În mijlocul mesei erau numai șase figurine de porțelan.

II

Curînd după aceea, îl găsiră și pe Rogers.

Era în mica spălătorie din curte, unde se dusese să taie surcele pentru focul din bucătărie. Avea încă în mînă toporișca cea mică. Un topor mai mare, mai greu, stătea rezemat de ușă, cu tăișul năclăit. Se potrivea prea bine cu rana adîncă de la ceafa lui Rogers...

III

— E absolut limpede, spuse Armstrong. Ucigașul s-a furișat probabil în spatele lui, a rotit toporul o dată și l-a pocnit în cap, în timp ce omul stătea aplecat.

Blore presăra făină peste coada toporului, căutînd amprente.

— Era nevoie de multă forță, doctore ? întrebă judecătorul Wargrave.

Armstrong spuse grav :

— Ar fi putut s-o facă și o femeie, dacă asta vrei să spui.

Se uită repede în jur. Vera Claythorne și Emily Brent se retrăseseră în bucătărie...

— Fata ar fi putut-o face cu ușurință — e un tip atletic. Domnișoara Brent pare destul de șubredă, dar genul ăsta de femeie are adesea multă forță musculară. Și nu trebuie să uitați că toți bolnavii mintali au o forță de nebănuit.

Judecătorul aprobă gînditor.

Blore se ridică în genunchi, suspinînd :

— Nici o amprentă. Coada toporului a fost ștearsă după aceea.

Se auzi un hohot de rîs — se întoarseră brusc. Vera Claythorne stătea în curte. Striga din toate puterile cu o voce ascuțită, stridentă, zguduită toată de hohote de rîs :

— Sînt albine pe insula asta ? Spuneți-mi ! Unde ne ducem după miere ? Ha ! ha !

Se uitau la ea fără să înțeleagă. Părea că fata asta sănătoasă, echilibrată a înnebunit sub

ochii lor. Continuă pe același ton strident, nefiresc :

— Nu vă holbați așa ! Ca și cum ați crede că sînt nebună. Ce vă întreb e destul de normal. Albine, stupi, roiuri, albine ! Oh, nu înțelegeți ? N-ați citit poezia aceea idioată ? E sus în fiecare dormitor... pusă acolo ca s-o studiați. Am fi putut să înțelegem de la început dacă am fi avut minte. *Șapte negri mititei despicau surcele groase...* Și strofa următoare. O știu toată pe dinafară, vă spun... *Șase negri mititei se jucau c-un stup, netoții...* De-asta întreb... sînt albine aici pe insulă ?... Nu e caraghios ?... Nu e al naibii de caraghios ?...

Începu din nou să rîdă sălbatic. Doctorul Armstrong se apropie de ea. Ridică mîna și o lovi hotărît peste obraz.

Vera respiră greu, sughiță... și înghiți. Rămase nemișcată o clipă, apoi spuse :

— Mulțumesc... mă simt bine acum.

Glasul îi era din nou calm și controlat — glasul unei profesoare de sport energice.

Se întoarse și, traversînd curtea spre bucătărie, spuse :

— Domnișoara Brent și cu mine o să vă pregătim micul dejun. Puteți... să aduceți cîteva surcele... ca să aprindem focul ?

Pe obraz se vedeau urmele roșii ale mîinii doctorului.

În timp ce fata intra în bucătărie, Blore spuse :

— Ei, ai procedat cum trebuie, doctore.

Armstrong răspunse, scuzîndu-se parcă :

— Trebuia ! Isteria ne mai lipsea acum.
— Nu e un tip isteric, spuse Philip Lombard.
Armstrong se declară de acord :
— O, nu. O fată bună, sănătoasă, cu mintea întreagă. Dar șocul acesta brusc. I s-ar putea întîmpla oricui.
Rogers tăiase cîteva lemne înainte de a fi fost omorît. Le adunară și le duseră în bucătărie. Vera și Emily Brent erau ocupate : domnișoara Brent aprindea focul, Vera tăia slănina.
— Vă mulțumesc, spuse Emily Brent. Vom căuta să fim cît mai repede gata... să zicem o jumătate de oră... sau trei sferturi de oră. Apa o să fiarbă repede.

IV

Ex-inspectorul Blore îi spuse lui Philip Lombard cu glasul răgușit, scăzut :
— Știi ce cred ?
— Întrucît abia aștepți să-mi spui, nu merită să mă ostenesc să ghicesc.
Ex-inspectorul Blore nu era omul care să înțeleagă o aluzie fină. Continuă greoi :
— A fost un caz în America. Un bătrîn cu nevasta... amîndoi omorîți cu un topor. În plină zi. Nimeni în casă, în afară de fiica lor și de femeia de serviciu. Cea din urmă, s-a dovedit, n-ar fi putut s-o facă. Fiica era o fată bătrînă, respectabilă. Părea de necrezut. Așa de necrezut, încît au achitat-o. Dar niciodată n-au găsit

altă explicație. Făcu o pauză, apoi spuse : M-am gîndit la asta cînd am văzut toporul... și pe urmă cînd, intrînd în bucătărie, am văzut-o atît de liniștită și senină. Nici un semn de tulburare... Fata... cu izbucnirea ei isterică... e ceva natural... la care te aștepți... nu crezi ?
— Se poate, spuse laconic Philip Lombard.
Blore urmă :
— Dar cealaltă ! Așa de îngrijită și mironosiță... cu șorțul ăla... al nevestei lui Rogers cred... spunînd : „Micul dejun e gata într-o jumătate de oră“... sau așa ceva. Dacă vrei să știi părerea mea, femeia asta e nebună de legat ! Multe fete bătrîne apucă pe drumul ăsta... vreau să spun, nu se apucă de omorît pe scară largă, ci se cam scrîntesc la cap. Din nefericire, ea a apucat-o pe drumul acela. Manie religioasă... crede că e unealta lui Dumnezeu... în sfîrșit, ceva de același gen ! Stă în camera ei... știi... și citește Biblia.
Philip Lombard oftă și spuse :
— Asta nu prea e o dovadă concludentă de dezechilibru mintal, Blore.
Dar Blore continuă, greoi și perseverent :
— Și pe urmă a fost afară... cu haina de ploaie... spunea că s-a dus să se uite cum e marea.
Celălalt dădu din cap :
— Rogers a fost omorît în timp ce tăia lemne pentru foc — adică imediat după ce s-a sculat. Domnișoara Brent n-ar fi avut nevoie să colinde pe-afară cîteva ceasuri după aceea. Dacă

vrei să știi ce cred eu, ucigașul lui Rogers a avut grijă să fie găsit în pat, sforăind.

— Dar nu înțelegi, domnule Lombard ? Dacă femeia ar fi nevinovată, i-ar fi frică să plece hoinărind de una singură. Ar face-o numai dacă ar ști că n-are de ce să-i fie frică. Adică, dacă ea însăși e criminalul.

— Da... e o idee la care nu m-am gîndit.

Adăugă cu un rînjet ușor :

— Încîntat că nu mă mai suspectezi.

Blore spuse cam jenat :

— Te-am bănuit pe dumneata la început... revolverul ăla... și povestea ciudată pe care ai spus-o... sau n-ai spus-o. Dar îmi dau seama acuma că greșeam. Făcu o pauză și continuă : Sper că nici dumneata nu mă crezi vinovat.

Philip zise gînditor :

— S-ar putea să mă-nșel, firește, dar nu cred că ai destulă imaginație pentru treaba asta. Tot ce pot spune e că dacă dumneata ești criminalul, ești un actor strașnic și îmi scot pălăria în fața dumitale. Coborî vocea : Și acum, numai între noi, Blore, și ținînd seama că probabil vom fi amîndoi niște cadavre înainte de sfîrșitul zilei de mîine — ce zici, ai dat atunci o depoziție falsă ?

Blore se mișcă stînjenit de pe un picior pe altul. În cele din urmă spuse :

— Se pare că acum nu mai are nici o importanță. Ei bine, da, Landor era complet nevinovat. Banda m-a mituit... și l-am trimis la răcoare. Bagă de seamă, n-aș recunoaște...

— ...Dacă ar fi vreun martor, sfîrși Lombard cu un rînjet. Rămîne doar între noi doi. Ei, sper că ai scos ceva din treaba aceea.

— Nu atît cît s-ar fi cuvenit. Niște ticăloși, toată banda asta a lui Purcell ! Am fost totuși avansat.

— Iar Landor a fost condamnat pe viață și a murit în închisoare.

— Nu puteam să știu c-o să moară, nu-i așa ? întrebă Blore.

— Nu, ăsta a fost ghinionul dumitale.

— Al meu ? Al lui, vrei să spui.

— Și al dumitale. Deoarece se pare că, de pe urma acestei fapte, și viața dumitale urmează să fie scurtată într-un chip neplăcut.

— A mea ? Blore îl privi țintă. Crezi că am să-l urmez pe Rogers și pe ceilalți ? Nu-s eu ăla ! Mă păzesc foarte bine, dacă vrei să știi.

— Ei... nu-mi plac pariurile. Și chiar așa, dacă mori, n-o să-mi poți plăti.

— Ascultă, domnule Lombard, ce vrei să spui ?

Philip Lombard își arătă dinții :

— Vreau să spun, dragă Blore, că după părerea mea n-ai nici o șansă.

— Ce ?

— Lipsa dumitale de imaginație o să te facă o țintă absolut sigură. Un criminal cu imaginația lui U. N. Owen poate să te prindă-n cursă oricînd va voi el... sau ea...

Blore se înroși. Întrebă furios :

— Dar dumneata ?

Chipul lui Philip Lombard se înăspri, luînd o expresie amenințătoare.

— Eu am o imaginație destul de bună. Am fost în situații grele și înainte, și am scăpat ! Cred... nu vreau să spun mai mult, dar cred că o să scap și din asta.

V

Ouăle erau în tigaie. Vera, în timp ce prăjea pîinea, se gîndea :

„De ce m-am purtat ca o isterică ? A fost o greșeală. Fii calmă, draga mea, calmă..."

Doar se lăudase întotdeauna cu echilibrul ei !

Domnișoara Claythorne a fost minunată... și-a păstrat capul... a pornit imediat înot după Cyril.

De ce se mai gîndește acum la asta ? Totul se terminase... se sfîrșise... Cyril se dusese la fund înainte de a ajunge ea la stîncă. Simțise că o ia curentul și o duce în larg... Se lăsase dusă de val... înotînd liniștit, plutind... pînă ce sosise barca, în cele din urmă...

O lăudaseră pentru curajul și sîngele ei rece...

Numai Hugo nu. Hugo doar se uitase la ea...

Doamne, cum o durea, chiar și acum, să se gîndească la Hugo...

Unde era ? Ce făcea ? Era logodit... însurat ?

— Vera, se arde pîinea !

Vocea Emilyei Brent era aspră.

— Oh, iertați-mă, domnișoară Brent, așa e. Ce proastă sînt !

Emily Brent ridică ultimul ou din grăsimea care sfîrîia.

Punînd o altă bucată de pîine la prăjit, Vera spuse uimită :

— Sînteți minunat de calmă, domnișoară Brent.

Emily Brent răspunse, strîngînd buzele :

— Am fost crescută să nu-mi pierd capul și să nu fac niciodată multă zarvă.

Vera gîndi mecanic :

„Înfrînată... de copil... Asta explică multe..."

Spuse :

— Nu vă e frică ?

Făcu o pauză și apoi adăugă :

— Sau nu vă pasă de moarte ?

Moarte ! Parcă un burghiu mic și ascuțit pătrunse în masa solidă, înghețată din creierul Emilyei Brent. Să moară ? Dar ea n-o să moară ! Ceilalți or să moară... da... dar nu ea, Emily Brent. Fata asta nu înțelegea ! Emilyei nu-i era frică... nici unul din familia Brent nu era fricos. Toți ai ei erau militari... Înfruntau moartea fără să clipească. Duceau o viață dreaptă, la fel cum și ea, Emily Brent, dusese o viață dreaptă... Nu făcuse niciodată nimic de care să-i fie rușine... Așa că, normal, ea n-o să moară...

„Domnul are grijă de oile lui... Să nu-ți fie teamă de groaza morții ; nici de săgeata care zboară ziua..." Era în plină zi acum, nu era nimic de groază... *„Nici unul dintre noi n-o să plece de pe insulă."* Cine spusese asta ? Generalul Macarthur, sigur, al cărui văr se căsătorise cu Elsie Macpherson... Lui părea că *nu-i*

pasă. Părea... chiar... că-i *convenea!* Rău! Aproape un păcat să simţi astfel. Unii oameni s-au gîndit atît de puţin la moarte, încît şi-au luat viaţa. *Beatrice Taylor...* Noaptea trecută o visase pe Beatrice... o visase că era afară, îşi apăsa faţa de geam şi, gemînd, cerea să fie lăsată înăuntru. Dar Emily Brent n-a vrut s-o lase. Pentru că dacă ar fi lăsat-o, s-ar fi întîmplat ceva îngrozitor...

Emily îşi reveni cu o tresărire şi văzu că Vera se uită la ea cam ciudat. Spuse cu vioiciune:

— Totul e gata, nu-i aşa? Să ducem gustarea înăuntru.

VI

Micul dejun decurse într-o atmosferă stranie. Toată lumea era foarte politicoasă.

— Mai doreşti puţină cafea, domnişoară Brent?

— Domnişoară Claythorne, o felie de şuncă?

— Încă o felie de pîine prăjită?

Şase oameni, toţi stăpîni pe ei, normali — în exterior.

Şi în interior? Gînduri care goneau în cerc ca nişte veveriţe în cuşcă...

„Ce urmează? Ce urmează? Cine? Care?“

„O să meargă? Mă îndoiesc. Dar merită să încerc. Dacă mai e vreme. Doamne, dacă mai e vreme...“

„Manie religioasă, asta e... Deşi, dacă te uiţi la ea, cu greu poţi să crezi... Dacă greşesc...“

„E o nebunie — totul e o nebunie. Înnebunesc. Gheme de lînă care dispar... perdeaua roşie... nu are nici un sens. Nu pot să pricep...“

„Ce prost, a crezut tot ce i-am spus. A fost uşor... Trebuie să fiu prudent, totuşi, foarte prudent“.

„Şase figurine de porţelan... numai şase... cîte or să rămînă pînă desearăă?...“

— Cine doreşte ultimul ou?

— Marmeladă?

— Mulţumesc, mai vreţi o felie de pîine?

Şase oameni, comportîndu-se normal la micul dejun...

Capitolul al doisprezecelea

I

Masa se isprăvi.

Judecătorul îşi drese glasul. Spuse cu o voce clară, autoritară:

— Cel mai bine ar fi, cred, să ne întîlnim ca să discutăm situaţia. Să zicem peste o jumătate de oră, în salon?

Toată lumea se declară de acord.

Vera începu să adune farfuriile. Spuse:

— O să strîng masa şi o să spăl vasele.

— O să vi le ducem noi în bucătărie, se oferi Philip Lombard.

— Mulţumesc.

Emily Brent se ridică, dar se aşeză din nou. Zise:

— O, Doamne!

— S-a întîmplat ceva, domnişoară Brent ? se interesă judecătorul.

Emily se scuză :

— Iertaţi-mă. Aş vrea s-o ajut pe domnişoara Claythorne, dar nu ştiu ce am. Mă simt puţin ameţită.

— Ameţită ? Doctorul Armstrong veni lîngă ea : Destul de firesc. Şoc cu întîrziere. Pot să-ţi dau ceva ca să...

— Nu !

Cuvîntul îi izbucni de pe buze ca o explozie. Îi luă pe toţi pe neaşteptate. Doctorul Armstrong se înroşi tot.

Nu puteai să nu citeşti teama şi bănuiala în privirea ei.

— Cum doreşti, domnişoară Brent, spuse doctorul rigid.

— Nu vreau să iau nimic... absolut nimic. O să stau aici liniştită pînă îmi trece ameţeala.

Terminară cu strînsul mesei.

— Mă pricep puţin la gospodărie, spuse Blore. Să-ţi dau o mînă de ajutor, domnişoară Claythorne ?

— Mulţumesc, îi răspunse Vera.

Emily Brent rămase singură în sufragerie.

Un timp auzi un murmur slab de glasuri din bucătărie.

Ameţeala îi trecea. Era somnoroasă, ar fi putut adormi uşor.

Simţea un bîzîit în urechi — sau era un bîzîit adevărat ?

„Parc-ar fi o albină... un bondar..." se gîndi ea.

Imediat văzu şi albina. Se urca pe geam... Parcă Vera Claythorne vorbise de albine în dimineaţa asta.

Albine şi miere...

Îi plăcea mierea. Miere în fagure, să ţi-o scoţi singură într-un săculeţ de muselină. Pic, pic, pic...

Era cineva în cameră... cineva ud leoarcă şi de pe care curgea apă... *Beatrice Taylor, care ieşise din rîu...*

Trebuia doar să întoarcă privirea şi o vedea.

Dar nu putea să-ntoarcă capul...

Ce-ar fi să strige ?...

Dar nu putea să strige...

Nu mai era nimeni în casă. Era complet singură...

Auzi paşi... paşi care se furişau uşor pînă în spatele ei. Paşii împleticiţi ai fetei înecate...

În nări simţi un miros umed, umed şi rece...

Pe fereastră albina bîzîia — bîzîia...

Şi pe urmă simţi înţepătura.

Acul albinei pe gît...

II

Stăteau în salon şi o aşteptau pe Emily Brent.

— Să mă duc s-o chem ? se oferi Vera Claythorne.

— O clipă, spuse Blore repede.

Vera se aşeză din nou. Toată lumea îl privi întrebător pe Blore, care începu :

— Ascultați cu toții aici, părerea mea : nu trebuie să-l căutăm pe autorul tuturor acestor crime mai departe decît în sufragerie, în clipa asta. Pot să jur că femeia e criminalul !

— Și motivul ?... întrebă Armstrong.

— Manie religioasă. Ce spui, doctore ?

— Perfect posibil. N-am nimic de zis. Dar, desigur, nu avem dovezi.

— Era foarte ciudată în bucătărie cînd pregăteam micul dejun, spuse Vera. Ochii ei... Vera se cutremură.

— Nu poți s-o judeci după asta, fu de părere Lombard. Cu toții sîntem puțin tulburați acum.

— Mai e ceva, spuse Blore. E singura care n-a vrut să dea nici o explicație în legătură cu acuzația de pe placa de patefon. De ce ? Fiindcă n-avea nici una.

Vera se mișcă pe scaun :

— Asta nu e chiar adevărat. Mi-a spus mie... după aceea...

— Ce ți-a spus, domnișoară Claythorne ? întrebă Wargrave.

Vera repetă povestea Beatricei Taylor.

— O poveste perfect sinceră, remarcă judecătorul Wargrave. Mie personal nu mi-ar fi greu s-o accept. Spune-mi, domnișoară Claythorne, părea să fie tulburată de un sentiment de vină sau de remușcare pentru atitudinea pe care o avusese ?

— Cîtuși de puțin, spuse Vera. Nu părea de loc mișcată.

— Inimi de piatră, fetele astea bătrîne și cinstite ! Invidie, mai ales ! spuse Blore.

— E unsprezece fără cinci, remarcă judecătorul Wargrave. Cred că ar trebui s-o invităm pe domnișoara Brent să ia parte la discuția noastră.

Blore întrebă :

— Nu intenționați să faceți nimic ?

— Nu văd ce am putea face, spuse judecătorul. Bănuielile noastre sînt, pentru moment, numai bănuieli. O să-l rog, totuși, pe doctorul Armstrong să observe foarte atent purtarea domnișoarei Brent. Să mergem acum în sufragerie.

O găsiră pe Emily Brent pe scaunul unde o lăsaseră. Din spate nu văzură nimic ciudat, în afară de faptul că părea să nu-i fi auzit intrînd în cameră.

Și apoi îi văzură fața — congestionată, cu buzele vinete și ochii ficși.

— Dumnezeule, e moartă ! exclamă Blore.

III

Vocea subțire, liniștită a judecătorului Wargrave spuse :

— Încă unul dintre noi absolvit... prea tîrziu !

Armstrong se aplecă deasupra moartei. Mirosi buzele, dădu din cap, se uită la pleoape.

— Cum a murit, doctore ? întrebă Lombard nerăbdător. N-avea nimic cînd am lăsat-o aici !

Armstrong se uita atent la un semn pe partea dreaptă a gîtului. Spuse :

— Asta e urma unei seringi hipodermice.

Dinspre fereastră se auzi un zumzăit. Vera strigă :

— Uitaţi-vă... o albină... *un bondar*. Amintiţi-vă ce vă spuneam dimineaţa !

Armstrong spuse sever :

— Nu albina a înţepat-o ! O mînă omenească a ţinut seringa.

— Ce otravă a fost injectată ? întrebă judecătorul.

— O cianură, presupun, răspunse Armstrong. Probabil cianură de potasiu, ca şi la Anthony Marston. Probabil că a murit aproape imediat, prin asfixiere.

— Dar *albina* aceea ? ţipă Vera. Să fie doar *o coincidenţă ?*

Lombard spuse sumbru :

— O, nu, nu e coincidenţă ! E tenta de culoare locală adusă de ucigaşul nostru. E o fiară jucăuşă. Îi place să se ţină cît mai mult de blestemata aceea de poezioară !

Pentru prima dată vocea îi era inegală, aproape stridentă, ca şi cum pînă şi nervii lui, căliţi într-o lungă carieră plină de riscuri şi întîmplări periculoase, cedaseră în cele din urmă.

Spuse cu violenţă :

— E o nebunie ! Nebunie curată... sîntem nebuni, nebuni cu toţii !

— Mai avem încă, sper, puterea de a raţiona, spuse calm judecătorul. *A adus cineva o seringă hipodermică aici în casă ?*

— Da, eu, spuse doctorul Armstrong, cu o voce nu prea sigură.

Patru perechi de ochi se aţintiră asupra lui. Îşi făcu singur curaj împotriva bănuielii adînci, ostile din ochii lor. Spuse :

— Totdeauna călătoresc cu una la mine. Majoritatea doctorilor procedează aşa.

Judecătorul Wargrave spuse calm :

— Foarte adevărat. Vrei să ne spui, doctore, unde e acum seringa aceea ?

— În valiza din cameră.

— Am putea, eventual, să controlăm.

Toţi cinci urcară sus — o procesiune tăcută. Conţinutul valizei fu răsturnat pe podea. Seringa hipodermică nu era nicăieri.

IV

Armstrong spuse furios :

— A luat-o cineva !

În cameră se aşternu tăcerea.

Armstrong stătea cu spatele la fereastră. Patru perechi de ochi îl fixau, negri de bănuială şi acuzare. El se uita de la Wargrave la Vera şi repeta neputincios — slab :

— Vă spun că a luat-o cineva.

Blore se uită la Lombard, care-i întoarse privirea.

— Sîntem cinci în cameră, spuse judecătorul. *Unul dintre noi e criminalul.* Situaţia este

extrem de gravă. Trebuie să facem totul pentru a-i proteja pe cei patru dintre noi care sînt nevinovați. Te rog, doctore Armstrong, să-mi spui ce medicamente ai la dumneata ?

— Am o cutioară cu medicamente aici. O puteți examina. O să găsiți ceva pentru dormit — tablete de trional și sulfonal — un pachet de bromură, bicarbonat de sodiu, aspirină. Nimic altceva. Nu am cianură la mine.

— Și eu am niște tablete de dormit — sulfonal cred, spuse judecătorul. Presupun că sînt mortale... într-o doză suficient de mare. Dumneata, domnule Lombard, ai un revolver.

— Și ce dacă am ? spuse îndîrjit Philip Lombard.

— Atît numai. Propun ca provizia de medicamente a doctorului, tabletele mele de sulfonal, revolverul dumitale și tot ce mai există în materie de medicamente sau arme de foc să fie adunate la un loc și puse în siguranță. Iar după ce se face asta, să ne supunem fiecare unei percheziții — atît corporale cît și a lucrurilor.

— Al naibii să fiu dacă renunț la revolver ! spuse Lombard.

Wargrave vorbi cu asprime :

— Domnule Lombard, ești un tînăr bine făcut și puternic, dar și ex-inspectorul Blore e un om cu un fizic puternic. Nu știu care ar fi rezultatul unei lupte între voi, dar pot să-ți spun atît : de partea lui Blore, ajutîndu-l cît vom putea mai bine, vom fi și noi, eu, doctorul Armstrong și domnișoara Claythorne. Îți dai seama,

cred, că dacă te gîndești să te împotrivești, șansele dumitale vor fi destul de mici.

Lombard își azvîrli capul pe spate. Își arătă dinții aproape într-un mîrîit.

— Ei, foarte bine, atunci. Dacă totul era aranjat...

Judecătorul Wargrave dădu aprobator din cap :

— Ești un tînăr cu judecată. Unde ți-e revolverul ?

— În sertarul mesei de lîngă pat.

— Bun.

— Vi-l aduc.

— Cred că ar fi mai bine să venim cu dumneata.

Philip spuse cu un zîmbet care semăna și mai mult cu un mîrîit :

— Al naibii de bănuitor ești, nu crezi ?

O luară pe coridor pînă la camera lui Lombard.

Philip se duse la noptieră și trase sertarul. Apoi se dădu înapoi cu o înjurătură.

Sertarul noptierei era gol.

V

— Vă declarați satisfăcuți ? întrebă Lombard.

Se dezbrăcase pînă la piele și fusese controlat meticulos (ca și camera) de ceilalți trei bărbați. Vera Claythorne era afară, pe coridor.

Cercetările urmară metodic. Armstrong, judecătorul și Blore se supuseră pe rînd controlului.

Cei patru ieșiră din camera lui Blore și se apropiară de Vera. Judecătorul fu cel care vorbi:

— Sper că înțelegi, domnișoară Claythorne, că nu putem face excepții. Revolverul acela trebuie găsit. Ai, presupun, un costum de baie la dumneata ?

Vera dădu din cap.

— Atunci, o să te rog să te duci în cameră, să-l pui și să vii din nou aici.

Vera intră în cameră și închise ușa. În mai puțin de un minut reapăru într-un costum de baie strîmt, de mătase.

Wargrave aprobă din cap :

— Mulțumesc, domnișoară Claythorne. Acum, te rog să rămîi aici pînă ce-ți controlăm camera.

Vera așteptă răbdătoare pe coridor pînă ce ieșiră. Pe urmă intră ea înăuntru, se îmbrăcă și se reîntoarse lîngă ei.

Judecătorul spuse :

— Sîntem acum siguri de un lucru. Nu există arme sau medicamente otrăvitoare în posesia nici unuia dintre noi cinci. Asta e un punct bun. O să punem acum medicamentele la loc sigur. Există, cred, un dulap pentru argintărie în bucătărie, nu-i așa ?

— Foarte bine, dar cine o să țină cheia ? întrebă Blore. Presupun că dumneata !

Judecătorul Wargrave nu răspunse.

Coborî în bucătărie și ceilalți îl urmară. Acolo se afla o lădiță în care se țineau argintăria și tacîmurile. După instrucțiunile judecătorului diferitele medicamente au fost puse acolo și încuiate. Apoi, tot la instrucțiunile lui Wargrave, lădița a fost pusă în dulapul de bucătărie, pe care-l încuiară. Judecătorul dădu cheia de la lădiță lui Philip Lombard, iar cheia de la dulap lui Blore, spunîndu-le :

— Dumneavoastră doi sînteți cei mai puternici ca fizic. Ar fi greu pentru oricare să ia cheia de la celălalt. Ar fi imposibil pentru oricare dintre noi trei. Dacă cineva ar sparge dulapul... sau lădița... ar face zgomot... ar fi greu să nu atragă atenția.

Făcu o pauză, apoi urmă :

— O problemă serioasă ne stă în față. *Ce s-a întîmplat cu revolverul domnului Lombard ?*

— Mi se pare că proprietarul e persoana cea mai în măsură s-o știe, spuse Blore.

Lui Lombard nările îi păliră de furie.

— Tîmpitule, cap de bou ce ești ! Ți-am spus că mi-a fost furat !

— Cînd l-ai văzut ultima dată ? întrebă Wargrave.

— Aseară. Era în sertar cînd m-am culcat... pregătit pentru orice eventualitate.

Judecătorul dădu din cap și spuse :

— Cred că a fost luat azi-dimineață, în zăpăceala cu căutarea lui Rogers, sau după ce a fost descoperit.

— Bănuiesc că e ascuns undeva prin casă. Trebuie să-l căutăm, spuse Vera.

Judecătorul Wargrave își mîngîie bărbia.

— Mă îndoiesc că cercetarea noastră va avea vreun rezultat. Ucigașul a avut destul timp să găsească o ascunzătoare. Nu cred că vom găsi ușor revolverul.

Blore spuse deodată :

— Nu știu unde e revolverul, dar pariez că știu unde e altceva — seringa hipodermică. Urmați-mă.

Deschise ușa de la intrare și o luă în jurul casei.

La o mică distanță de fereastra sufrageriei găsi seringa. Lîngă ea era o figurină de porțelan spartă — cel de al cincilea negru, spart.

Blore spuse satisfăcut :

— Singurul loc unde putea să fie. După ce a omorît-o, a deschis fereastra, a aruncat seringa, a luat figurina de pe masă și a azvîrlit-o și pe ea.

Nu erau amprente pe seringă. Fusese ștearsă cu grijă.

Vera spuse cu hotărîre :

— Acum, hai să căutăm revolverul.

— Neapărat, aprobă judecătorul Wargrave. Dar în timpul acesta, să avem grijă să stăm împreună. Nu uitați că dacă ne despărțim, ucigașul poate să acționeze.

Cercetară cu grijă casa, din pod pînă în pivniță, dar fără rezultat. Revolverul nu era nicăieri.

Capitolul al treisprezecelea

I

„Unul dintre noi... unul dintre noi... unul dintre noi..."

Trei cuvinte, repetate la nesfîrșit, imprimîndu-se ceas după ceas în mințile înfricoșate ale celor cinci.

Cinci oameni — cinci oameni îngroziți. Cinci oameni care se observau, care nu-și mai dădeau osteneala să-și ascundă tensiunea nervoasă.

Acum, era doar puțină prefăcătorie — lipsea masca formală a conversației. Erau cinci dușmani, legați împreună printr-un instinct reciproc de autoconservare.

Și dintr-o dată, toți începură să semene mai puțin a ființe umane. Reveneau la tipuri mai bestiale. Judecătorul Wargrave stătea ghemuit, ca o bătrînă, prudentă broască țestoasă, nemișcat, cu ochii pătrunzători și vioi. Ex-inspectorul Blore părea și mai greoi și grosolan la înfățișare. Avea mișcările unui animal încet. Ochii îi erau congestionați, injectați. Avea un aer de ferocitate și stupizenie laolaltă. Era ca o fiară încolțită, gata să-și atace urmăritorii. Cît despre Philip Lombard, simțurile lui păreau mai degrabă ascuțite decît adormite. Urechea îi reacționa la cele mai mici zgomote. Pasul îi era mai ușor și mai iute, corpul suplu și grațios. Și zîmbea adesea, arătîndu-și dinții lungi și albi.

Vera Claythorne părea foarte liniștită. Mai tot timpul stătea ghemuită într-un scaun. Ochii

îi stăteau pironiţi în gol. Părea uluită. Parcă era o pasăre care se izbise cu capul de geam şi fusese culeasă de o mînă omenească. Şi acum sta ghemuită, îngrozită, incapabilă să se mişte, sperînd să se salveze prin imobilitate.

Armstrong era într-o stare de nervi jalnică. Se frămînta tot timpul, şi mîinile îi tremurau. Îşi aprindea ţigară după ţigară, ca să le stingă aproape imediat. Ceea ce părea să-l chinuiască cel mai mult era inactivitatea forţată la care îi silea situaţia. Din cînd în cînd izbucnea într-un torent de cuvinte nervoase.

— N-ar trebui să stăm aici fără să facem nimic ! Trebuie să existe *ceva* — sigur, sigur că există *ceva* pe care să-l putem face. Dacă am aprinde un foc...?

— Pe vremea asta ? spuse greoi Blore.

Ploua din nou cu găleata. Vîntul bătea în rafale intermitente. Răpăitul deprimant al ploii aproape îi înnebunea.

Printr-un acord tacit, adoptaseră un fel de plan de campanie : stăteau cu toţii în salonul cel mare ; numai o singură persoană putea să iasă din cameră ; celelalte patru aşteptau pînă se întorcea a cincea.

— E numai o chestiune de timp, spuse Lombard. Vremea se va însenina. Atunci vom putea să facem ceva... să semnalizăm... să aprindem un foc... să facem o plută... ceva !

Armstrong izbucni deodată într-un rîs ca un cotcodăcit :

— Chestiune de timp... *de timp ?* Nu ne putem permite să aşteptăm. N-avem timp. O să murim cu toţii...

Judecătorul Wargrave spuse, şi vocea lui subţire şi clară era plină de o hotărîre pătimaşă :

— Nu, dacă vom fi prevăzători. *Trebuie să fim prevăzători.*

Masa de prînz au luat-o la ora obişnuită — dar fără nici o formalitate convenţională. Toţi cinci s-au dus la bucătărie. În cămară au găsit o mare provizie de conserve. Au deschis o conservă de limbă şi două de fructe. Au mîncat stînd în picioare în jurul mesei. Apoi, tot împreună s-au întors în salon — ca să stea acolo — să stea păzindu-se unul pe altul.

Gîndurile care le umblau prin cap erau anormale, febrile, bolnave...

„E Armstrong... s-a uitat acum la mine cu coada ochiului... are ochi de nebun... e complet nebun... Poate nici nu e doctor... Asta e, desigur... E un nebun, scăpat din casa vreunui doctor... care pretinde că e doctor... Asta e adevărul... Să le spun ?... Să ţip... ? Nu, nu trebuie să-l pun în gardă... Şi pe urmă, ştie să se poarte ca un om normal... Cît e ceasul ?... Numai trei şi un sfert !... O, Doamne, o să înnebunesc şi eu... *Da, e Armstrong...* Mă pîndeşte acum..."

„Pe mine n-o să mă prindă ! Ştiu să-mi port de grijă... Am fost şi altă dată în situaţii grele... Unde dracu e revolverul ăla ?... Cine l-a luat ?... Cine-l are ? Nimeni... ştim asta. Am fost toţi căutaţi... Nimeni *nu poate* să-l aibă... *Dar cineva ştie unde este...*"

„Fiecare e pe cale să-nnebunească... Cu toţii au să înnebunească... Le e frică de moarte... tuturor ne e frică de moarte... Şi mie mi-e frică de moarte... Da, dar asta nu opreşte moartea să vină... *Dricul e la uşă, domnule !* Unde am citit asta ? Fata... O s-o supraveghez. Da, o s-o supraveghez pe fată..."

„Patru fără douăzeci... numai patru fără douăzeci... poate a stat ceasul... Nu înţeleg... nu, nu înţeleg... Un astfel de lucru nu se poate întîmpla... *se întîmplă*... De ce nu ne trezim ? Să ne trezim — ziua Judecăţii de apoi... nu, nu asta ! Dacă aş putea gîndi... Capul... se întîmplă ceva cu capul... o să plesnească... o să crape... nu se poate întîmpla un astfel de lucru... cît e ceasul ? O, Doamne, e numai patru fără un sfert."

„Trebuie să nu-mi pierd capul... trebuie să nu-mi pierd capul... Să nu-mi pierd capul... Totul e perfect clar... totul plănuit. Dar nimeni nu trebuie să bănuiască. Trebuie să prindă momeala. Trebuie ! Care dintre ei ? Asta e întrebarea — care dintre ei ? Cred... da, cred că mai curînd... da... *el.*"

Cînd ceasul bătu ora cinci, săriră cu toţii.

— Vrea cineva ceai ? întrebă Vera.

Se făcu o clipă de tăcere.

— Aş dori o ceaşcă, spuse Blore.

Vera se ridică :

— Mă duc să-l fac. Puteţi sta aici.

Judecătorul spuse blînd :

— Cred, dragă domnişoară, că am prefera cu toţii să venim şi să asistăm la prepararea lui.

Vera se holbă, apoi rîse scurt, aproape isteric :

— Desigur ! Aţi prefera !

Cinci oameni s-au dus la bucătărie. Cînd ceaiul a fost gata, au băut Vera şi Blore. Ceilalţi trei au luat whisky — au deschis o sticlă nouă şi au folosit un sifon dintr-o ladă nedesfăcută.

Judecătorul murmură cu un zîmbet de reptilă :

— Trebuie să fim foarte prevăzători...

Se înapoiară în salon. Deşi era vară, camera era întunecată. Lombard întoarse comutatorul, dar lumina nu se aprinse. Spuse :

— Sigur ! Motorul nu merge fiindcă Rogers nu s-a dus să-l controleze.

Ezită o clipă, apoi continuă :

— Cred că am putea să ne ducem şi să-i dăm drumul.

Judecătorul Wargrave spuse :

— E un pachet de lumînări în cămară, l-am văzut. Mai bine să folosim lumînările.

Lombard se duse după lumînări. Ceilalţi patru rămaseră în salon privindu-se unul pe altul.

Se întoarse cu o cutie de lumînări şi o grămadă de farfurioare. Au fost aprinse cinci lumînări şi puse în salon.

Era ora şase fără un sfert.

II

La şase şi douăzeci, Vera simţi că îi era cu neputinţă să mai stea acolo. Se va duce sus în cameră şi îşi va uda cu apă rece capul şi tîmplele care o dureau.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Apoi își aminti, se întoarse și luă o lumînare din cutie. O aprinse, lăsă puțină ceară să se scurgă într-o farfurioară și lipi lumînarea. Apoi ieși din cameră, închizînd ușa în urma ei și lăsîndu-i înăuntru pe cei patru bărbați. Sui scările, și o luă pe culoar pînă la camera ei.

Deschise ușa, dar se opri deodată și stătu nemișcată.

Nările îi tremurau.

Marea... mirosul mării de la St. Tredennick.

Asta era. Nu putea să greșească. Era mirosul de pe plajă din ziua aceea — fluxul... și stîncile acoperite cu iarbă de mare... care se usca la soare.

„Pot să înot pînă la insulă, domnișoară Claythorne ?“

„De ce nu pot să înot pînă la insulă ?...“

Mormoloc rîzgîiat, plîngăcios și imposibil ! Dacă n-ar fi el, Hugo ar fi bogat... ar putea să se însoare cu fata pe care o iubea...

Hugo...

Sigur... sigur... nu era Hugo lîngă ea ? Nu, o aștepta în cameră...

Făcu un pas înainte. Curentul prinse flacăra lumînării. Clipi și se stinse...

În întuneric i se făcu deodată frică...

„Nu fi proastă, se îndemnă singură. Totul e în regulă. Ceilalți sînt jos. Toți patru. Nu e nimeni în cameră. Nu poate să fie. Ai închipuiri, fată.“

Dar mirosul acela — mirosul plăjii de la St. Tredennick... asta nu era închipuire. *Era adevărat.*

Și *era* cineva în cameră... Auzise ceva — sigur că auzise ceva....

Și atunci, în timp ce stătea acolo, la pîndă... o mînă rece, vîscoasă o atinse pe gît... o mînă umedă, mirosind a mare...

III

Vera urlă. Urlă într-una — urlete de groază fără seamăn — strigăte sălbatice, disperate, de ajutor.

Nu auzi zgomotele de jos, pocnetul unui scaun răsturnat, o ușă deschizîndu-se, pași de bărbați alergînd pe scări. Era conștientă numai de o groază supremă.

Și deodată, în ușă pîlpîiră lumini — lumînări — în cameră năvăliră bărbații.

— Ce dracu ? Ce s-a întîmplat ? Doamne, Dumnezeule, ce este ?

Tremurînd toată, Vera făcu un pas înainte și se prăbuși pe podea.

Își dădu seama ca prin vis că cineva se apleca deasupra ei și încerca să-i ridice capul.

Apoi, la o exclamație bruscă : „Dumnezeule, uitați-vă !“ își reveni. Deschise ochii și ridică capul. Văzu la ce se uitau bărbații cu lumînările.

O fîșie largă de iarbă de mare umedă atîrna din tavan. Asta o atinsese pe gît în întuneric

şi asta luase ea drept o mînă vîscoasă, o mînă înecată venind din morţi ca să-i ia viaţa !

Începu să rîdă isteric. Spuse :

— Era iarbă de mare... doar iarbă de mare... asta mirosea...

Şi din nou leşină — valuri după valuri de greaţă. Din nou cineva îi sălta capul şi i-l susţinea.

Parcă treceau veacuri. Cineva îi dădea ceva de băut — apăsîndu-i paharul de buze. Simţi miros de brandy.

Era gata să înghită cu recunoştinţă băutura cînd, deodată, un avertisment — ca un clopot de alarmă — îi sună în creier. Se ridică, împingînd paharul la o parte.

Întrebă tăios :

— De unde aţi luat-o ?

Blore fu cel care răspunse. Se uită mirat o clipă înainte de a vorbi :

— Am luat-o de jos.

— Nu vreau s-o beau, strigă Vera.

O clipă, domni tăcerea, apoi Lombard rîse. Spuse apreciativ :

— Bravo, Vera. Nu ţi-ai pierdut firea... chiar dacă te-ai speriat de moarte. O să aduc o sticlă nouă, nedeschisă încă.

Ieşi repede.

Vera spuse nesigur :

— Mă simt bine acum. O să beau nişte apă.

Armstrong o ajută să se ridice în picioare. Clătinîndu-se şi sprijinindu-se de el, Vera se duse pînă la chiuvetă. Dădu drumul la robinet şi pe urmă umplu paharul.

— Brandy-ul n-avea nimic, spuse indignat Blore.

— De unde ştii ? întrebă Armstrong.

Blore vorbi furios :

— N-am pus nimic în el. La asta te referi, cred.

— Nu spun că dumneata ai pus, preciză Armstrong. Ai fi putut s-o faci dumneata, sau altul ar fi putut băga ceva în sticlă, tocmai pentru acest caz.

Lombard se întoarse în cameră. Avea o sticlă nouă de brandy şi un tirbuşon. Îi vîrî Verei sub nas sticla sigilată.

— Uite aici, fată. Nici o escrocherie. Rupse poleiala şi scoase dopul. Noroc că e o cantitate suficientă de alcool în casă. Frumos din partea lui U. N. Owen.

Vera era scuturată de un tremur violent.

Armstrong, care ţinu paharul în timp ce Philip turna brandy, spuse :

— Ai face mai bine să bei asta, domnişoară Claythorne. Ai avut un şoc neplăcut.

Vera bău puţin alcool. Culoarea îi reveni în obraji.

Philip Lombard spuse rîzînd :

— Ei bine, iată o crimă care n-a mers după plan !

Vera vorbi aproape în şoaptă :

— Credeţi... că asta a urmărit ?

Lombard dădu din cap :

— Se aştepta să mori de spaimă ! Sînt oameni care ar fi murit, nu-i aşa, doctore ?

Armstrong nu se pronunţă. Spuse cu îndoială :

— Hm, greu de spus. Persoană tînără, sănătoasă, fără afecţiuni cardiace. Improbabil. Pe de altă parte...

Luă paharul cu brandy pe care îl adusese Blore. Băgă degetul în el şi îl puse cu mare grijă pe limbă. Expresia nu i se schimbă. Spuse cu îndoială :

— Hm, are gustul normal.

Blore păşi furios înainte şi începu să strige :

— Dacă îndrăzneşti să spui că am vreun amestec în poveştile astea, îţi zdrobesc creierii.

Vera, refăcută de brandy, încercă o diversiune :

— Unde e judecătorul ?

Cei trei bărbaţi se priviră.

— *E ciudat...* Credeam c-a urcat sus cu noi.

Blore spuse :

— *Şi eu la fel...* Dumneata, doctore, nu-ţi aminteşti ? Ai venit pe scări în urma mea.

Armstrong spuse :

— Credeam că mă urmează... Sigur că urcă mai încet decît noi. E un om bătrîn.

Se uitară din nou unul la altul.

— E al naibii de ciudat... spuse Lombard.

— Trebuie să-l căutăm, strigă Blore.

Porni spre uşă. Ceilalţi îl urmau, Vera încheind şirul.

În timp ce coborau scările, Armstrong spuse peste umăr :

— Îmi închipui că a rămas în salon.

Traversară holul. Armstrong strigă tare :

— Wargrave, Wargrave, unde eşti ?

Nici un răspuns. O tăcere de moarte umplea casa — nu se auzea decît răpăitul uşor al ploii.

Apoi, la uşa salonului, Armstrong se opri înlemnit. Ceilalţi se îngrămădiră şi se uitară peste umărul lui.

Judecătorul Wargrave stătea în scaunul cu spătar înalt din fundul camerei. Două lumînări ardeau de fiecare parte. Dar ceea ce îi făcu să tresară fu toga roşie în care era îmbrăcat şi peruca de judecător de pe cap...

Doctorul Armstrong le făcu semn celorlalţi să stea pe loc, iar el se îndreptă, clătinîndu-se ca un om beat, spre figura tăcută, holbată.

Se aplecă înainte, privindu-i faţa liniştită. Apoi, cu o mişcare iute, ridică peruca, şi aceasta, căzînd la pămînt, dezvălui fruntea înaltă şi chelia, cu o pată rotundă chiar în mijloc, din care se prelinsese ceva.

Doctorul Armstrong ridică mîna fără viaţă şi căută pulsul. Apoi se întoarse spre ceilalţi.

Vorbi — şi vocea îi era fără expresie, moartă, îndepărtată :

— *A fost împuşcat...*

— Dumnezeule — *revolverul* ! exclamă Vera.

Doctorul spuse cu aceeaşi voce fără viaţă :

— I-a străpuns capul. Instantaneu.

Vera se aplecă spre perucă. Spuse, cu glasul îngrozit :

— *Lîna gri pe care o pierduse domnişoara Brent !*

— Şi perdeaua roşie de la baie... spuse Blore.

— Va să zică, pentru asta i-au trebuit, şopti Vera.

Deodată, Philip Lombard rîse — un rîs ascuțit, nefiresc — apoi începu să recite :

Cinci negri mititei vor s-ajungă magistrați ;
Unul și-a-mplinit dorința și-au rămas deci patru frați.

Acesta e sfîrșitul sîngerosului judecător Wargrave. N-o să mai pronunțe sentințe ! N-o să-și mai pună tichia neagră ! E ultima dată cînd a mai fost judecător ! N-o să mai tragă concluzii, n-o să mai trimită nevinovați la moarte. Cum ar mai rîde Edward Seton dacă ar fi aici ! Doamne, cum ar mai rîde !

Izbucnirea lui îi făcu pe ceilalți să tresară.

Vera strigă :

— Dar doar azi-dimineață spuneai că *el* e criminalul !

Fața lui Philip Lombard se schimbă — deveni gravă.

Vorbi cu o voce joasă :

— Știu că am spus... Ei bine, am greșit. Iată încă unul dintre noi care s-a dovedit a fi nevinovat — *dar prea tîrziu !*

Capitolul al paisprezecelea

I

L-au dus pe judecătorul Wargrave în camera lui și l-au întins pe pat.

Apoi au coborît din nou și au stat în hol, uitîndu-se unii la alții.

— Ce facem acum ? întrebă Blore greoi.

Lombard spuse cu vioiciune :

— Să mîncăm ceva. Trebuie să și mâncăm, știți...

Din nou s-au dus în bucătărie. Au deschis din nou o conservă. Mîncau mecanic, aproape fără să simtă gustul.

— N-o să mai mănînc limbă niciodată, spuse Vera.

Au isprăvit masa. Și acum stăteau în jurul mesei de bucătărie, uitîndu-se țintă unul la altul.

— Numai patru... spuse Blore. *Cine urmează ?*

Armstrong privi fix înainte. Vorbi, aproape mecanic :

— Trebuie să fim foarte prudenți... și se opri.

Blore dădu din cap :

— *Și el* spunea la fel... iar acum e mort !

— Cum s-a întîmplat, mă întreb ? spuse Armstrong.

Lombard înjură :

— O dublă înscenare, a naibii de inteligentă ! Iarba aia, pe care a pus-o în camera domnișoarei Claythorne, a avut efectul scontat. Toată lumea s-a precipitat într-acolo, sus, crezînd că o omoară. Și astfel... în încurcătura asta... l-a prins singur pe bătrîn...

— De ce n-a auzit nimeni împușcătura ? întrebă Blore.

Lombard dădu din cap :

— Domnișoara Claythorne țipa, vîntul urla, noi alergam încoace și încolo strigînd. Nu, nu putea să se audă. Făcu o pauză, apoi spuse :

Dar păcăleala asta n-o să se mai prindă. Data viitoare trebuie să încerce altceva.

— Aşa va face, probabil, spuse Blore.

Avea ceva neplăcut în voce. Ceilalţi doi bărbaţi se priviră.

Armstrong zise :

— Numai patru şi nu ştim care...

— Eu ştiu... spuse Blore.

— N-am nici cea mai mică îndoială... vorbi Vera

— Cred că eu ştiu într-adevăr, spuse Armstrong rar.

— În ceea ce mă priveşte, sînt aproape lămurit... zise Philip Lombard.

Se uitară din nou unii la alţii...

Vera se clătină pe picioare :

— Mă simt groaznic. Trebuie să mă culc... Sînt frîntă.

— Şi noi ar trebui. N-are nici un rost să stăm aici păzindu-ne unii pe alţii, spuse Lombard.

— N-am nimic împotrivă, aprobă Blore.

Doctorul murmură :

— Cel mai bun lucru de făcut... deşi mă îndoiesc că cineva va dormi.

Se îndreptară spre uşă. Blore spuse :

— *Mă întreb unde o fi revolverul ăla acum ?*

II

Urcară la etaj.

Ceea ce urmă semăna într-un fel cu o scenă de pantomimă.

Fiecare dintre cei patru stăteau cu mîna pe clanţa de la camera sa. Apoi, ca la un semnal parcă, fiecare intră în cameră şi închise uşa. Se auziră chei răsucite şi zăvoare trase, mobile mutate din loc.

Patru oameni îngroziţi erau baricadaţi înăuntru pînă dimineaţa.

III

Philip Lombard respiră adînc uşurat după ce potrivi un scaun sub clanţa uşii.

Merse spre măsuţa de toaletă.

La flacăra pîlpîitoare a lumînării îşi studie curios faţa.

Îşi zise în gînd : „Ei, afacerea asta te-a cam dat gata", şi schiţă zîmbetul lui brusc, de lup.

Se dezbrăcă repede.

Se duse spre pat şi puse pe noptieră ceasul de mînă.

Apoi deschise sertarul noptierei.

Şi rămase acolo, holbîndu-se la revolverul dinăuntru...

IV

Vera Claythorne stătea în pat.

Lumînarea mai ardea încă.

Nu avea curajul s-o stingă.

Îi era frică de întuneric...

Își spunea mereu și mereu : *„Ești în siguranță pînă mîine dimineață. Noaptea trecută nu s-a întîmplat nimic. Nici noaptea asta n-o să se întîmple nimic. Nu se poate întîmpla nimic. Ești încuiată și zăvorîtă înăuntru. Nu poate nimeni să intre în cameră...“*

Și deodată se gîndi :

„Sigur ! Pot să stau aici ! Să stau aici încuiată! Hrana nu contează ! Pot să stau aici... în siguranță... pînă sosește un ajutor ! Chiar dacă e vorba de o zi... sau două zile...“

Să stea aici ! Da, dar putea ? Ceas după ceas... nimeni cu care să vorbească, nimic de făcut decît să se gîndească...

O să înceapă să se gîndească la Cornwall... la Hugo... la... la ceea ce îi spusese lui Cyril. Îngrozitor și plîngăreț băiețel, care o cicălea mereu...

„Domnișoară Claythorne, de ce nu pot să înot pînă la stîncă ? Pot să înot, știu că pot !“

Vocea ei a fost aceea care a răspuns ?

„Sigur că poți, Cyril, cu adevărat. Știu asta.“

„Pot să mă duc atunci, domnișoară Claythorne ?“

„Vezi, Cyril, mama e tare nervoasă din cauza ta. Uite cum o să facem : mîine o să înoți pînă la stîncă ; eu o să stau de vorbă pe plajă cu mama și o să-i abat atenția. Și pe urmă, cînd te caută, tu o să fii pe stîncă, făcîndu-i semn. *Va fi o surpriză !“*

„Oh, grozav, domnișoară Claythorne ! O să fie o escapadă !“

Gata ! — spusese. Mîine ! Hugo plecase la Newquay. Cînd se va întoarce — totul se va fi terminat.

Da, dar să zicem că nu ? Dacă ieșea prost ? Cyril putea fi salvat la timp. Și atunci... atunci ar spune.

„Domnișoara Claythorne mi-a dat voie.“ Ei, ce te faci atunci ? Dar trebuia să riște. În cazul cel mai rău, o să afirme fără rușine : *„Cum poți spune o asemenea minciună sfruntată, Cyril ? Bineînțeles că n-am spus niciodată așa ceva !“* O s-o creadă pe ea, fără doar și poate. Cyril inventa adesea tot soiul de istorii. Era un copil în care nu puteai avea încredere. Singurul care va ști va fi Cyril, desigur. Dar asta n-avea importanță... Și oricum, totul va ieși bine. Va pretinde că *a înotat* după el. Dar va sosi prea tîrziu... Nimeni nu va bănui vreodată...

Bănuise Hugo ? De asta o privise în felul acela ciudat, îndepărtat ?... Știuse Hugo ?

De asta plecase imediat după ce se terminase ancheta ?

Nu i-a răspuns la singura scrisoare pe care i-a scris-o...

Hugo...

Vera se răsucea în pat fără încetare. Nu, nu, nu trebuie să se mai gîndească la Hugo. Doare prea mult ! Toată povestea asta se terminase, se terminase și gata... Hugo trebuie uitat.

De ce, în seara asta, simțise deodată că Hugo era cu ea în cameră ?

Se uita țintă în tavan, la cîrligul mare, negru, din mijlocul camerei.

Nu-l observase pînă acum.
Iarba de mare fusese atîrnată de el.
Tremură, aducîndu-şi aminte de atingerea aceea rece, vîscoasă de pe gît.
Nu-i plăcea cîrligul din tavan. Îi atrăgea privirile, o fascina... un cîrlig mare, negru...

V

Ex-inspectorul Blore stătea pe marginea patului.
Ochii lui mici, înroşiţi şi congestionaţi, erau singurul lucru vioi în masa opacă a feţei. Părea un porc mistreţ aşteptînd să atace.
Nu-i era somn.
Ameninţarea se afla foarte aproape acum. Din zece, şase nu mai erau.
Cu toată înţelepciunea, cu toată prudenţa şi agerimea lui, bătrînul judecător se dusese pe urmele celorlalţi.
Blore pufni cu un fel de satisfacţie sălbatică.
Ce spusese bătrînul ?
„Trebuie să fim foarte prudenţi..."
Bătrîn ipocrit, plin de sine. La tribunal se simţea ca un Dumnezeu atotputernic. A primit ce i se cuvenea... Nu mai avea nevoie să fie prudent...
Şi acum, rămăseseră patru. Fata, Lombard, Armstrong şi el.
Foarte curînd o să mai dispară unul... Dar acela nu va fi W. H. Blore. O să aibă el grijă.

(Dar revolverul... Ce e cu revolverul ? Iată factorul îngrijorător — revolverul !)
Blore stătea pe pat, cu fruntea încruntată, cu ochii mici încreţiţi şi mijiţi, şi se gîndea la revolver...
În tăcere putea să audă bătăile pendulelor de jos.
Miezul nopţii.
Se simţi mai puţin încordat — şi chiar se întinse în pat. Dar rămase îmbrăcat.
Stătea acolo, gîndindu-se. Reconstitui întreaga poveste de la început, metodic, sîrguincios, aşa cum obişnuia pe vremuri, cînd fusese ofiţer de poliţie. Conştiinciozitatea era aceea care cîştiga pînă la urmă.
Lumînarea era pe sfîrşite. Asigurîndu-se că avea chibriturile la îndemînă, o stinse.
Destul de ciudat, găsi că întunericul e neliniştitor. Parcă temeri de mii de ani se treziseră şi se luptau în creierul lui, căutînd să iasă la iveală. Feţe pluteau în aer — faţa judecătorului, încoronată cu acel simulacru de perucă din lînă gri — faţa rece, moartă a nevestei lui Rogers — faţa vînătă, convulsionată a lui Anthony Marston.
O altă faţă — palidă, cu ochelari, cu o mustaţă mică, de aceeaşi culoare cu părul.
Şi încă o faţă... pe care o văzuse cîndva... dar cînd ? Nu pe insulă. Nu, mult mai înainte.
Curios că nu-i putea da un nume... O faţă cam prostuţă, într-adevăr... tipul părea puţin cam nătăfleţ.
Sigur !

Îşi aminti cu un adevărat şoc.

Landor !

Ciudat, dacă stai să te gîndeşti că uitase complet cum arăta Landor. Ieri încercase să-şi amintească chipul individului, dar nu fusese în stare. Şi iat-o acum, fiecare trăsătură clară şi distinctă, ca şi cum o văzuse abia ieri.

Landor avusese nevastă — o mînă de femeie, mititică şi cu o faţă necăjită. Aveau şi un copil, o fată de vreo 14 ani. Pentru prima dată se întreba ce s-o fi ales de ele.

(Revolverul ! Ce se alesese de revolver ? Asta era mult mai important.)

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai nedumerit... Nu înţelegea povestea cu revolverul.

Cineva din casă avea revolverul...

Jos, un ceas bătu ora unu.

Gîndurile lui Blore fură întrerupte brusc. Se ridică în pat, înviorîndu-se deodată. Pentru că auzise un zgomot... un zgomot foarte uşor... undeva, dincolo de uşă.

Cineva se mişca prin casă, în întuneric.

Fruntea i se acoperi de sudoare. Cine era cel care se mişca pe furiş, în cea mai mare linişte, de-a lungul coridoarelor ? Cineva care nu avea gînduri bune — putea să pună rămăşag !

Fără zgomot, în ciuda trupului său greoi, se dădu jos din pat şi din doi paşi fu la uşă, ascultînd.

Dar zgomotul nu se mai repetă. Cu toate acestea, Blore era convins că nu se înşelase.

Auzise un pas chiar lîngă uşa lui. Simţise că i se face părul măciucă. Îi era grozav de frică...

Cineva care se furişa încet prin noapte...

Ascultă — dar nu se mai repetă nici un zgomot.

Şi atunci, o nouă ispită îl cuprinse. Dorea, cu disperare, să iasă şi să cerceteze. Dacă ar putea numai să vadă cine dădea tîrcoale în întuneric.

Dar ar fi o nebunie să deschidă uşa. Probabil că exact asta aştepta celălalt. Poate chiar intenţia lui fusese ca Blore să-l audă, urmărind astfel să-l facă să iasă, ca să cerceteze.

Blore stătea ţeapăn — ascultînd. Auzea acum zgomote peste tot, pocnituri, foşnete, şoapte misterioase — dar creierul lui realist, încăpăţînat, ştia ce sînt de fapt — produse ale propriei lui imaginaţii înfierbîntate.

Şi apoi, deodată, auzi ceva care *nu* era imaginaţie. Paşi, foarte uşori, prudenţi, dar perfect clari pentru un om ca Blore, care era numai urechi.

Paşii veneau încet de-a lungul coridorului (atît camera lui Lombard cît şi cea a lui Armstrong se aflau mai departe de scară decît a sa). Trecură pe lîngă uşa lui fără şovăială.

Şi atunci, Blore se hotărî.

Voia să ştie cine e ! Paşii trecuseră pe lîngă uşa lui, spre scară. Unde se ducea omul ?

Cînd acţiona, Blore acţiona rapid, surprinzător pentru un om care părea atît de greoi şi de încet. Se întoarse pe vîrfuri pînă la pat, strecură chibriturile în buzunar, scoase priza de la

lampa de noptieră și răsuci sîrma în jurul ei. Lampa era de crom, cu o bază grea de ebonit — o armă folositoare.

Se apropie iarăși, fără zgomot, de ușă, luă scaunul de sub clanță, trase zăvorul cu grijă și descuie ușa. Ieși pe coridor. Jos, în hol, se auzi un zgomot ușor. Blore alergă în ciorapi pînă la capătul scării.

În clipa aceea își dădu seama de ce auzise atît de clar totul. Vîntul nu mai bătea de loc și cerul se înseninase. Razele lunii pătrundeau prin fereastra de pe palier și luminau holul de jos.

Blore zări o clipă o siluetă care tocmai ieșea pe ușa din față.

Se opri chiar cînd era gata să alerge jos pe scări în urmărire.

Iar era să se facă de rîs! Fusese o cursă, pesemne, ca să-l atragă afară din casă!

Dar ceea ce nu înțelesese celălalt, era că făcuse o greșeală, că se predase în mîinile lui Blore.

Pentru că, din cele trei camere de sus ocupate, *una trebuia să fie goală acum.* Tot ce avea de făcut era să se asigure *care* anume!

Blore se înapoie încet pe coridor.

Se opri întîi la ușa doctorului Armstrong și ciocăni. Nici un răspuns.

Așteptă o clipă, apoi se duse la ușa lui Philip Lombard.

Aici răspunsul veni îndată:

— Cine-i acolo?

— Blore. Cred că Armstrong nu e în cameră. Așteaptă o clipă.

Se duse la ușa din capătul coridorului și bătu.

— Domnișoară Claythorne, domnișoară Claythorne...

Se auzi vocea Verei, speriată:

— Cine e? Ce s-a întîmplat?

— Nu e nimic, domnișoară Claythorne. Așteaptă o clipă. Mă întorc îndată.

Alergă apoi la ușa lui Lombard, care tocmai se deschidea. Lombard stătea în prag. Avea o lumînare în mîna stîngă. Își trăsese pantalonii peste pijama. Mîna dreaptă o ținea în buzunarul jachetei de pijama. Spuse tăios:

— Ce dracu e asta?

Blore explică repede. Privirea lui Lombard se aprinse.

— *Armstrong,* ei? Va să zică *el* e păsărica! Se duse apoi spre ușa lui Armstrong spunînd: Iartă-mă, Blore, dar nu iau nimic pe garanție.

Bătu tare în ușă:

— Armstrong, Armstrong!

Nici un răspuns.

Lombard se lăsă în genunchi și se uită pe gaura cheii. Vîrî cu grijă degetul mic înăuntru.

— Cheia nu e pe dinăuntru.

— Asta înseamnă că a încuiat pe dinafară și a luat cheia cu el, spuse Blore.

Philip se declară de acord:

— O precauție normală. *O să-l prindem, Blore...* De data asta *îl prindem*! O clipă.

Alergă spre camera Verei.

— Vera!

— Da.

— Îl urmărim pe Armstrong. Nu e la el în cameră. Orice s-ar întîmpla, *să nu deschizi ușa.* Ai înțeles ?

— Am înțeles.

— Dacă vine Armstrong și-ți spune că am fost ucis, sau că Blore a fost ucis, *nu-i da nici o atenție.* Înțelegi ? Deschizi ușa *numai dacă îți vorbim Blore și cu mine.* Ai înțeles ?

— Da. Nu sînt chiar atît de proastă.

— Bine, spuse Lombard.

Se duse la Blore.

— Și acum — după el ! Vînătoarea a început !

— Ar trebui să fim mai atenți. Nu uita că are un revolver, îl avertiză Blore.

Philip Lombard, care alerga pe scări în jos, chicoti :

— Aici greșești ! Deschise ușa de la intrare, remarcînd : Zăvorul e tras — ca să poată intra ușor. Continuă : Revolverul e la mine. Și îl scoase pe jumătate din buzunar în timp ce vorbea. L-am găsit astă-seară pus înapoi în sertar.

Blore se opri nemișcat în prag. Se schimbă la față. Philip Lombard îl văzu.

— Nu fi prost, Blore ! N-o să te împușc ! Întoarce-te și baricadează-te înăuntru, dacă vrei ! Eu plec după Armstrong.

Și porni în lumina lunii. După o clipă de ezitare, Blore îl urmă. Se gîndi : „Cred că mi-o fac singur. Dar, la urma urmei..."

La urma urmei, avusese și înainte de-a face cu criminali înarmați cu revolvere. Orice i s-ar

fi putut reproșa lui Blore, numai lipsa de curaj nu. Cînd simțea pericolul, atunci devenea mai curajos. Nu-i era frică de pericol — dacă știa despre ce-i vorba — ci doar de un pericol nedefinit, sau de supranatural.

VI

Lăsată să aștepte rezultatul, Vera se sculă și se îmbrăcă.

Se uită de două-trei ori la ușă. O ușă solidă. Era încuiată, zăvorîtă și avea rezemat de ea un scaun de stejar.

Nu putea fi deschisă cu forța. Și în nici un caz de doctorul Armstrong — nu avea un fizic puternic.

Dacă ar fi ea în locul lui Armstrong și ar avea intenția de a ucide, ar întrebuința viclenia, nu forța.

Se amuză singură gîndindu-se cam ce mijloace ar putea folosi doctorul.

Ar putea, așa cum sugerase Philip, să vină și să-i spună că unul dintre cei doi bărbați a fost ucis. Sau ar putea să pretindă că el e rănit mortal, s-ar putea tîrî gemînd la ușa ei.

Mai existau și alte posibilități. Ar putea să-i spună că a luat foc casa. Mai mult, ar putea chiar să dea foc casei cu adevărat... Da, asta ar fi o posibilitate. Îi momește pe ceilalți doi să iasă afară din casă, și pe urmă — vărsînd gaz

pe jos — îi dă foc. Iar ea, ca o idioată, o să rămînă baricadată în cameră pînă va fi prea tîrziu.

Se duse spre fereastră — n-ar fi fost chiar imposibil să sară pe geam. La nevoie, ar putea să se salveze pe acolo. Era o săritură bună — dar jos se afla un strat de flori și pămînt moale.

Se așeză și, luîndu-și jurnalul, începu să scrie cu un aer calm.

Trebuia să-și treacă într-un fel timpul.

Deodată, deveni atentă. Auzise un zgomot. Parcă s-ar fi spart un geam undeva, jos.

Ascultă cu atenție, dar zgomotul nu se mai repetă.

Auzi, sau crezu că aude, niște pași furișați, scîrțîitul scării, foșnet de haine — dar nu era nimic precis și se gîndi, ca și Blore mai înainte, că nu-i decît produsul imaginației.

Curînd auzi însă zgomote mai concrete. Oameni umblînd jos — murmur de glasuri. Apoi mersul hotărît al cuiva care suia scările — uși care se deschideau și se închideau — picioare care urcau sus în pod. Apoi, și mai mult zgomot în pod.

În cele din urmă pașii o luară de-a lungul coridorului. Se auzi vocea lui Lombard :

— Vera ! Ești bine ?

— Da. Ce s-a întîmplat ?

— Ne dai drumul înăuntru ? — era vocea lui Blore.

Vera se duse spre ușă. Mută scaunul, descuie ușa și trase zăvorul. Deschise. Cei doi respirau

greu, picioarele și manșetele pantalonilor le erau ude leoarcă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă din nou Vera.

— *Armstrong a dispărut*... răspunse Lombard.

VII

— Ce ? țipă Vera.

— A dispărut, a pierit pur și simplu de pe insulă, spuse Lombard.

Iar Blore adăugă :

— Dispărut — ăsta e cuvîntul ! Ca printr-o blestemată scamatorie vrăjitorească.

— Prostii ! Se ascunde undeva ! afirmă Vera nerăbdătoare.

— Nu, nu e ! insistă Blore. Îți spun, n-ai unde să te ascunzi nicăieri pe insula asta. E goală ca palma dumitale. Iar afară e lună. Lumină ca ziua. *Și nu e nicăieri.*

— S-a întors înapoi în casă, sugeră Vera.

— Ne-am gîndit la asta, zise Blore. Am căutat și în casă. Ne-ai auzit pesemne. *Nu e aici*, ți-o spun limpede. S-a dus — s-a evaporat...

— Nu cred, se împotrivi Vera.

— E adevărat, draga mea, o asigură Lombard.

Făcu o pauză, după care adăugă :

— Și mai e ceva. A fost spart un ochi de geam de la fereastra din sufragerie și *pe masă sînt numai trei negri mititei.*

I

Trei oameni luau micul dejun în bucătărie. Afară strălucea soarele. Era o zi frumoasă. Furtuna rămăsese de domeniul trecutului.

Şi o dată cu schimbarea vremii, o schimbare se produsese şi în dispoziţia prizonierilor de pe insulă.

Se simţeau acum ca nişte oameni care abia s-au trezit dintr-un coşmar. Pericolul exista, e adevărat, dar era un pericol la lumina zilei. Atmosfera aceea paralizantă, de groază, care îi înfăşurase cu un văl gros ieri, în timp ce afară urla vîntul, dispăruse.

— Vom încerca azi să semnalizăm cu un heliograf, spuse Lombard, cu ajutorul unei oglinzi din cel mai înalt punct al insulei. Sper ca vreun flăcău deştept care colindă stîncile să recunoască semnalul SOS cînd îl va vedea. Seara am putea să aprindem un foc — numai că nu sînt prea multe lemne — şi de altfel, oamenii ar putea să creadă că ne distrăm, aprinzînd un foc şi dansînd şi cîntînd în jurul lui.

— Sigur că există cineva care să ştie alfabetul Morse, adăugă Vera. Şi atunci, o să vină să ne ia. Înainte de lăsarea serii.

Lombard spuse :

— Vremea s-a înseninat de tot, dar marea nu s-a potolit încă. E o hulă grozavă ! Nu cred c-o să se poată apropia vreo barcă pînă mîine.

— Încă o noapte aici ! strigă Vera.

Lombard dădu din umeri :

— S-ar putea să înfruntăm şi asta ! Încă maximum douăzeci şi patru de ore. Dacă putem să rezistăm atît, totul e în regulă.

Blore îşi drese glasul :

— Mai bine am încerca să înţelegem *ce s-a întîmplat cu Armstrong.*

— Păi, avem o dovadă, spuse Lombard. Numai trei negri mititei au mai rămas pe masa din sufragerie. Asta înseamnă că Armstrong şi-a găsit liniştea.

— Atunci, de ce nu i-aţi descoperit corpul ? întrebă Vera.

— Exact ! întări Blore.

Lombard dădu din cap :

— E al naibii de ciudat — dar nu l-am găsit.

Blore spuse cu îndoială :

— S-ar putea să fi fost aruncat în mare...

— De cine ? spuse tăios Lombard. De dumneata ? De mine ? Uite, dumneata îl vezi ieşind prin uşa din faţă. Vii şi mă găseşti în cameră. Ieşim şi-l căutăm împreună. Cînd dracu am avut timp să-l omor şi să-i car trupul prin toată insula ?

— Nu ştiu. Dar ştiu un singur lucru...

— Care ?

— Revolverul. Revolverul dumitale. Îl ai acum asupra dumitale şi nu există vreo dovadă că nu l-ai avut tot timpul.

— Haide, Blore, doar am fost percheziţionaţi cu toţii.

— Da, l-ai ascuns înainte de percheziţie şi după aceea l-ai luat iar înapoi.

— Cap pătrat ce eşti ! Îţi jur că cineva mi l-a pus înapoi în sertar. Am trăit cea mai mare surpriză din viaţa mea cînd l-am găsit acolo.

— Şi vrei să credem aşa ceva... mormăi Blore. De ce dracu l-ar fi pus la loc Armstrong, sau oricine ar fi fost ?

Lombard ridică din umeri, neputincios :

— N-am nici cea mai mică idee. E o nebunie, pur şi simplu. Ultimul lucru la care te-ai fi putut aştepta. N-are nici o raţiune.

Blore fu de acord.

— Păi da, n-are. Ai fi putut să te gîndeşti la ceva mai bun.

— Nu e mai degrabă o dovadă că spun adevărul ?

— Nu cred.

— Treaba dumitale...

— Ascultă, domnule Lombard, dacă eşti un om cinstit, aşa cum pretinzi...

— Cînd am pretins că sînt cinstit ? murmură Philip. Nu, n-am spus asta niciodată.

Blore continuă impasibil :

— Dacă spui adevărul — trebuie să faci un singur lucru. Atîta timp cît ai revolverul, domnişoara Claythorne şi cu mine sîntem la dispoziţia dumitale. Singurul lucru cinstit este să-l pui la un loc cu celelalte lucruri încuiate — şi o să continuăm amîndoi să ţinem cheile.

Philip Lombard aprinse o ţigară, pufăi de cîteva ori şi spuse ;

— Nu fi măgar.

— Nu eşti de acord ?

— Nu, nu sînt — revolverul e al meu. Am nevoie de el ca să mă apăr — şi o să-l păstrez.

— În cazul acesta, spuse Blore, sîntem siliţi să tragem o singură concluzie.

— Că eu sînt U. N. Owen ? Credeţi ce dracu poftiţi ! Dar vreau să te întreb, în cazul ăsta, de ce nu te-am împuşcat aseară ? Aş fi putut s-o fac de zeci de ori.

Blore dădu din cap :

— Nu ştiu... şi asta e o problemă. Probabil că ai avut un motiv.

Vera nu luase parte la discuţie. Acum interveni :

— Cred că vă purtaţi amîndoi ca nişte idioţi.

Lombard se uită la ea şi întrebă :

— Cum adică ?

— Aţi uitat poezioara. Nu vă daţi seama că acolo e cheia ? Şi recită, accentuînd cuvintele :

Patru negri au plecat, hăt pe mare, mititei ;
Unul a picat în laţ şi-au rămas doar trei.

Continuă :

— Deci — asta e cheia. *Armstrong nu e mort...* A luat figurina cu el, ca să ne facă să credem că e mort. Puteţi spune ce vreţi — Armstrong se află încă pe insulă. Dispariţia lui nu e decît o păcăleală...

Lombard se aşeză iar.

— Ştii, s-ar putea să ai dreptate, zise el.

— Da, dar dacă-i aşa, unde e? Am căutat peste tot, şi afară, şi în casă... spuse Blore.

Vera adăugă cu dispreţ:

— Am căutat toţi şi revolverul — nu-i aşa? — dar nu l-am putut găsi. Şi totuşi, era pitit undeva.

— E o mică diferenţă de mărime, draga mea, între un om şi un revolver, murmură Lombard.

— Ei şi? făcu Vera. Sînt sigură că am dreptate.

— Dar nu vi se pare că prea se dă singur de gol? interveni Blore. Chestia cu picatul în laţ din poezie... Ar fi putut s-o spună altfel.

— Dar *nu înţelegeţi* că e *nebun*? strigă Vera. Totul e nebunie! Toată ideea asta de a se ţine de versurile acelea e nebunească! Cum l-a costumat pe judecător, cum l-a omorît pe Rogers în timp ce tăia lemne, cum a drogat-o pe nevasta lui Rogers care astfel s-a întrecut cu somnul — cum a avut grijă să fie un bondar în cameră cînd a murit domnişoara Brent! Parcă e jocul îngrozitor al unui copil. Totul e făcut pentru a se potrivi cu poezia.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Blore. Iar după o clipă adăugă: Dar de data asta nu văd cum o s-o scoată la capăt. Unde e zoo? Nu se află nici o grădină zoologică pe insulă.

— Nu înţelegeţi? strigă Vera. *Noi sîntem grădina zoologică!*... Aseară mi-am dat seama că aproape nu mai eram nişte fiinţe umane. *Noi sîntem grădina zoologică...*

II

Petrecură dimineaţa pe stînci, semnalizînd pe rînd cu o oglindă spre ţărm, dar se pare că nu-i observă nimeni. Nici un semnal de răspuns. Ziua era frumoasă, dar cu puţină ceaţă. Jos, marea se agita într-o hulă destul de mare. Nu se zărea nici o barcă în larg.

Au mai cercetat încă o dată insula, fără nici un rezultat. Nici urmă de doctor — parcă intrase în pămînt.

De acolo de unde se aflau, Vera privi spre casă şi, reţinîndu-şi uşor respiraţia, spuse:

— Te simţi mai sigur aici, afară, în aer liber... Să nu mai intrăm în casă.

— Nu e o idee rea, o susţinu Lombard. Sîntem în mai multă siguranţă aici — nimeni nu se poate apropia fără să-l vedem de la distanţă.

— O să stăm aici, hotărî Vera.

— Trebuie să ne petrecem undeva noaptea, spuse Blore. Aşa că tot va trebui să mergem în casă.

Vera se-nfioră:

— Nu mai pot! Nu mai rezist încă o noapte!

— Încuiată în cameră, o să fii în siguranţă, îi spuse Philip.

— Poate că ai dreptate. Îşi întinse mîinile, murmurînd: E atît de plăcut — să simţi din nou soarele...

Iar în gînd îşi spunea:

„Cît e de ciudat... Sînt aproape fericită. Şi totuşi... presimt că sînt în pericol... Într-un fel...

acum pare că nimic nu mai are importanță... la lumina zilei... Mă simt plină de putere... simt că nu pot să mor..."

Blore se uită la ceas:

— E ora două. Ce facem cu prînzul?

Vera spuse cu îndărătnicie:

— Nu mă întorc în casă. O să rămîn aici, afară.

— Ei, lasă, domnișoară Claythorne. Știi doar că trebuie să și mănînci ceva.

— Dacă mai văd o dată limbă conservată, mi se face rău! Nu vreau nici un fel de mîncare. Sînt oameni care țin regim și uneori nu mănîncă nimic zile întregi.

— Ei bine, eu am nevoie de mese regulate, spuse Blore. Dumneata ce spui, domnule Lombard?

— Știi, nu prea mă ispitește nici pe mine limba conservată. O să stau aici cu domnișoara Claythorne.

Blore șovăia.

— N-o să mi se întîmple nimic, îl asigură Vera. Nu cred că o să mă împuște Lombard de îndată ce întorci spatele, dacă de asta ți-e teamă.

— Bine, dacă spui dumneata, admise Blore. Dar parcă ne-am înțeles să nu ne despărțim.

— Dumneata ești cel care vrei să te duci în gura lupului, zise Philip. Viu cu dumneata, dacă vrei.

— Nu, n-o să vii, se împotrivi Blore. O să stai aici.

Philip rîse:

— Tot îți mai e frică de mine? Păi, aș putea să vă împușc pe amîndoi în clipa asta, dacă aș vrea.

— Da, numai că n-ar fi conform planului, observă Blore. Cîte unul, pe rînd, și într-un anumit fel.

— Ei, comentă Philip, se pare că știi totul despre asta.

— Sigur, e puțin cam riscant să mă duc singur în casă, vorbi Blore.

Philip rîse încetișor.

— Și de asta, *poate că ai vrea să-ți împrumut revolverul?* Răspunsul e *nu, nu vreau!* Să nu crezi că poți să mă duci.

Blore dădu din umeri și începu să urce panta abruptă, spre casă.

— La grădina zoologică e ora mesei, spuse încetișor Lombard. Animalele au obiceiuri foarte regulate!

— Nu e primejdios ce face? întrebă îngrijorată Vera.

— În sensul în care îți închipui — nu, nu cred! Armstrong nu e înarmat, știi, și oricum, Blore e de două ori cît el ca fizic, și e pus în gardă. Și oricum, e absolut imposibil ca Armstrong să fie în casă. *Știu* că nu e acolo.

— Dar... atunci cum rămîne?

— Rămîne Blore, spuse Philip încet.

— Oh, crezi, într-adevăr că...?

— Ascultă, fată. Ai auzit povestea lui Blore. Trebuie să recunoști că dacă e adevărată, *eu n-am putut avea absolut nimic de-a face cu dispariția lui Armstrong*. Povestea lui mă disculpă.

Dar nu-l disculpă pe el. N-avem decît cuvîntul *lui* că ar fi auzit pași și ar fi văzut un om coborînd scările și ieșind pe ușa din față. Totul poate să fie o minciună. Ar fi putut să scape de Armstrong cu cîteva ore mai înainte.

— Cum ?

Lombard dădu din umeri :

— Asta n-o știm. Dar dacă vrei să afli părerea mea, cred că nu trebuie să ne temem decît de un singur lucru — și acela e Blore ! Ce știm despre el ? Mai nimic ! Toată povestea asta că a fost polițist poate să nu fie decît vorbă goală ! Poate fi oricine — un milionar nebun, un om de afaceri trăsnit, un pensionar scăpat de la balamuc. Un lucru e sigur. *Ar fi putut* să comită oricare dintre crimele astea.

Vera pălise. Spuse aproape în șoaptă :

— Și dacă acum e rîndul nostru ?

Mîngîindu-și revolverul din buzunar, Lombard spuse încetișor :

— O să am foarte multă grijă să nu fie.

Apoi se uită curios la ea :

— Mișcătoare încredere în mine însumi, nu-i așa, Vera ? Ești foarte sigură că n-o să te împușc ?

— Trebuie să te încrezi în cineva... Drept să-ți spun, mă gîndesc că nu ai dreptate în privința lui Blore. Eu tot cred că e Armstrong.

Se întoarse brusc spre el :

— Nu simți... tot timpul... că pe insulă... există *cineva ?* Cineva care pîndește și așteaptă ?

— Nervii-s de vină, pronunță rar Lombard.

— Deci... ai simțit și dumneata ? reluă Vera cu aprindere.

Tremura. Și deodată veni mai aproape de el :

— Spune-mi... nu crezi... Se întrerupse, apoi continuă : Am citit odată o poveste... despre doi judecători care au venit într-un orășel american... de la Curtea Supremă. Făceau dreptate... Dreptate Absolută. *Pentru că... nu erau din lumea asta...*

Lombard ridică sprîncenele :

— Vizitatori cerești ? Nu, nu cred în supranatural. Afacerea asta mi se pare destul de umană.

— Cîteodată... nu sînt sigură, spuse Vera cu glas scăzut.

Lombard se uită la ea :

— Cred că e conștiința...

După o clipă de tăcere, urmă foarte calm :

— Va să zică, l-ai înecat pe puștiul ăla pînă la urmă ?

Vera protestă vehement :

— Nu ! Nu ! N-ai dreptul să spui asta !

El rîse ușor.

— O, ba da, ba da, draga mea ! Numai că nu știu de ce ai făcut-o. Nu-mi pot imagina. A fost un bărbat la mijloc, probabil. Așa e ?

Un simțămînt brusc de oboseală, de nemărginită silă de tot și de toate se răspîndi în făptura Verei. Vorbi cu o voce monotonă :

— Da... a fost un bărbat...

— Mulțumesc. Asta voiam să știu... spuse ușor Lombard.

Vera tresări deodată, exclamînd :

— Ce-a fost asta ? Un cutremur ?

— Nu, nu. Ciudat, totuşi... un zgomot surd, care a zguduit pămîntul. Şi mi s-a părut... n-ai auzit parcă un ţipăt ? Eu, da.

Se uitară ţintă spre casă.

— Venea de acolo, spuse Lombard. Ar fi mai bine să mergem să vedem.

— Nu, nu... nu merg.

— Cum doreşti. Eu mă duc.

— Bine. Atunci viu cu dumneata, spuse Vera cu disperare.

Urcară panta spre casă. Terasa părea paşnică şi inofensivă în lumina soarelui. Ezitară o clipă, apoi în loc să intre prin uşa din faţă, înconjurară cu prudenţă casa.

Îl găsiră pe Blore. Era prăbuşit pe terasa de piatră dinspre răsărit, cu capul zdrobit de un bloc mare de marmură albă.

Philip se uită în sus :

— Al cui e geamul de deasupra ?

Vera spuse încet, cu vocea tremurîndă :

— Al meu — şi *ăsta e ceasul de pe cămin...* Acum mi-amintesc. Era... în formă de urs.

Zguduită, repetă cu vocea tremurîndă :

— Era în formă de urs...

III

Philip o apucă de umăr.

Spuse cu voce aspră, necruţătoare :

— Ne-am lămurit acum. Armstrong se ascunde undeva în casă. Mă duc să-l prind.

Dar Vera se agăţă de el ţipînd :

— Nu fi prost. *Noi* urmăm acum. E rîndul nostru ! Este exact ce urmăreşte : să-l căutăm ! *Contează* pe asta !

Philip se opri. Spuse gînditor :

— S-ar putea să ai dreptate...

Vera strigă :

— În orice caz, trebuie să recunoşti că am avut dreptate !

— Da... ai cîştigat ! E Armstrong, desigur. Dar unde dracu s-a ascuns ? Am căutat peste tot cu de-amănuntul.

— Dacă nu l-ai găsit aseară, *n-o să-l găseşti nici acum...* E la mintea oricui... îl imploră Vera.

— Da, dar... se împotrivi Lombard.

— Trebuie, sînt sigură că are pregătită dinainte o ascunzătoare... sigur că da.... e normal să procedeze aşa. Ştii... ceva în genul unei chilii din vechile castele.

— Dar ăsta nu e un castel vechi.

— Putea pune să i se facă o ascunzătoare.

Philip dădu din cap a îndoială :

— Am măsurat fiecare colţişor... în prima dimineaţă. Pot să jur că nu există nici un spaţiu care să fi rămas necercetat.

— Şi totuşi, trebuie să fie...

— Asta vreau să văd şi eu...

Vera ţipă :

— Da, ai vrea să vezi ! Şi el ştie asta ! E acolo înăuntru... şi aşteaptă.

Lombard spuse, scoţînd pe jumătate revolverul din buzunar :

— Am revolverul, ştii.

— Ai spus că Blore era în siguranță... că îl întrece pe Armstrong... da... ca fizic... și era și pus în gardă. Dar uiți mereu... că Armstrong e *nebun !* Iar un nebun are toate avantajele de partea lui. E de două ori mai șiret decît un om întreg la minte.

Lombard puse revolverul la loc în buzunar și spuse :

— Bine, ai dreptate.

IV

După o vreme, Lombard vorbi :

— Ce ai de gînd să faci cînd vine noaptea ?

Cum Vera nu răspunse nimic, continuă acuzator :

— La asta nu te-ai gîndit ?

Fata spuse, neajutorată :

— Ce *putem* face ? O, Doamne, *mi-e frică !*

Philip Lombard rosti gînditor :

— E vreme frumoasă. O să fie lună. Trebuie să găsim un loc... sus, pe stînci, poate. O să stăm acolo pînă mîine dimineață. *Nu trebuie să ne culcăm...* Trebuie să veghem tot timpul. Și dacă vine cineva spre noi, trag !

Făcu o pauză :

— N-o să-ți fie frig în rochia asta subțire ?

Vera rîse răgușit :

— Frig ? Mi-ar fi mai frig dacă aș fi moartă !

— Da, e adevărat... spuse calm Lombard.

Vera se agită neliniștită :

— Înnebunesc dacă mai stau aici. Hai să ne mișcăm puțin.

— De acord.

Se plimbară încet în sus și-n jos, pe lîngă stîncile care dădeau spre mare. Soarele cobora către apus. O lumină roșietică, plină de blîndețe îi învăluia într-o strălucire aurie.

— Ce păcat că nu putem face baie... chicoti Vera cu nervozitate.

Philip se uită în jos, spre mare. Spuse deodată :

— Ce e acolo ? Uite, acolo... lîngă stînca aceea mare ? Nu... puțin mai la dreapta.

Vera privi atentă :

— Parcă ar fi hainele cuiva !

— Unul care face baie ? rîse Lombard. Curios. Cred că e doar iarbă de mare.

— Hai să ne uităm, propuse Vera.

— Sînt într-adevăr haine, spuse Lombard cînd se apropiară. O legătură. Uite o gheată ! Hai, vino după mine.

Începură să coboare pe stînci.

Vera se opri deodată.

— *Nu sînt haine — e un om...*

Omul era prins între două stînci, azvîrlit acolo, mai devreme, de flux.

Lombard și Vera ajunseră jos, ținîndu-se cu greutate de stînci. Se aplecară.

O față vînătă, decolorată — o față hidoasă, de înecat...

— Dumnezeule, e *Armstrong !...* exclamă Lombard.

I

Trecură veacuri... lumi se roteau și goneau... timpul nu se mișca... stătea nemișcat... trecea prin mii de ere.

Nu, n-a fost decît o clipă, sau cam atît...

Doi oameni stăteau uitîndu-se la un mort...

Încet, foarte încet, Vera Claythorne și Philip Lombard ridicară capul și se priviră în ochi...

II

Lombard rîse :

— Va să zică așa, Vera ?

— Nu e nimeni pe insulă... absolut nimeni — *în afară* de noi doi... Vocea Verei era o șoaptă — nimic mai mult.

— Exact. Deci, știm cum stăm, nu-i așa ?

— Cum a fost aranjat trucul cu ursul de marmură ?

Lombard ridică din umeri :

— Un truc de scamator, dragă... foarte bun...

Ochii li se întîlniră din nou.

Vera se gîndi :

„Cum de nu i-am văzut mai demult fața ? De lup... asta e... o față de lup... Dinții ăștia îngrozitori..."

Lombard vorbi, iar vocea îi era un mîrîit... periculos... amenințător :

— Asta e sfîrșitul... înțelegi. Am ajuns la adevăr acum. Și e sfîrșitul...

— Înțeleg... spuse calm Vera.

Privea în gol spre mare. Generalul Macarthur privise și el în gol spre mare... cînd ?... abia ieri ? Sau alaltăieri ? Și el spusese *„Asta e sfîrșitul..."*

O spusese acceptîndu-l... aproape bucurîndu-se.

Dar în Vera cuvintele... gîndul... produseră revoltă. Nu, nu va fi sfîrșitul.

Se uită în jos spre mort și spuse :

— Sărmanul doctor Armstrong...

Lombard rînji :

— Ce-i asta ? Milă de femeie ?

— De ce nu ? *Dumitale* nu ți-e milă ?

— De dumneata, nu. Să nu te aștepți la așa ceva !

Vera se uită din nou la mort :

— Trebuie să-l ducem de aici. Să-l urcăm în casă.

— Ca să stea alături de celelalte victime ? Bine lucrat. În ceea ce mă privește, poate să rămînă unde e.

— Măcar să-l scoatem din mare, să nu-l mai ajungă apele.

Lombard rîse.

— Dacă vrei...

Se apleacă — trăgînd de corp. Vera se aplecă peste el ca să-l ajute. Traseră amîndoi din răsputeri.

Lombard gîfîia :

— Nu e o treabă prea ușoară.

Reușiră, totuși, să scoată corpul din apă.

Lombard întrebă, în timp ce-şi îndrepta spatele :

— Mulţumită ?

— Foarte.

Tonul ei îl puse în gardă. Se întoarse. Înainte de a-şi duce mîna la buzunar, ştiu că-l va găsi gol.

Vera se depărtase doi-trei paşi şi îl înfrunta cu revolverul în mînă.

— Va să zică, asta este explicaţia milei dumitale de femeie — voiai să mi-l iei...

Ea aprobă dînd din cap.

Continua să ţină revolverul fără să şovăie.

Moartea era acum foarte aproape de Philip Lombard. Niciodată, ştia şi el, nu fusese mai aproape.

Cu toate acestea, nu se da încă bătut.

Spuse autoritar :

— Dă-mi revolverul !

Vera rîse.

— Hai, dă-mi-l, repetă Lombard.

Mintea lui lucra repede. În ce fel — prin ce metodă — să-i vorbească — să o legene cu gîndul că e în siguranţă — sau o mişcare iute, neprevăzută...

Toată viaţa Lombard alesese riscul. Şi acum procedă la fel.

Vorbi rar, ca şi cum ar fi căutat s-o convingă :

— Uite ce-i, fată dragă, trebuie să mă asculţi...

Şi pe urmă sări. Iute ca o panteră — ca o felină...

Automat, Vera apăsă pe trăgaci...

Trupul lui Lombard se opri suspendat la jumătatea săriturii, apoi se prăbuşi greoi la pămînt.

Vera înaintă cu băgare de seamă, cu revolverul pregătit în mînă.

Dar nu mai era nevoie de nici o precauţie.

Philip Lombard era mort — împuşcat drept în inimă...

III

Un sentiment de uşurare puse stăpînire pe Vera — enormă, minunată uşurare.

În sfîrşit, se terminase.

Gata, nu mai avea de ce să-i fie frică... nu mai trebuia să stea cu nervii încordaţi...

Era singură pe insulă...

Singură cu nouă morţi...

Dar ce importanţă avea ? *Ea* trăia...

Stătea acolo... atît de fericită... atît de calmă...

Se terminase cu frica...

IV

Soarele apunea cînd, în sfîrşit, Vera se mişcă. Reacţia şocului o paralizase parcă. O vreme, nu mai simţise nimic altceva decît sentimentul covîrşitor că e în siguranţă.

Acum își dădu seama că îi este foame și somn. Mai ales somn. Dorea să se trîntească în pat și să doarmă, să doarmă, să doarmă...

Mîine, poate, vor veni oamenii și o vor salva — dar de fapt nu-i păsa. Nu-i păsa că stă aici. Nu, acum, cînd era singură...

O, binecuvîntată, binecuvîntată pace !...

Se ridică în picioare și privi spre casă.

Nu mai avea de ce să-i fie frică ! N-o mai aștepta groaza ! Doar o casă modernă, obișnuită. Și, cînd te gîndești că ceva mai devreme nu se putuse uita la ea fără să tremure...

Teama — ce lucru straniu era teama !...

Ei bine, acum se isprăvise. Cîștigase... triumfase înfrîngînd cel mai îngrozitor pericol. Cu promptitudine și îndemînare, întorsese armele spre cel care voia s-o nimicească.

Porni spre casă.

Soarele apunea, la apus cerul era brăzdat cu roșu și portocaliu. Era minunat... și atît de pașnic...

Vera se gîndi :

„Totul poate că n-a fost decît un vis..."

Ce obosită era — îngrozitor de obosită ! O durea trupul, pleoapele i se închideau. Să nu-ți mai fie frică... Să dormi. Să dormi... să dormi... să dormi...

Să dormi în siguranță — fiindcă ești singură pe insulă. Un negru mititel, rămas singur-singurel.

Zîmbi.

Intră prin ușa din față. Și casa părea ciudat de liniștită.

Vera își spuse :

„De obicei, nu ți-ar plăcea să dormi într-o casă unde se află un mort aproape în fiecare cameră !"

Să se ducă în bucătărie și să mănînce ceva ?

Șovăi o clipă, apoi se hotărî. Nu. Era într-adevăr prea obosită...

Se opri în ușa sufrageriei. În mijlocul mesei mai erau încă trei figurine mici de porțelan.

Vera rîse și vorbi apoi cu glas tare :

— Ați rămas în urmă, dragii mei.

Luă două și le azvîrli pe fereastră. Le auzi sfărîmîndu-se pe terasă.

Luă cea de a treia figurină și, ținînd-o în mînă, spuse :

— Poți să vii cu mine. Am cîștigat, draga mea ! Am cîștigat !

Holul era întunecos în lumina serii care se lăsa.

Cu negrul cel mititel în mînă, Vera începu să urce scările. Încet, simțindu-și picioarele nespus de obosite...

Un negru mititel, singur, singurel...

Cum se termina ? A, da !

Cu o fată s-a însurat și n-a mai rămas nici el.

S-a-nsurat... Ciudat, cum simţise deodată că Hugo era în casă...

O simţea cu toată tăria. Da, Hugo o aştepta sus.

Îşi spuse :

„Nu fi proastă. Eşti atît de obosită, încît îţi imaginezi cele mai fantastice lucruri..."

Încet, urca pe scară, treaptă cu treaptă...

Sus, la capăt, îi căzu ceva din mînă, aproape fără zgomot pe covorul moale. Nici nu-şi dădu seama că i-a scăpat revolverul. Era conştientă numai de faptul că strîngea în pumn o mică figurină de porţelan.

Cît de liniştită era casa ! Şi totuşi... nu părea pustie...

Sus, o aştepta Hugo...

Un negru mititel, singur, singurel...

Cum era ultimul vers ? Ceva cu însurat — sau altceva ?

Ajunsese acum la uşa camerei. Hugo o aştepta înăuntru — era atît de sigur...

Deschise uşa.

Tresări...

Ce era asta — atîrnînd de cîrligul din tavan ? *O frînghie cu un laţ gata pregătit ? Şi un scaun pe care să se urce — un scaun care putea fi împins apoi la o parte...*

Va să zică, asta voia Hugo...

Şi, fireşte, ultimul vers al poeziei suna aşa :

Cu un ştreang s-a spînzurat şi n-a mai rămas nici el...

Figurina mică de porţelan îi căzu din mînă. Se rostogoli pînă la gura sobei, unde se sparse.

Ca un automat, Vera înaintă. Iată şi sfîrşitul... aici unde mîna rece, umedă (mîna lui Cyril, desigur) o atinsese pe gît...

„Poţi să te duci la stînci, Cyril..."

Făcuse o crimă — fusese atît de uşor de făcut !

Dar după aceea, nu puteai să uiţi...

Se urcă pe scaun, cu ochii în gol, ca ai unui somnambul... Îşi potrivi laţul în jurul gîtului.

Hugo era acolo, ca să vadă dacă face tot ce trebuie.

Împinse scaunul cu piciorul...

Epilog

Sir Thomas Legge, şeful adjunct al Scotland Yard-ului, spuse nervos :

— Dar e de necrezut !

— Ştiu, *sir*, răspunse respectuos inspectorul Maine.

Sir Thomas continuă :

— Zece morţi pe o insulă şi nici un suflet în viaţă. N-are sens !

Inspectorul Maine se încăpăţînă :

— Şi totuşi, aşa *s-a întîmplat, sir.*

— La dracu, Maine, trebuie să-i fi omorît cineva !

— Tocmai asta trebuie să aflăm, *sir*.

— Nici un indiciu ajutător în raportul medicului legist ?

— Nu, *sir*. Wargrave și Lombard au fost împușcați, primul în cap, al doilea în inimă. Domnișoara Brent și Marston au murit otrăviți cu cianură. Doamna Rogers a murit din cauza unei doze prea mari de cloral. Rogers are capul crăpat în două. Blore are capul zdrobit. Armstrong a murit înecat. Craniul lui Macarthur are o fractură la ceafă, iar Vera Claythorne a fost găsită spînzurată.

— Urîtă treabă, se strîmbă șeful adjunct al Scotland Yard-ului.

Se gîndi cîteva minute, apoi vorbi iritat :

— Vrei să spui că n-ai putut scoate nimic interesant de la oamenii din Sticklehaven ? Ce dracu, trebuie să știe ceva.

Inspectorul Maine dădu din umeri :

— Sînt niște oameni cumsecade, obișnuiți, de pe coastă. Știu că insula a fost cumpărată de unul Owen — și asta-i tot.

— Cine s-a ocupat de aprovizionarea insulei și a făcut toate aranjamentele necesare ?

— Un individ pe nume Morris. Isaac Morris.

— Și el ce spune despre toate astea ?

— Nu poate să spună nimic, *sir*. E mort !

Sir Thomas se încruntă :

— Se știe ceva despre acest Morris ?

— O, da, *sir*, sigur că da. Nu prea era ușă de biserică, acest domn Morris. Acum trei ani a fost implicat în frauda cu acțiuni a lui Bennito — sîntem siguri, deși n-o putem dovedi. Și a fost amestecat în afacerea aceea cu stupefiante. Dar tot nu putem dovedi. Un tip foarte prudent, acest Morris.

— Și tot el se ascunde și în spatele acestei afaceri cu insula ?

— Da, *sir*, a reușit să cumpere Insula Negrului — specificînd însă că o cumpără pentru altcineva, căruia nu i-a dat numele.

— Bine, dar putem descoperi ceva pe linia aceasta, financiară...

Inspectorul Maine zîmbi :

— Nu-l cunoașteți pe Morris ! E-n stare să sucească cifrele, pînă cînd cel mai bun contabil n-ar mai ști unde-i e capul ! Am simțit-o prima dată în afacerea Bennito. Nu, a acoperit perfect urmele patronului său.

Celălalt suspină. Inspectorul Maine continuă :

— Morris a fost cel care a făcut toate aranjamentele la Sticklehaven. S-a prezentat ca acționînd în numele domnului Owen. Și tot el a explicat oamenilor din sat că e vorba de o experiență — un pariu în legătură cu posibilitatea de a sta timp de o săptămînă pe o insulă „pus-

16—3461

tie“ — și că nu trebuie să ia în seamă vreo chemare de ajutor de pe insulă.

Sir Thomas Legge se mișcă neliniștit :

— Și vrei să-mi spui că oamenii ăștia n-au mirosit nimic ? Nici măcar atunci ?

Maine ridică din umeri.

— Uitați, *sir*, că Insula Negrului a aparținut înainte americanului aceluia tînăr, Elmer Robson. Organiza acolo cele mai extravagante petreceri. Nu mă îndoiesc că localnicilor le-au cam ieșit ochii din orbite. Dar s-au obișnuit și au început să creadă că tot ce are a face cu Insula Negrului trebuie să fie neapărat ceva neobișnuit. E firesc, *sir*, dacă stai să te gîndești.

Sir Thomas mărturisi cu tristețe că așa părea să fie.

Maine continuă :

— Fred Narracott — cel care a dus grupul pe insulă — a spus un lucru revelator. Că a fost surprins văzînd ce fel de oameni erau. „Nu semănau de loc cu invitații domnului Robson“ — așa a spus. Probabil faptul că păreau cu toții niște oameni normali, liniștiți, l-a făcut să încalce ordinele lui Morris și să plece cu barca spre insulă după ce s-a auzit despre semnalele SOS.

— Cînd a ajuns pe insulă, vreau să zic el împreună cu ceilalți ?

— Semnalele au fost văzute de un grup de cercetași în dimineața zilei de 11. Dar în dimineața aceea nu s-a putut ajunge pe insulă. Oamenii au sosit acolo în după-amiaza zilei de 12, îndată ce a fost posibil să scoată o barcă în larg. Sînt cu toții foarte convinși că nimeni n-a putut părăsi insula înainte de sosirea lor. Marea era prea agitată după furtună.

— N-ar fi putut cineva înota pînă la țărm ?

— E mai mult de o milă pînă la țărm, iar valurile erau puternice și destul de mari lîngă coastă. În afară de asta, pe stînci se aflau cercetași și lume care supraveghea insula.

Sir Thomas suspină, apoi întrebă :

— Ce e cu placa de patefon pe care ai găsit-o în casă ? N-ai putut să scoți nici de aici nimic care să ne fie de folos ?

— Am făcut toate cercetările. Placa a fost trimisă de o firmă specializată în aprovizionarea teatrelor și caselor de filmare. A fost trimisă lui U. N. Owen Esq., prin intermediul lui Isaac Morris, știindu-se că va servi la reprezentarea de către niște artiști amatori a unei piese nemaijucate pînă atunci. Manuscrisul dactilografiat a fost înapoiat o dată cu placa.

— Și acum despre acuzațiile de pe placă, se interesă Legge.

— Ajung și aici, *sir*, spuse grav inspectorul Maine și își drese glasul : Am cercetat toate acuzațiile cît mai amănunțit cu putință. Începînd cu Rogers și cu nevastă-sa — care au venit primii pe insulă. Au fost în slujbă la o domni-

șoară Brady, care a murit subit. N-am putut afla nimic precis de la doctorul care a îngrijit-o. Spune că în mod sigur n-au otrăvit-o, sau ceva în genul acesta, dar convingerea lui personală e că *a fost* ceva ciudat — că a murit fiindcă a fost neglijată. Spune că e un lucru aproape imposibil de dovedit.

Apoi e judecătorul Wargrave. Aici, totul e în regulă. A fost judecătorul care l-a condamnat pe Seton. În legătură cu Seton, trebuie să precizez că era vinovat — vinovat neîndoios. Au apărut dovezi mai tîrziu, după ce a fost spînzurat, care îl condamnau fără urmă de îndoială. Dar la vremea aceea s-au făcut multe comentarii — nouă oameni din zece credeau că Seton e nevinovat, că, de fapt, concluziile judecătorului fuseseră părtinitoare și la mijloc era vorba de o răzbunare.

Fata aceea, Claythorne, am aflat, fusese guvernantă într-o familie în care s-a înecat un copil. Se pare, totuși, că ea n-are nimic de-a face cu asta, că, dimpotrivă, a avut o purtare ireproșabilă, a înotat ca să salveze copilul, a fost dusă chiar de curent în larg și abia a scăpat și ea de înec.

— Continuă, spuse *sir* Thomas, oftînd.

Maine respiră adînc :

— Doctorul Armstrong, acum. Un om bine cunoscut. Avea un cabinet pe strada Harley. Extrem de cinstit și de corect în profesiunea sa. N-am putut găsi nici o urmă de operație ilegală sau ceva de genul acesta. E adevărat că a *existat* o femeie cu numele Clees, operată de el în 1925 la Leithmore, cînd lucra la spitalul de acolo. Peritonită — a murit pe masa de operație. Poate că n-a fost prea îndemînatic la operație — n-avea prea multă experiență — dar, la urma urmei, stîngăcia nu e o crimă. Fără îndoială că n-a existat nici un motiv.

E apoi domnișoara Emily Brent. Avusese o servitoare, Beatrice Taylor, care a rămas însărcinată ; dată afară de stăpînă, s-a dus și s-a înecat. Nu e o treabă plăcută — dar din nou, nu e vorba de o crimă.

— Se pare că tocmai aici se află explicația, spuse Legge. U. N. Owen s-a ocupat de cazuri de care legea nu se poate atinge.

Maine continuă expunerea, impasibil :

— Tînărul Marston nu era prea prudent cînd șofa — de două ori a trebuit să i se ridice permisul și, după părerea mea, ar fi trebuit să i se interzică chiar să conducă. Asta-i tot în legătură cu el. Cele două nume, John și Lucy Combes, sînt ale unor copii călcați și uciși lîngă Cambridge. Niște prieteni au depus mărturie pentru el și a fost eliberat, plătind numai o amendă.

N-am putut afla nimic precis despre generalul Macarthur. Reputație bună — a făcut răz-

boiul — etc. Arthur Richmond era sub comanda lui în Franța și a fost ucis în misiune. Nici un fel de fricțiune între el și general. Erau chiar prieteni buni. S-au făcut unele greșeli în vremea aceea — comandanți care au sacrificat oameni fără să fie necesar — s-ar putea să fi fost o greșeală de genul acesta.

— S-ar putea, admise *sir* Thomas.

— Philip Lombard, acum. Lombard a fost amestecat în niște treburi foarte ciudate în străinătate. De cîteva ori a frizat puțin litera legii. Avea faima de om îndrăzneț și nu prea scrupulos. Genul de individ care ar putea făptui cîteva crime într-un colțișor liniștit, retras.

— Și acum ajungem la Blore, ezită Maine. Era, fără-ndoială, unul de-ai noștri.

Celălalt se agită :

— Blore era un tip deocheat !

— Credeți, *sir ?*

— Totdeauna am crezut-o. Dar a fost destul de deștept ca să nu se lase prins. După părerea mea, s-a făcut vinovat de sperjur în cazul Landor. A fost ceva care nu mi-a plăcut de loc. Dar n-am putut găsi nimic. L-am pus pe Harris la treabă și *nici el* n-a putut găsi nimic, dar îmi mențin părerea că se putea găsi ceva, dacă am fi știut cum s-o pornim. Omul nu a fost cinstit.

Se făcu o pauză, pe urmă *sir* Thomas Legge zise :

— Și Isaac Morris e mort, spui ? Cînd a murit ?

— Mă așteptam să ajungeți aici, *sir.* Isaac Morris a murit în noaptea de 8 august. A luat o doză prea mare de somnifer — un barbital, după cîte am înțeles. Nu există nici un indiciu care să arate dacă a fost accident sau sinucidere.

— Ai vrea să știi ce cred, Maine ? întrebă Legge încet.

— Poate că bănuiesc, *sir.*

— Moartea asta a lui Morris a fost al naibii de oportună ! rosti Legge rar.

Inspectorul Maine dădu din cap, aprobator :

— M-am gîndit că o să spuneți asta, *sir.*

Șeful adjunct al Scotland Yard-ului lovi cu pumnul în masă. Strigă :

— Toată povestea e fantastică — imposibilă. Zece oameni uciși pe o insulă pustie — și nu știm cine a făcut-o, sau de ce, sau cum ?

Maine își drese glasul :

— Ei, nu-i chiar așa, *sir.* Știm *de ce* — mai mult sau mai puțin. Vreun nebun, stăpînit de mania justiției. A vrut să pedepsească niște oameni pe care legea nu-i putea ajunge. A ales zece oameni — dacă erau cu adevărat vinovați sau nu, asta nu are importanță.

Sir Thomas tresări. Întrebă aspru :

— Nu are ? Mie mi se pare...

Se opri. Inspectorul Maine aștepta respectuos.

Oftînd, Legge dădu din cap.

— Continuă, spuse el. Crezusem o clipă că am găsit ceva. Cheia problemei, ca să zic așa. S-a dus acum. Mergi mai departe cu ce ai de spus.

Maine continuă :

— Trebuiau să fie, hai să zicem, executați zece oameni. *Au fost* executați. U. N. Owen și-a îndeplinit sarcina. Și, într-un fel sau altul, s-a evaporat pur și simplu de pe insulă.

— O șmecherie clasa-ntîi — evaporarea asta. Dar știi, Maine, trebuie să existe o explicație.

— Dumneavoastră credeți, *sir*, că dacă omul nu era pe insulă n-ar fi putut părăsi insula, iar după relatarea părților interesate n-a fost niciodată pe insulă. Ei bine, atunci singura explicație posibilă este că a fost de fapt unul dintre cei zece.

Șeful adjunct al Scotland Yard-ului încuviință. Maine începu să vorbească, zelos :

— Ne-am gîndit la asta, domnule, și am făcut cercetări. Ei, și ca să începem, nu sîntem chiar atît de ignoranți în legătură cu ceea ce s-a petrecut pe Insula Negrului. Vera Claythorne a ținut un jurnal. Și Emily Brent la fel. Bătrînul Wargrave a făcut unele note — seci, de specialitate, cam convenționale, dar foarte clare. Și Blore a făcut însemnări. Toate relatările lor corespund. Morțile au survenit în următoarea

ordine : Marston, doamna Rogers, Macarthur, Rogers, domnișoara Brent, Wargrave. După moartea acestuia, am găsit notat în jurnalul Verei Claythorne că Armstrong a părăsit casa în timpul nopții și că Blore și Lombard s-au dus după el. Blore mai are o însemnare în carnet — numai două cuvinte : „Armstrong a dispărut."

Ei, și-acum, cred că dacă am lua totul în considerație, s-ar putea găsi aici o soluție perfectă. Armstrong a murit înecat, dacă vă amintiți. Admițînd că Armstrong era nebun, ce putea să-l împiedice ca după ce i-a omorît pe toți ceilalți să se sinucidă, aruncîndu-se de pe stîncă ? Sau poate că s-a înecat în timp ce încerca să înoate spre țărm ? Soluția era bună — dar nu merge. Nu, *sir*, nu merge. În primul rînd, avem mărturia medicului legist. A ajuns pe insulă în ziua de 13 august, dimineața devreme. N-a spus prea multe care să ne ajute. Tot ce a putut să afirme e că toți oamenii erau morți de cel puțin 36 de ore și probabil mai mult chiar. Dar a fost foarte hotărît în ce îl privește pe Armstrong. Spunea că trebuie să fi stat 8—10 ore în apă înainte ca valurile să-i fi adus corpul la suprafață. Asta înseamnă că Armstrong a ajuns în mare în noaptea de 10 spre 11 — și am să vă explic de ce. Am găsit locul unde corpul a fost scos la suprafață — se prinsese între două stînci... erau bucăți de stofă, păr etc. Trebuie să

fi stat acolo în timpul fluxului din ziua de 11 — adică în jurul orei 11 dimineața. După asta, furtuna s-a potolit și semnele lăsate de flux se află mult mai jos.

Ați putea spune, presupun, că Armstrong a reușit să-i omoare pe ceilalți trei înainte de a se arunca sau a fi aruncat în mare. Dar există un alt punct — și anume unul peste care nu se poate trece. *Corpul lui Armstrong a fost tras deasupra semnului lăsat de flux.* L-am găsit mult mai sus de locul unde putea ajunge fluxul. Și fusese pus pe pămînt cu multă grijă.

Așa că asta ne duce la un lucru precis : *Cineva* era în viață pe insulă *după ce Armstrong a murit.*

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Și asta înseamnă — ce înseamnă exact ? Iată situația din zorii zilei de 11. Armstrong „a dispărut“ *(înecat).* Rămîn trei persoane : Lombard, Blore și Vera Claythorne. Lombard a fost împușcat. Corpul lui a fost găsit jos lîngă mare — alături de cel al lui Armstrong. Vera Claythorne a fost găsită spînzurată în camera ei. Corpul lui Blore era pe terasă. Capul îi era zdrobit de un ceas greu de marmură, care se pare că a căzut pe el de la fereastra de deasupra.

— A cui era fereastra ? întrebă Legge.

— A Verei Claythorne. Ei, și-acum, *sir,* să luăm fiecare din aceste cazuri, separat. Mai întîi

Philip Lombard. Hai să zicem că *el* a împins blocul acela de marmură peste Blore — apoi a amețit-o pe Vera Claythorne și pe urmă a spînzurat-o. În sfîrșit, s-a dus la țărm și s-a împușcat.

Dar dacă-i așa, *cine i-a luat revolverul ?* Pentru că revolverul a fost găsit în casă, chiar lîngă ușa de la capătul scărilor — camera lui Wargrave.

— Vreo amprentă ?

— Da, domnule, ale Verei Claythorne.

— Dar bine, omule, atunci...

— Știu ce vreți să spuneți, domnule. Că a fost Vera Claythorne. Că ea l-a împușcat pe Lombard, a luat revolverul și a mers în casă, a răsturnat blocul de marmură peste Blore și pe urmă — s-a spînzurat.

Și asta e destul de adevărat — pînă la un punct. În camera ei se află un scaun și pe el sînt urme de iarbă de mare, la fel ca și pe pantofi. Ca și cum ar fi stat cu picioarele pe scaun, și-ar fi pus frînghia în jurul gîtului și ar fi împins apoi cu piciorul scaunul. *Dar scaunul n-a fost găsit răsturnat.* Era, ca și celelalte scaune, pus lîngă perete. Asta a făcut-o *după moartea Verei Claythorne — altcineva.*

Rămîne Blore. Dar dacă îmi veți spune că, după ce l-a împușcat pe Lombard și a făcut-o pe Vera Claythorne să se spînzure, a ieșit pe terasă și și-a dărîmat în cap un bloc uriaș de

marmoră, legîndu-l de o frînghie sau ceva în genul acesta — ei bine, nu vă cred. Oamenii nu se sinucid astfel. Mai mult, Blore nu era tipul justițiarului. *Noi* l-am cunoscut pe Blore — și nu era omul pe care l-ai fi bănuit vreodată animat de dorința de dreptate absolută.

— De acord.

— Și de aceea, domnule, trebuie să fi fost *altcineva* pe insulă. Cineva care a făcut ordine cînd s-a terminat toată povestea. Dar unde a stat toată vremea și unde a dispărut ? Oamenii din Sticklehaven sînt absolut siguri că nimeni n-a putut părăsi insula înainte ca barca de salvare să ajungă acolo. Dar în cazul acesta...

Se opri.

— În cazul acesta... ? repetă *sir* Thomas Legge. Apoi oftă, clătină din cap și aplecîndu-se înainte, spuse încet : În cazul acesta, *cine i-a ucis ?*

Manuscris trimis Scotland Yard-ului de proprietarul goeletei pescărești „Emma Jane“.

Încă din tinerețe mi-am dat seama că firea mea e un complex de contradicții. Am, ca să încep cu asta, o imaginație romantică incurabilă. La vîrsta cărților de aventuri m-a emoționat în-

totdeauna obiceiul de a arunca în mare o sticlă conținînd un document important. Mă face și acum să palpit gîndul — și de asta am adoptat acest procedeu — că-mi voi scrie mărturisirea, o voi închide într-o sticlă pe care o voi sigila și o voi azvîrli în valuri. Există, presupun, o șansă la o sută ca mărturia mea să fie găsită — și atunci misterul unei crime nerezolvate (ori sînt prea încrezut ?) va fi explicat.

M-am născut și cu alte trăsături, pe lîngă închipuirea mea romantică. Simt o încîntare cu adevărat sadică cînd văd sau produc moartea. Îmi amintesc de experiențe cu viespi — cu viermi în grădină... De la o vîrstă fragedă m-a stăpînit cu putere dorința de a ucide.

Dar alături de ea se dezvolta în mine și o trăsătură contradictorie — un puternic simț al dreptății. Nu pot suporta ca o persoană sau o ființă să sufere sau să moară din cauza mea. Am simțit dintotdeauna cu putere că dreptatea trebuie să predomine.

Se înțelege — în orice caz un psiholog ar înțelege — că, dată fiind structura mea morală, m-am hotărît să devin un om al legii. Profesiunea aceasta îmi satisfăcea aproape toate instinctele.

Crima și pedepsirea ei m-au fascinat dintotdeauna. Îmi place să citesc romane polițiste și de aventuri. Am născocit pentru propria mea distracție cele mai ingenioase mijloace de a făptui o crimă.

Cînd, la vremea cuvenită, am ajuns să prezidez o curte de juraţi, celălalt instinct a fost încurajat să se dezvolte. Să văd un criminal, un ticălos zvîrcolindu-se în boxă, suferind chinurile iadului, în timp ce soarta îi era hotărîtă, devenise pentru mine plăcerea supremă. Înţelegeţi-mă bine — nu-mi făcea plăcere să văd un *inocent* acolo. În cel puţin două ocazii am oprit procese în care, după părerea mea, acuzatul era în mod evident nevinovat şi am indicat juriului că era vorba de o greşeală. Mulţumită totuşi corectitudinii şi eficacităţii poliţiei noastre, majoritatea persoanelor acuzate care au apărut înaintea mea pentru a fi judecate pentru crimă erau vinovate.

Vreau să spun că acesta a fost şi cazul cu Edward Seton. Înfăţişarea şi comportarea sa induceau în eroare şi el a reuşit să facă o bună impresie asupra juriului. Dar nu numai dovada, care era clară deşi nespectaculoasă, ci şi propria mea cunoaştere a criminalilor mi-au spus fără nici o îndoială că omul făptuise într-adevăr crima de care era acuzat — ucisese cu sălbăticie o femeie în vîrstă care avea încredere în el.

Am reputaţia unui judecător-călău — dar pe nedrept. Am fost totdeauna drept şi extrem de scrupulos în rezolvarea unui caz.

Tot ce am făcut a fost să păzesc juriul de efectul emoţional al chemării emoţionale din

partea celui mai emoţional dintre avocaţii noştri. Am căutat să-i atrag mereu atenţia asupra dovezilor concrete.

De cîţiva ani încoace mi-am dat seama că se petrece o schimbare cu mine — o slăbire a controlului — o dorinţă de a acţiona, în loc de a judeca.

Voiam — daţi-mi voie s-o recunosc deschis — *să comit eu însumi o crimă.* Mi-am dat seama că era ceva ca dorinţa unui artist de a se realiza, de a se exprima pe sine ! Eram, sau puteam fi, un artist în crimă ! Imaginaţia mea, sever controlată de exigenţele profesiunii, se dezvolta pe ascuns — într-o forţă colosală.

Trebuie — trebuie — *trebuie* — să comit o crimă ! Şi mai mult, nu trebuie să fie o crimă obişnuită ! Trebuie să fie o crimă fantastică — ceva formidabil — ieşit din comun ! Doar în această privinţă mai am, cred, imaginaţia unui adolescent !

Doream ceva teatral, imposibil !

Doream să ucid... Da, doream să ucid...

Dar — aşa cum poate unora le va părea absurd — eram reţinut şi împiedicat de simţul meu înnăscut pentru dreptate. Nu trebuiau să sufere inocenţii.

Şi atunci, destul de brusc, mi-a venit ideea — stîrnită de o remarcă întîmplătoare, rostită într-o conversaţie ocazională. Vorbeam cu un

doctor — un internist oarecare, mediocru. Spunea întîmplător cît de dese sînt cazurile de crimă pe care legea nu are posibilitatea să le pedepsească.

Şi a dat ca exemplu un anumit caz — al unei bătrîne doamne, o pacientă a sa, care murise de curînd. El, personal, spunea, era convins că moartea se datora faptului că cei care o îngrijeau şi care urmau să profite destul de mult de pe urma morţii ei, au încetat să-i mai dea întăritorul trebuincios. Un astfel de lucru, explica el, ar fi fost aproape imposibil de dovedit, dar cu toate acestea, pentru el crima era ca şi sigură. A adăugat că existau multe cazuri similare — de crimă cu premeditare — şi toate complet inabordabile din partea legii.

Acesta a fost începutul. Dintr-o dată mi-am văzut clar drumul. Şi m-am hotărît să nu comit o singură crimă, ci Crima pe scară largă.

O poezioară puerilă din vremea copilăriei mi-a venit în minte — poezia cu cei zece negri mititei. Mă fascinase cînd aveam doi ani — dispariţia aceea inexorabilă, unul cîte unul — simţămîntul inevitabilităţii.

Am început, în secret, să colecţionez viitoarele victime...

N-o să înşir aici în detalii cum am procedat. Dobîndisem o anumită rutină în a aduce conversaţia pe făgaşul dorit, şi la ea recurgeam cu aproape toţi cei pe care-i întîlneam — iar re-

zultatele au fost într-adevăr surprinzătoare. În timpul cît am stat într-un sanatoriu, am descoperit cazul doctorului Armstrong — o infiermieră antialcoolică care mă îngrijea, nerăbdătoare să-mi demonstreze consecinţele nefaste ale băuturii, mi-a povestit un caz întîmplat într-un spital, cu mulţi ani în urmă, cînd un doctor sub influenţa alcoolului a omorît pacientul pe care-l opera. O întrebare făcută în treacăt despre locul unde servise infirmiera etc., mi-a dat curînd datele necesare. Le-am luat urma şi am descoperit fără greutate şi doctorul, şi pacienta.

O conversaţie între nişte bătrîni militari flecari la clubul din care fac parte m-a pus pe urmele generalului Macarthur.

Un tip care se întorsese de curînd de pe malurile Amazonului mi-a relatat nelegiuirile pe care le are la activul său un oarecare Philip Lombard. O cucoană din Majorca spunea indignată povestea puritanei Emily Brent şi a nenorocitei ei de servitoare. Pe Anthony Marston l-am ales dintr-un grup mai larg de oameni care comiseseră acţiuni similare. Cruzimea lui şi neputinţa de a se simţi responsabil pentru vieţile pe care le luase îl făceau (am considerat eu) un tip periculos pentru comunitate, care nu merita să trăiască. Ex-inspectorul Blore mi-a ieşit foarte firesc în cale, cîţiva

dintre colegii mei de breaslă discutînd fără nici o reținere cazul Landor. Am judecat fapta sa cu foarte mare seriozitate. Poliția — ca slujitoare a legii — trebuie să fie de o integritate fără cusur. Pentru că, în virtutea profesiunii lor, cuvîntul polițiștilor este întotdeauna crezut.

În sfîrșit, cazul Verei Claythorne. S-a întîmplat pe cînd traversam Atlanticul. Într-o noapte, la o oră tîrzie, singurii ocupanți ai salonului de fumători eram eu și un tînăr bine făcut, Hugo Hamilton.

Hugo Hamilton era nefericit. Pentru a-și uita nefericirea, băuse o cantitate considerabilă de alcool. Era în faza plîngăreață, gata de confidențe. Fără prea multă speranță în vreun rezultat, dar în mod automat am făcut prima mișcare — am pornit discuția. Răspunsul m-a făcut să tresar. Pot să-mi amintesc și acum cuvintele lui. Spunea :

„Aveți dreptate. Crima nu e ceea ce crede majoritatea oamenilor... să dai cuiva niște arsenic, să-l împingi de pe o stîncă... sau ceva în genul ăsta. Se aplecă înainte, vîrîndu-și aproape fața într-a mea : Eu am cunoscut o criminală... am cunoscut-o... vă spun. Și mai mult, eram nebun după ea... Dumnezeu să mă ajute, cîteodată cred că mai sînt încă... E un iad, un iad, vă spun. Înțelegeți, a făcut-o mai mult sau mai puțin pentru mine... Nu cred că eu aș fi visat vreodată... Femeile sînt niște monștri... monștri pur și

simplu... n-ai crede că o fată ca asta... drăguță, cinstită, veselă... n-ai crede că ar fi în stare de asemenea faptă, nu-i așa ? Că va lăsa un copil să intre în mare și să se înece... n-ai crede că o *femeie* ar putea să facă un astfel de lucru ?“

„Ești sigur că a făcut-o ?“ l-am întrebat.

Vorbi — și păru deodată să se trezească din beție :

„Sînt foarte sigur. Nimeni altcineva nu s-a gîndit. Dar eu am știut în clipa în care m-am uitat la ea... cînd m-am întors... după aceea... Și ea a știut că știam... Ceea ce nu și-a dat seama, e că îl iubeam pe copil...“

N-a mai spus nimic altceva, dar mi-a fost destul de ușor să reconstitui toată povestea.

Aveam nevoie de a zecea victimă. Am găsit-o într-un om pe nume Morris. Era o măruntă creatură suspectă. Printre altele, făcea contrabandă cu stupefiante — din cauza lui, fata unor prieteni de-ai mei a devenit morfinomană și s-a sinucis la 21 ani.

În tot acest timp de căutări, planul se maturizase treptat în mintea mea. Era acum complet și ultima picătură a fost o consultație la un doctor din strada Harley. Am pomenit altă dată că am suportat o operație. Doctorul mi-a spus că o altă operație ar fi zadarnică. A ocolit foarte abil adevărul, dar sînt obișnuit să dau de el pînă la urmă.

Nu i-am spus nimic doctorului despre hotărîrea mea — că nu voiam ca moartea să-mi fie lentă și prelungită, așa cum ar fi fost natural. Nu, moartea mea se va produce într-o vîlvătaie de senzații. *Voi trăi* înainte de moarte.

Și-acum, despre mecanismul propriu-zis al crimei de pe Insula Negrului. Să obțin insula, folosindu-l pe Morris ca să-mi acopere urmele, a fost destul de ușor. Morris era un expert în astfel de lucruri.

Clasificînd informațiile pe care le strînsesem despre viitoarele mele victime, am putut să născocesc cîte o momeală potrivită pentru fiecare. Nici unul din planurile mele n-a dat greș. Toți oaspeții au sosit pe Insula Negrului la 8 august. Făceam și eu parte din grup.

Cu Morris terminasem. Suferea de indigestie. Înainte de a pleca din Londra, i-am dat o pilulă pe care s-o ia înainte de culcare — i-am spus că făcuse minuni și cu sucurile mele gastrice. A acceptat fără ezitare — omul era puțin ipohondru. N-aveam nici o teamă că va lăsa în urmă documente sau note compromițătoare. Nu era în obiceiul lui.

Ordinea morților pe insulă a fost stabilită cu grijă și cu o deosebită atenție. Existau grade diferite de vinovăție printre invitații mei, am socotit eu. Aceia care aveau vina cea mai ușoară trebuiau, am hotărît, să dispară primii și să nu sufere încordarea mintală prelungită și

teama pe care criminalii cu sînge rece urmau să le suporte.

Anthony Marston și doamna Rogers au murit cei dintîi — primul instantaneu, cealaltă într-un somn pașnic. Marston, după cum am spus, era un tip născut fără acel simțămînt de responsabilitate morală pe care cei mai mulți dintre noi îl au. Era amoral — păgîn. Iar doamna Rogers, nu mă îndoiam, acționase în mare măsură sub influența soțului ei.

Nu e nevoie să descriu prea amănunțit cum și-au găsit moartea aceștia doi. Poliția va fi în stare să descopere destul de ușor. Cianura de potasiu se poate obține ușor — pentru stîrpirea viespilor. Aveam puțină cianură la mine și mi-a fost ușor să o torn în paharul aproape gol al lui Marston în timpul perioadei încordate după ce placa de patefon a dezvăluit acuzațiile.

Pot spune că am urmărit cu atenție fețele oaspeților mei în timp ce erau acuzați, și n-am avut nici o îndoială, după îndelungata mea experiență de judecător, că erau cu toții pînă la unul, vinovați.

În timpul ultimelor atacuri de gută îmi fusese prescris un somnifer — hidrat de clor. Mi-a fost ușor să strîng o doză mortală. Cînd Rogers a adus niște rachiu pentru nevastă-sa și l-a pus pe masă, am trecut pe lîngă masă și am turnat somniferul în rachiu. A fost ușor pen-

tru că pe vremea aceea bănuiala nu începuse să se instaleze încă.

Generalul Macarthur şi-a găsit moartea aproape fără durere. Nu m-a auzit venind în spatele lui. A trebuit, desigur, să-mi aleg foarte atent momentul cînd să părăsesc terasa, dar totul a mers bine.

Aşa cum anticipasem, insula a fost atunci cercetată şi s-a descoperit că nu era nimeni pe ea, în afară de noi şapte. Dintr-o dată, a apărut o atmosferă de suspiciune. Conform planului meu, în curînd urma să am nevoie de un aliat. L-am ales pe doctorul Armstrong pentru acest rol. Era un om uşor de înşelat, mă cunoştea din vedere şi din reputaţie, şi pentru el ar fi fost de neconceput ca un om de condiţia mea să fie într-adevăr un ucigaş ! Toate bănuielile lui mergeau înspre Lombard şi m-am prefăcut că sînt de acord cu el. Am sugerat că aveam un plan prin care s-ar putea întinde o cursă criminalului, ca să cadă singur în ea.

Deşi se cercetaseră amănunţit camerele fiecăruia, nu se făcuse încă o percheziţie personală. Dar urma să vină şi aceasta, în curînd.

L-am ucis pe Rogers în dimineaţa zilei de 10 august. Tăia surcele pentru aprins focul şi nu m-a auzit apropiindu-mă. Am găsi cheia de la sufragerie la el în buzunar. O încuiase seara.

În confuzia care a urmat după descoperirea cadavrului lui Rogers, m-am strecurat în camera

lui Lombard şi i-am luat revolverul. Ştiam că trebuie să aibă unul — de fapt, îi dădusem instrucţiuni lui Morris să i-o sugereze cînd stătuse de vorbă cu el.

La micul dejun am strecurat ultima doză de cloral în cafeaua domnişoarei Brent, cînd îi umpleam ceaşca. După micul dejun, Emily Brent a rămas singură în sufragerie. M-am strecurat acolo ceva mai tîrziu — era aproape inconştientă şi a fost uşor să-i injectez o soluţie tare de cianură. Povestea cu bondarul a fost într-adevăr foarte copilărească — dar, ştiţi, într-un fel, mi-a plăcut. Mă amuza să urmez cît mai mult posibil poezioara din copilărie.

Imediat după asta s-a întîmplat ceea ce prevăzusem — de fapt, cred că am sugerat chiar eu. Ne-am supus cu toţii unei percheziţii riguroase. Ascunsesem la loc sigur revolverul şi nu mai aveam nici cianură, nici cloral.

Atunci i-am propus lui Armstrong să ne punem planul în aplicare. Era foarte simplu — trebuia ca *eu* să fac pe următoarea victimă. În felul acesta ucigaşul avea să-şi iasă eventual din fire — în orice caz, o dată considerat mort, puteam să mă mişc prin casă şi să spionez ucigaşul necunoscut.

Lui Armstrong i-a plăcut ideea. Am pus-o în aplicare chiar în seara aceea. Un mic plasture de noroi roşu pe frunte, perdeaua roşie şi lîna

— şi scena a fost gata. Lumina luminărilor era foarte tremurată şi nesigură, şi singura persoană care avea să mă examineze cu atenţie era Armstrong.

A mers perfect. Domnişoara Claythorne a sculat toată casa cu ţipetele ei cînd a găsit iarba de mare pe care o agăţasem mai înainte în cameră. S-au repezit cu toţii sus, iar eu mi-am luat poza de om ucis.

Efectul produs asupra lor cînd m-au găsit a fost tot ce se putea dori. Armstrong şi-a jucat rolul cît mai profesional. M-au dus sus şi m-au întins la mine în pat. Nimeni nu a fost prea impresionat de moartea mea, erau cu toţii teribil de speriaţi şi îngroziţi unul de celălalt.

Îmi dădusem întîlnire cu Armstrong afară, la ora două fără un sfert. M-am dus sus pe stînci, în spatele casei, pe malul mării. Îi spusesem că de acolo puteam vedea dacă se apropie cineva şi nu vom fi zăriţi din casă, deoarece dormitoarele dădeau în cealaltă parte. Nu bănuia încă nimic — şi totuşi ar fi trebuit să se păzească, dacă şi-ar fi amintit cuvintele din poezioară :

Unul a picat în laţ...

Dar aşa, a picat în laţ.

A fost foarte uşor. Am scos o exclamaţie, m-am aplecat peste stînci, i-am spus să se uite — nu era cumva gura unei peşteri ? S-a aplecat. Un brînci puternic l-a făcut să-şi piardă

echilibrul şi să cadă în marea agitată de dedesubt. M-am întors în casă. Bănuiesc că Blore mi-a auzit paşii. Cîteva clipe după ce am intrat la Armstrong în cameră, am plecat — de data asta făcînd mai mult zgomot, *ca să mă audă* cineva. Cînd am ajuns în capul scărilor, am auzit o uşă deschizîndu-se. Probabil că au zărit o siluetă tocmai cînd ieşeam prin uşa din faţă.

Au trecut cîteva minute pînă să mă urmărească. Am ocolit casa şi am intrat pe fereastra de la sufragerie, pe care o lăsasem deschisă. Am închis fereastra şi pe urmă am spart geamul. Am urcat sus şi m-am întins din nou în pat.

Am calculat că vor căuta din nou în toată casa, dar bănuiam că nu se vor uita atent la nici unul dintre cadavre : vor da puţin cearceaful la o parte, ca să fie siguri că Armstrong nu încerca să se dea drept cadavru. Exact aşa s-a întîmplat.

Am uitat să spun că am pus la loc revolverul, la Lombard în cameră. S-ar putea să intereseze pe cineva unde a stat ascuns în timpul cînd a fost cercetată casa. În cămară era o grămadă mare de conserve. Am deschis conserva cea mai din fund — cred că avea biscuiţi — am vîrît revolverul înăuntru şi am pus la loc capacul.

Am calculat, şi pe bună dreptate, că nimeni nu se va gîndi să cotrobăie într-o grămadă de alimente în aparenţă neatinse, mai ales că toate conservele de deasupra erau perfect închise.

Perdeaua roşie am ascuns-o într-unul din scaunele din salon, sub husa de creton, iar lîna în perna de scaun, făcîndu-i o mică gaură.

În sfîrşit, sosise clipa pe care o anticipasem — trei oameni care erau atît de îngroziţi unul de celălalt, încît se putea întîmpla orice — *iar unul dintre ei avea revolver.* I-am urmărit de la fereastră. Cînd Blore a venit singur, aveam ceasul mare de marmoră gata aşezat. *Exit Blore...*

De la fereastră am văzut-o pe Vera Claythorne împuşcîndu-l pe Lombard. O tînără curajoasă şi descurcăreaţă... Tot timpul am socotit că îi era o pereche potrivită — şi chiar mai mult. Imediat după asta am aranjat scena de la ea din cameră.

A fost o experienţă psihologică interesantă. Eram sigur că ajungea conştiinţa vinei, starea de tensiune nervoasă provocată de uciderea unui om, ca şi sugerarea hipnotică a lucrurilor din jur — ca să-şi ia viaţa. Şi n-am greşit. Vera Claythorne s-a spînzurat sub ochii mei (stăteam în umbra şifonierului).

Şi acum, ultima scenă. M-am dus, am ridicat scaunul şi l-am pus lîngă perete. Am căutat revolverul şi l-am găsit în capul scărilor, unde îl scăpase fata. Am avut grijă să păstrez amprentele ei.

Şi acum ?

Voi termina de scris mărturisirea. O voi închide sigilată într-o sticlă, iar sticla o voi arunca în mare.

De ce ?

Da, de ce ?

Ambiţia mea a fost să *inventez* o crimă misterioasă, pe care nimeni să n-o poată rezolva.

Dar nici un artist, îmi dau seama acum, nu e mulţumeşte numai cu arta. Există o dorinţă firească de celebritate care nu poate fi negată.

Am, o mărturisesc cu toată umilinţa, o dorinţă omenească vrednică de dispreţuit — vreau ca cineva să ştie cît de deştept am fost...

În toate acestea, am presupus că misterul Insulei Negrului va rămîne nerezolvat. S-ar putea, desigur, ca poliţia să fie mai inteligentă decît cred.

Există, la urma urmei, trei indicii.

Unul : poliţia ştie foarte bine că Edward Seton a fost vinovat. Ştie, deci, că unul dintre cei zece de pe insulă nu era ucigaş sub nici o formă, şi urmează, paradoxal, că în mod logic persoana aceea trebuie să fie *ucigaşul.*

Al doilea indiciu se află în al şaptelea vers al poezioarei. Moartea lui Armstrong este asociată cu un laţ în care a căzut — sau, mai degrabă în care a fost făcut să cadă ! Asta înseamnă că în acel moment apărea în mod clar un fel de hocus-pocus — deci, era evident că Armstrong

s-a lăsat păcălit şi trimis la moarte. Era un indiciu care putea deschide o linie de cercetare promiţătoare. Pentru că, la vremea aceea, existau numai patru persoane şi din ele, e limpede că eu eram singurul în stare să-i inspire încredere.

Al treilea indiciu este simbolic. Felul în care moartea m-a stigmatizat pe frunte cu semnul lui Cain.

Mai sînt, cred, puţine de spus.

După ce voi încredinţa mării sticla cu mesajul, mă voi duce la mine în cameră şi mă voi întinde în pat. De ochelari am ataşat un şnur negru foarte fin, un elastic de fapt. Mă voi lăsa cu toată greutatea pe ochelari. Elasticul îl voi trece în jurul clanţei, iar de el voi lega, nu prea solid, revolverul. Iată ce cred că se va întîmpla :

Mîna mea, protejată de o batistă, va apăsa pe trăgaci. Mîna îmi va cădea apoi într-o parte. Revolverul, împins de elastic, se va îndrepta spre uşă ; izbit de clanţă, se va detaşa de elastic şi va cădea. Elasticul, eliberat, va atîrna inocent de ochelarii de sub mine. O batistă pe podea nu va suscita nici un fel de nedumerire.

Voi fi găsit, întins în pat, împuşcat în frunte, conform notelor făcute de tovarăşii mei.

Atunci cînd vor fi examinate corpurile noastre, nu se va putea stabili cu precizie ora cînd a survenit moartea.

Cînd marea se va linişti, vor veni de pe coastă bărci şi oameni.

Şi vor găsi zece cadavre şi o problemă nerezolvată pe Insula Negrului.

Semnat :

Lawrence Wargrave

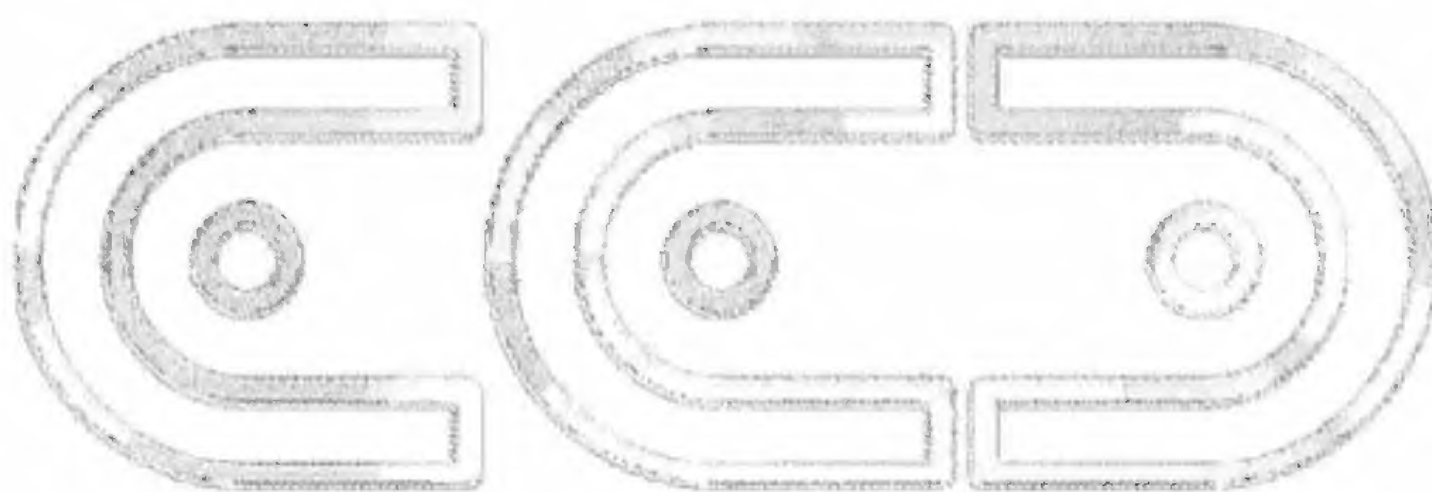
Sfîrşit

Redactor responsabil : MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor : AURICA IONESCU

Dat la cules 07.05.1966. Bun de tipar 15.07.1966. Apărut 1966. Tiraj 75.170 ex. broşate. Hîrtie tipar înalt B mat de 63 g/m². Format 700×920/32. Coli ed. 8,95. Coli tipar 8,5, A. nr. 2483. C. Z. pentru bibliotecile mari 83. C. Z. pentru bibliotecile mici 83—31=R.

Întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918",
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97, Bucureşti,
Republica Socialistă România
Comanda nr. 3461

Scanare și prelucrare digitală

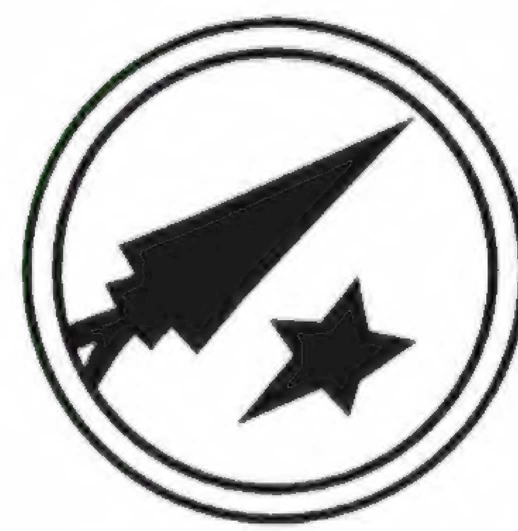

de

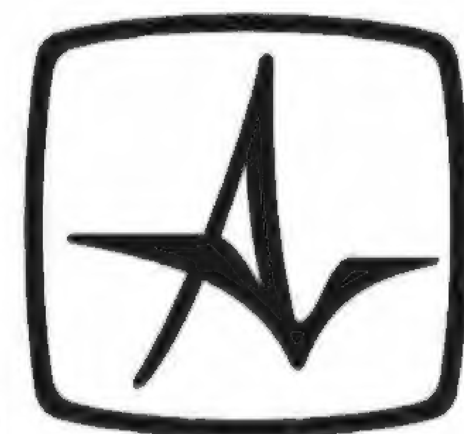
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023